

Giới thiệu Bạc Kiếp (Gả Cho Anh)

Trích đoạn:

- Con trai thì giữ, con gái bỏ đi.

Một tay ôm bụng một tay lau nước mắt, mẹ chồng tôi nói câu đó ra với giọng nhẹ nhàng nhất có thể của bà. Lòng tôi quặn thắt, lại thương con còn nhỏ xíu nên chỉ nuốt nước mắt vào trong....

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gả Cho Anh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 1

- Con trai thì giữ, con gái bỏ đi.

Một tay ôm bụng một tay lau nước mắt, mẹ chồng tôi nói câu đó ra với giọng nhẹ nhàng nhất có thể của bà. Lòng tôi quặn thắt, lại thương con còn nhỏ xíu nên chỉ nuốt nước mắt vào trong....

Tôi là Minh, tên đầy đủ là Thạch Vi Minh người dân tộc Khmer, năm nay vừa tròn 23 tuổi hiện tại đang có thai được 2 tháng. Ba là người Khmer nhưng mẹ lại là người Kinh, tôi tốt số được thừa hưởng cái đẹp từ ba và màu da của mẹ nên thoát nhìn cũng không giống thuần người dân tộc Khmer của tôi là bao. Nói là người dân tộc nhưng thời gian tôi ở quê nhà rất ít, năm 10 tuổi ba mất mẹ bỏ đi biệt xứ tôi theo cậu vào trong Bình Dương sinh sống, tính đến nay đã hơn 13 năm rồi. Cậu nuôi tôi được một vài năm cũng đi xuất khẩu lao động đến nay cũng không thấy liên lạc về, kể từ đó tôi được nuôi ở trại trẻ mồ côi cảm đức (vì cậu có quen với một sư ở đây). Năm 19 tôi thi đỗ vào một trường đại học nhưng khi đó không đủ khả năng chi trả tiền học phí nên tôi quyết định học cao đẳng ngành truyền thông, đến 20 thì có bạn trai cũng là người chồng sắp cưới của tôi hiện tại, anh là cầu thủ bóng đá năm nay 24 tuổi.

Lau nước mắt lấm lem trên mặt, cái thai này thật sự là ngoài ý muốn, tôi và bạn trai có sử dụng biện pháp trong gần 3 năm qua nhưng hôm đó ở phòng trọ hết bao cao su, tôi lại định ninh vừa cho ra ngoài vừa uống thuốc tránh thai khẩn cấp sẽ không sao, ai ngờ một phút ăn ngay, tôi hiện tại đang có thai được 2 tháng.

Đứa bé đối với tôi là hết sức vui mừng, vì tôi cũng rất muốn cưới, quen nhau 3 năm không cưới để lâu cũng không được. Người yêu tôi biết tôi có thai thì cũng vui mừng ra mặt, anh cũng mong có con và có gia đình.

Nhưng mà những lời nói cay độc của mẹ anh ấy làm lại tôi không thể tiếp thu được, trong khi đó anh ấy chỉ im lặng ngồi nghe mẹ anh ấy nói, một câu phản bác cũng không có. Người đàn ông yêu tôi, người từng yêu thương che chở cho tôi bấy giờ sao lại như thế chứ?!

Anh ôm lấy tôi, lau đi nước mắt trên mặt tôi, giọng anh nhỏ nhẹ vỗ về an ủi:

- Thôi em đừng khóc, mẹ nói vậy thôi chứ không có gì đâu.

Tôi méo mào lo sợ:

- Nhưng mẹ nói vậy lỡ em sinh con gái thật thì sao hả anh, không lẽ bắt em bỏ con?

Long (tên chồng sắp cưới của tôi) kéo tôi đứng dậy, anh cau mày không vui:

- Bậy bạ, anh sẽ nói chuyện lại với mẹ, em đừng nói linh tinh như vậy.

Tôi nghe lời anh, chỉ cần có câu nói của anh tôi cứ nhiên cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Long đưa tôi đi rửa mặt, sau lại kéo tôi vào phòng nghỉ ngơi, mẹ anh thì sau khi nói câu đó tôi cũng không thấy bà nữa. Long chiều này phải về trung tâm tập luyện để chuẩn bị cho cúp bóng đá sắp diễn ra, anh bảo tôi ở nhà ngoan ngoan anh đã nói chuyện với mẹ anh rồi, mọi việc không có gì phải lo lắng.

Tôi lúc này chẳng còn tin tưởng ai ngoại trừ anh, cho nên anh nói cái gì tôi đều tin răm rắp cái đó. 23 tuổi nhưng bản thân tôi còn ngu ngốc khờ dại lắm, lúc còn bé sống với ba mẹ được yêu thương, lớn lên ở trong cô nhi viện, mà trẻ em là người dân tộc bọn tôi đi học cũng không mấy được bình đẳng. Không ba không mẹ không gia đình không một ai có thể dựa vào, tôi khi ấy từng là nạn nhân của bạo lực học đường suốt mấy năm đi học. Đến khi lên cao đẳng vẫn gà mờ mù tịt với mấy thứ xã giao quan hệ hay nói đúng ra là sợ hãi, mãi đến khi gặp được Long tôi mới có thêm một chỗ dựa đảm, một nơi để bộc lộ bản chất con người của mình. Vì Long yêu thương tôi, tôi lại một lòng một dạ với anh nên từ lâu tôi gần như đã xem anh là chồng cũng mặc định sẽ tin tưởng anh đến hết đời...

Bây giờ nghĩ lại, công nhận tuổi trẻ có những cái tin yêu thật buồn cười.

Long đi rồi, tôi cũng chẳng ngủ được, một phần vì lạ chỗ phần vì sợ hãi không biết sẽ đối diện với mẹ của Long như thế nào. Tôi biết bà có chút không thích tôi, chắc vì tôi là con em dân tộc lại không gia đình không môn đăng hộ đối với Long. Gia đình Long không gọi là giàu nhưng mà nói không có của ăn của để cũng không phải. Ba anh là cán bộ trong quân đội, mẹ anh là chủ tịch hội phụ nữ của phường. Long là con trai cả cũng là cháu trai đích tôn của dòng họ Vũ Văn. Nhà anh đang ở là nhà riêng của gia đình anh, anh còn một nhà từ đường rất to mà chỉ có con cháu mới được đặt chân vào cửa từ đường. Nói đúng ra gia đình anh thuộc dòng dõi thư hương thế gia của thời các vua còn trị vì, đến đời này mặc dù không còn là thế gia nhưng tục lệ gia phả vẫn còn sùng sùng ở đó, cũng có thể nói anh là con cháu của quan lớn đời xưa.

Vì lý do về gia thế nên nhiều lần anh muốn đưa tôi về ra mắt dòng họ tôi lại sợ, sợ không được mọi người yêu quý, càng sợ nhất là bị ngăn cản không được ở bên nhau....

Càng suy nghĩ tôi càng đau đầu, ngay lúc đó bên ngoài lại có tiếng gõ cửa, tôi vội ngồi bật dậy không dám nhúc nhích, hồi hộp xem ai vào tìm

- Chị Minh, em cái Huệ nè.

Huệ, em gái của Long, con bé với tôi rất tốt. Vội ra mở cửa, Huệ xách vào cho tôi một ly trà sữa to sụ.

- Chị Minh anh Long gọi cho em bảo mua cho chị

Tôi gật đầu mỉm cười, tay nhận ly trà sữa mà trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp. Long luôn như thế, luôn quan tâm tôi một cách chu đáo đến như vậy.

Thấy tôi cười tủm tỉm không uống, con bé Huệ liền trêu:

- Thấy ghê quá, anh Long mới mua có ly trà sữa mà mặt chị lại hạnh phúc đến như thế cơ đấy.

Tôi đỏ mặt, kéo con bé vào trong. Ở nhà này ngoài Long ra thì bé Huệ là đối xử với tôi tốt nhất, mẹ Long tính cách trầm mặc, còn ba của Long thì quá lạnh lùng, thành ra tôi về đây chơi tính thêm lần này nữa là 2 lần mà vẫn cảm thấy khá sợ, mà lần trước cũng không gọi là về chơi, chỉ là đi ngang ghé vào lấy chút đồ Long để quên, may sao gặp luôn được ba mẹ anh đang ở nhà.

- Chị Minh bộ chị có em bé thiệt hả?

Nghe Huệ hỏi, tôi có chút giật mình, cũng nhanh chóng vui vẻ trả lời con bé:

- Ừ thật được 2 tháng rồi.

Huệ có vẻ lúng túng, con bé có che giấu nhưng cũng không qua được mặt tôi.

- Huệ sao vậy?

Nghe tôi hỏi, con bé ánh mắt lo lắng, định nói rồi thôi rồi lại định nói, phải một hồi lâu con bé mới nói ra một câu lắp lửng không đầu không đuôi:

- Em sợ ba em không chịu...rồi chị Hiền nữa..

Tôi không hiểu, vội hỏi lại:

- Sao hả Huệ, chị Hiền là ai?

Bé Huệ định nói nhưng chưa kịp mở miệng đã nghe tiếng mẹ Long quát:

- Huệ, nói linh tinh cái gì?

Huệ nghe tiếng mẹ mình, con bé giật bắn người ập a ập ứng:

- Dạ con có nói gì đâu.

Mẹ Long cau mày, gương mặt bà vốn nghiêm túc bây giờ còn nghiêm túc đến đáng sợ.

- Đi về phòng học bài đi.

Huệ đã 19 mà bây giờ trong không khác gì đứa trẻ 2-3 tuổi, con bé nghe mẹ Long quát liền bỏ tôi ở lại chạy một nước về phòng.

Mẹ Long nhìn tôi lại nhìn ly trà sữa trong tay tôi, bà không vui lên tiếng:

- Có thai uống lạnh không tốt, đem vứt đi muốn thì mua sữa pha nóng mà uống.

Tôi run rẩy, cúi đầu không dám nhìn bà chỉ vâng dạ một câu nhỏ xíu.

- Dạ.

Bà Dung mẹ Long đã hơn 40, dáng người bà cao dong dỏng, gương mặt khá xinh đẹp nhưng lại quá mức nghiêm túc. Long giống mẹ nhưng lại vui vẻ không nhìn ra được nét lạnh lùng gồng bà Dung.

Thấy tôi ngồi co lại một góc, mẹ Long mới nhẹ giọng nói:

- Đói chưa, đợi đi một lát đi nấu cháo cá chép cho ăn.

Tôi vội ngẩng đầu, cũng không dám nói gì nhiều chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Tầm nửa tiếng sau, Huệ vào phòng gọi tôi.

- Chị Minh ra ăn cháo.

Tôi đang loay hoay sắp xếp quần áo vào tủ, nghe tiếng Huệ gọi tôi ới một tiếng:

- Ừ chị nghe rồi.

Tôi mang đôi dép tông lười đi trong nhà vào, đi theo Huệ xuống phòng ăn. Nhìn trên bàn 2 tô cháo nghi ngút khói mùi thơm của hành phi nước mũi, mẹ Long thấy tôi, bà chỉ xuống ghế bảo:

- Ăn đi còn nóng.

Tôi gật đầu nhẹ nhàng ngồi xuống, mẹ Long cũng ngồi theo, bà nhìn tôi với Huệ đang ăn cháo, nhàn nhạt nói:

- Huệ lát đem qua nhà chú Bình cho cho chị Hiền chút cháo.

Huệ ngừng ăn, con bé có vẻ không vui:

- Sao lại là con nữa?

- Vậy không con thì ai, ăn nhanh đi rồi đem qua cho chị Hiền.

Huệ phụng phịu, con bé đứng dậy xách cái khay cháo:

- Hiền Hiền Hiền... mẹ cứ Hiền.

Mẹ Long cau mày:

- Ăn xong đi đã.

Huệ không thèm quay đầu lại nhìn, con bé đi một nước:

- Thôi đi chậm lát nguội hết cháo của chị Hiền.

Mẹ Long lườm nguyệt con bé:

- Cái con bé này tính nết gì lạ.

Tôi chỉ tập trung ăn cháo, còn về việc này tôi cơ bản là không dám nói xen vào. Mẹ Long hết nhìn Huệ lại quay sang nhìn tôi, bà thu lại vẻ mắng yêu vừa rồi, nhàn nhạt nói:

- Vừa ăn không?

Nghe bà hỏi, tôi gật đầu:

- Dạ ngon ạ.

Trả lời rồi cũng không nghe mẹ Long nói thêm gì, tôi thì vừa sợ vừa ngại giao tiếp nên cũng không dám nói gì nhiều chỉ hỏi một câu linh tinh:

- Di không ăn cùng ạ?

Mẹ Long nhìn tôi, bà nói nhỏ:

- Không, di chưa đói.

Tôi đành gật đầu, công nhận cháo di Dung nấu ngon thật, tôi ăn một lát đã hết sạch rồi. Di Dung thấy tôi ăn hết, bà lại hỏi:

- Ăn thêm không?

Tôi lắc đầu, mặc dù ngon nhưng no lắm rồi tôi ăn không nổi nữa.

Thấy tôi lắc đầu bà cũng không nói gì, lại ngồi xuống đối diện tôi, bà hỏi:

- Có ghen không?

- Dạ không ghen ạ, con thấy cũng bình thường.

- Ủ' vậy cũng tốt.

Thấy tôi im lặng, mẹ Long nói tiếp:

- Xem 3 tháng là trai gái thì tính tiếp, bây giờ ăn uống cho nhiều vào là được.

Tôi gạt mình...ơ không phải Long bảo đã giặt xếp xong rồi sao???

- Di...nếu là con gái thì sao hả di?

Di Dung nhìn tôi, bà nheo đôi mắt xam mí đã lạnh lùng nay lại thêm phần dữ dằn, phút chốc tôi cảm thấy sợ hãi thật sự.

- Thì bỏ, di nói rồi con trai thì giữ con gái bỏ.

Tôi như không tin vào tai mình, tại sao mẹ Long một cán bộ nhà nước lại làm trong hiệp hội phụ nữ lại có những suy nghĩ kinh khủng đến như vậy. Con gái thì có lỗi gì chứ, vẫn là con người mà??!

Tôi ngồi im lặng, hốc mắt cay xè lắm rồi:

- Di...con trai con gái gì cũng là con mà di.

Di Dung gất lên:

- Tôi nói cô không nghe sao, ở nhà này không chấp nhận sinh con gái đầu lòng. Thăng Long cũng đã đồng ý, tại sao cô còn cứng đầu như vậy. Đã dân tộc....

Di Dung lườm nguyệt tôi, nói đến hai chữ dân tộc bà cơ hồ như rất chán ghét..

- Đó di nói rõ không phải di không nhận nhưng cháu trai thì nhận cháu gái thì không được. Nếu con thương thăng Long thì phải hiểu cho hoàn cảnh của nó, ba nó không chấp nhận con làm dâu nhà này nhưng di đã nói nhận là sẽ nhận. Còn này nữa việc cưới sinh từ từ hãy tính, đợi sinh thăng bé ra rồi tính tiếp.

Tôi cắn chặt môi, nội tâm dần xé rất nhiều. Tôi thương Long cũng thương con tôi nữa.. Cuộc đời sao mà trở trêu với tôi quá nhiều, sau lưng không còn ai bây giờ lại bị ép vào thế này.. Sự thật nếu như tôi mang thai con gái thật tôi và Long nhất định sẽ bỏ đi, không thể để cho bà nội nó giết nó được!

Di Dung thấy tôi im lặng, bà hỏi lại:

- Minh nghe di nói chưa?

Tôi gật đầu, cắn răng cố ngăn cho nước mắt không chảy ra:

- Dạ, con nghe rồi.

Di Dung cơ hồ cảm thấy hải lòng, bà gật đầu sau đó cũng đi lên nhà trước.

Đợi bà đi rồi, tôi mới hoảng loạn ngồi thụp xuống, đưa tay sờ lên bụng... đứa nhỏ của tôi và Long vẫn còn bé lấm cơ mà.. Nó có tội gì đâu cơ chứ???

Long ơi...

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gà Cho Anh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Thạch Vi Minh: "Mọi người có thể nói tôi ngu, tôi quy lụy nhưng sự thật ở vào thời điểm đó tôi không có đủ sự can đảm dừng cảm dể đứng lên. Với mọi người nghĩ có thể là đơn giản nhưng với một đứa con gái nắm trong tay con số 0 thì rất kinh khủng. Đúng là con người có đại mới có khôn, cuộc đời nếu không trải qua biến cố thăng trầm lên xuống thì mãi mãi không thể trưởng thành được.

Hãy đặt vào tôi, hiểu được những gì mà tôi đã chịu đựng thì khi đó mọi người chửi tôi cũng không quá muộn màng! "

Cô ở lại nhà Long được hơn 1 tuần, cái Huệ đi học, Long thì đi lên trung tâm huấn luyện cả tuần nay rồi, vì trận đấu sắp đến rất quan trọng cho nên anh không thể về nhà được. Mỗi ngày anh vẫn đều đặn gọi về, anh quan tâm đến cô có nghén không, em bé trong bụng có khỏe không...thật sự với một đứa nhỏ thiếu tình cảm gia đình từ bé như cô thì những sự quan tâm của Long làm cô rất là cảm động.

Hôm nay cũng vậy, Long đứng giờ lại gọi về.

- Ủ em ăn cơm rồi, anh ăn chưa?

- Anh ăn rồi, có nghén không con khỏe chứ hà em?

- Dạ vâng, anh...có được về không?

- Mai anh sẽ về, đợi anh về đưa đi ăn gì đó ngon ngon nha được không?

- Vâng ,em nhớ anh quá!

- Anh cũng vậy.

Cúp máy mà trong lòng cô vẫn còn cảm giác hạnh phúc, 3 năm vừa qua Long vẫn như thế, anh vẫn quan tâm đến cô như khuở mới yêu. Cũng vì thế mà cô nguyện ngu si ngây ngốc vì anh, biết con đường phía trước là gian nan thiệt thòi nhưng cô vẫn nguyện đắm đuối vào vì tình yêu.

Vừa nói chuyện xong thì lại nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, Minh không đi ra thẳng xem mà chỉ đứng lấp ló sau cửa phòng.

- Ủa Hiền vừa đến à con, vào chơi.

Hiền? Có phải đây là cô gái mà trước cái Huệ mập mờ nhắc đến không nhỉ?

Bên ngoài có tiếng nói lãnh lút vang lên:

- Vâng đến thăm bác, anh Long có nhà không bác?

- Không nó đi tập rồi, con kiểm nó có việc à?

- Vâng có gì đâu bác lâu quá con không gặp anh ấy nên có chút nhớ ạ.

Nghe loáng thoáng cô gái kia nói, tim cô chẳng hiểu sao lại đập nhanh đến vậy. Tại sao lại bảo nhớ anh Long, cô ta và anh Long là có quan hệ gì chứ???

Nghe cũng không ra, Minh mới vờ đi lên phòng khách. Ở tướng là ai chứ, hóa ra là cô bạn học cùng năm cấp 3!!!

Hiền thấy cô, cô ấy ngạc nhiên reo lên:

- Minh tộc... mày làm gì ở đây?

Cô nheo nheo mắt, cô gái này vẫn còn thế sao, vẫn còn gọi cô bằng cái tên vô duyên thế à?!

- Ở Hiền à?

Di Dung thấy Hiền và Minh quen nhau thì có chút sững sốt, bà vội kéo Minh đến sau lưng bà, gương mặt bà trưng ra nụ cười tươi tắn mà chưa bao giờ bà thể hiện với Minh.

- Con biết Minh à, bạn cái Huệ..

Minh nhìn bà, tại sao bà lại bảo là bạn cái Huệ... cô rõ ràng là vợ của Long cơ mà?!

Di Dung như sợ cô sẽ nói ra cô là vợ Long, bà liền trừng mắt kéo cô vào trong, vừa kéo bà vừa vui vẻ nói với Hiền.

- Ngồi chơi đi Hiền, bác đưa bạn cái Hiền vào trong.

Bà kéo Minh vào phòng, ấn cô ngồi xuống lại dận dò rất nghiêm túc:

- Con ngồi đây không được đi lung tung, khách của nhà đi không phải khách của con đừng làm cho thằng Long mất mặt xấu hổ với bạn bè.

Vừa nói bà vừa lườm nguyệt tôi, cô lúc này sợ đến nỗi run bần bật nên chẳng dám cãi lại một câu nào. Minh biết rõ rằng đây là có vấn đề nhưng bảo cô hỏi thẳng mẹ Long thì cô không dám...

Di Dung thấy cô im lặng bà liền đi nhanh ra ngoài cũng không quên khóa cửa phòng lại, bên ngoài vẫn truyền đến giọng nói vui vẻ của Hiền với mẹ chồng cô.

Cô vô thức rơi nước mắt... cô nhát người rất là nhát người... lại không hề biết cách phản kháng lại người khác... cuộc đời của cô giống như con chó gắt gù, sinh ra là để gắt đầu chưa hề một lần phản ứng lại... Minh vừa đau lòng vừa tủi thân cho chính mẹ con cô, rõ ràng cô là vợ chưa cưới của Long nhưng ở nhà này cô chỉ có thể là bạn của cái Huệ không hơn không kém.

Một tay ôm lấy cái bụng vẫn còn phẳng lì, cô chẳng biết sau này cô sẽ sống như thế nào nữa... cô hiện tại chỉ còn biết trông vào Long, anh ấy yêu cô, rồi anh ấy sẽ bảo vệ cho mẹ con cô bình yên, cô tin là như thế!

Đội Hiền đi rồi, di Dung mới mở cửa đi vào, bà nhìn thấy Minh đang ngồi trên giường, ánh mắt bà cũng nặng nề, giọng bà nhẹ nhàng hơn hẳn:

- Muốn ăn gì không đi nấu cho?

Cô lắc đầu:

- Dạ không con không đói...

Di Dung nhìn cô, trong ánh mắt bà có gì đó không vui:

- Con muốn hỏi cái gì à?

Minh ngược đời mắt buồn bã nhưng trong veo to tròn lên nhìn bà, giọng cô lí nhí:

- Hiền... khi này là ai vậy dĩ?

Bà Dung dường như biết trước được cô sẽ hỏi, bà cũng không có chút do dự nào, trực tiếp nói thẳng:

- Là vợ chưa cưới của thằng Long, làm lẽ ra mắt hơn 10 năm trước rồi.

Minh bàng hoàng, cô như không tin vào tai mình nữa... 10 năm trước... 10 năm trước rồi sao?!!

Hốc mắt cô cay xè, nước mắt nữa muốn rơi ra nữa lại không thể rơi được, cô nhìn bà Dung... gương mặt không khổ đau đớn tột cùng.

- Di...như vậy là sao...dĩ?

Bà Dung đứng dậy lại ngồi gần cô, giọng bà đều đều nói:

- Minh cũng không phải gia đình đi hà khắc với con đâu mà là ông cụ ngày xưa đã hứa mà dòng tộc này không giữ đúng lời hứa là đi trái lại với quy ước của 2 họ. Thành ra....con bây giờ chỉ có thể chịu thiệt thòi một chút thôi.

Cô không chịu được thật sự cô không thể chịu được nữa rồi. Giọng cô nghẹn ngào, cô luống cuống hỏi mẹ Long:

- Anh Long...anh Long biết không hà dĩ?

- Biết, tất nhiên là nó biết rồi.

Minh sụp xuống, bao nhiêu niềm tin của cô giờ đây gần như sụp đổ. Long biết, anh ấy biết... nhưng mà anh ấy lại giấu cô, anh ấy cố tình giấu cô..

Giọng bà Dung kể bên không ngọt không nhạt:

- Di nói qua với bà thằng Long rồi, nếu mà con mang thai con trai thì dĩ sẽ cố gắng đi sang nhà người ta mà nấn nì... dù sao cái họ này người ta quý cháu trai đầu lắm, mấy ông cụ dù gần nhưng cũng không thể làm khác được... Con hiểu cho dĩ chưa Minh?

Cô nhìn bà, thật sự trong lòng cô bây giờ quý ba rất nhiều, thì ra là bà có nỗi khổ riêng chứ không phải là vì bà ghét cô. Cô là con người lớn nhẹ dạ, nên với sự chân thành của bà Dung hiện tại cô đều tin đến sai cổ.

- Dĩ thương con lắm, thằng Long thương ai thì người làm mẹ như dĩ cũng thương theo nhưng mà thân bất do kỷ, có nhiều việc đâu phải dĩ muốn là được đâu Minh. Thằng Long cũng không có thương con Hiền nhưng mà bây giờ cũng đâu vác mặt qua hủi hôn con gái người ta được đâu con...

Minh ôm lấy bà Dung, cô thấy thương cho bà thật sự bà cũng có nỗi khổ riêng mà.

- Dĩ...con hiểu rồi... con thương anh Long thật lòng... dĩ giúp tụi con đi dĩ...

Bà Dung vỗ vỗ lưng Minh:

- Ừ dĩ đang tính... con đừng có khóc, khóc với buồn bã đưa con trong bụng cũng buồn theo...nín dĩ, con khóc thằng Long về nó lại trách dĩ nữa..

Minh vội buông bà ra, cô lấy tay lau đi nước mắt đang lấm lem trên mặt. Bà Dung cũng nhẹ nhàng lau cho cô, gương mặt bà vẫn lạnh lùng thâm trầm nhưng giờ đây Minh cơ hồ không thấy sợ hãi nữa.

- Dĩ...con cảm ơn dĩ nhiều lắm.

Bà Dung chậm rãi trả lời:

- Có gì đâu đâu là con cháu của di hết mà, nhưng mà di nói trước... con trai thì mới được còn con gái thì không được.

Mình nhìn bà, vấn đề mấu chốt là chuyện giới tính của đứa bé, cô muốn mình được ở bên Long nhưng cũng không phải là đánh đổi mọi thứ. Con của cô dù có là trai hay gái thì cũng được mà tại sao chỉ con trai mới được chứ?

- Tục lệ xưa giờ là vậy đi ngày xưa cũng áp lực như con vậy...nhưng mà không cãi lại được con à.

Mình gật đầu, cô hiểu hết chứ, lúc cô còn bé ở quê cô còn có nhiều tục lệ rất lạ và kỳ quái nữa, chuyện này ở nhà Long cũng không làm cô cảm thấy phi lý nhưng bản thân cô lại không đồng ý như vậy.

Nhưng không đồng ý là riêng cô, còn hầu hết ở đây họ đều đồng ý, cô chỉ là đứa con dâu chưa được công nhận thì lấy cái gì mà lên tiếng phản bác chứ.

Mình đưa tay sờ sờ lên bụng... đứa bé này là trai hay gái đây?!!

Bà Dung thấy cô đắm chiều, trên mặt bà thoáng qua nụ cười thâm trầm...

Trên đời này có nhiều việc đã là định sẵn, cưỡng cầu cũng chỉ vô ích!

Ngày hôm sau Long về, Minh thấy anh thì mừng rỡ lắm. Mà Long đối với Minh cũng rất nhẹ nhàng yêu thương. Dắt tay cô vào phòng, anh áp sát lên bụng cô, giọng anh dịu dàng ấm áp:

- Con trai của ba có khỏe không, có quấy mẹ không con?

Nụ cười trên môi Minh chợt tắt... đến cả Long cũng muốn là con trai sao?

- Anh...nhớ con gái thật thì sao?

Long nghe cô hỏi, anh ngược gương mặt tuấn tú lên nhìn cô, môi mím chặt nhưng lát sau vẫn nở nụ cười:

- Thì có sao đâu lại sinh đứa khác, ra con trai thì thôi.

Cô nhìn anh, cô biết anh chỉ là an ủi cô thôi...nhưng mà dù chỉ là an ủi, cô cũng thật sự cảm thấy yên lòng thêm một chút.

Long xoa đầu cô, giọng anh cực dịu dàng:

- Thôi nghĩ nhiều cái gì, đến đâu lại tính đến đó, anh không bỏ mẹ con em đâu em đừng buồn.

Cô ôm anh, nước mắt lại trực trào, người ta nói cũng không sai, trong hầu hết mọi trường hợp thì người phụ nữ có lẽ hơn nhau ở tấm lòng. Chỉ cần người đàn ông yêu mình thì dù có cơ hàn cực khổ nhiều hơn nữa người phụ nữ cũng sẵn sàng chấp nhận đi cùng.

Long cũng ôm lấy cô, anh vuốt tóc cô, mùi dầu gội thanh mát làm anh cảm thấy dễ chịu. Anh thương cô, thương đứa con trong bụng cô nữa. Đối với anh dù là trai hay gái gì cũng được nhưng hiện tại hoàn cảnh không cho phép anh buông lỏng. Mẹ anh cũng đã nói, nếu là con gái thì không thể cưới càng không thể sinh được vì cái quy tắc tộc luật gì đó của dòng họ anh truyền lại. Anh nhiều khi cũng không thể hiểu nổi cái ý nghĩ cổ quái này là do ông cụ nào nghĩ ra, loại chuyện sinh trai hay gái làm sao nói muốn là muốn được cơ chứ. Thêm nữa anh lại là cháu trai lớn, cháu đích tôn độc đỉnh của cả dòng họ, áp lực con trai đè nặng lên người anh. Ba anh từng bảo nếu không sinh trai đầu là có lỗi với tổ tiên các cụ, thật là nhảm nhí.

Nhưng mà có một chuyện càng rối rắm hơn nữa là vị hôn phu thuê ở trần tắm mưa bên nhà bác Lâm, cô ta dính anh như đĩa mà ba anh lại ép anh phải cung chiều cô ta. Có đôi khi anh ước mình không sinh ra ở gia đình này, không phải chịu những thứ quy củ củ hủ này áp lên người... Nhưng mà nếu anh không sinh ra từ dòng họ này thì anh cũng sẽ chẳng được bảo bọc hùng hậu đến như bây giờ. Ba anh là cán bộ cấp cao của quân đội, mấy chú cũng là quan to quan nhỏ, mọi thứ tốt đẹp đều nhờ dòng họ Vũ Văn này mang đến. Nếu nói bản thân anh có gì hơn người, chắc cũng chỉ có thể là hai chữ Vũ Văn trên tên của anh.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu....anh lắc lắc đầu... không nên nghĩ đến nữa.

Bên ngoài bà Dung đi vào, thấy Minh và Long đang ôm nhau, bà lạnh giọng:

- Long chiều nay ba về.

Long giật mình mà ngay cả Minh cũng cảm thấy sợ hãi, cô còn nhớ lúc trước Long nói anh sợ ba anh nhất. Con người ông lạnh lẽo tính tình độc đoán khắc nghiệt như chính môi trường mà ông đang làm việc. Nghĩ đến ông, cô như muốn vã mồ hôi.

- Mẹ... ba chưa đến kỳ nghỉ mà.

Bà Dung thấy con trai luống cuống, bà cũng thờ dãi:

- Bên chú Lâm giục.... ba con phải về.

Long nheo mày, gương mặt tuấn tú từ từ méo xẹo đi. Bên chú Lâm giục, chẳng lẽ lại là chuyện cưới xin kia nữa sao?

Long hết nhìn bà Dung lại nhìn sang Minh đang ù rù ngồi bên cạnh, anh thương cô quá nhưng bây giờ biết làm sao đây.

Anh vội đứng dậy, giọng anh dịu dàng nói với Minh:

- Em thay đồ đi anh đưa ra chợ ăn gì đó ngon ngon.

Mình gật đầu, cô mím môi thật chặt.

Nói rồi Long kéo bà Dung đi sang phòng bên cạnh, anh khóa cửa phòng lại sợ là Minh nghe được.

Kéo bà ngồi xuống, anh cau mày:

- Mẹ, chuyện con Hiền là sao, con đã nói là không muốn mà.

Bà Dung bực dọc:

- Con đi mà nói với ba con, con đừng có quên con tốt lành ở đội tuyển là nhờ ai.

Long hậm hực, rõ là anh có tài nhưng lại bị cái ô dù của chú Lâm ba cái Hiền che đi mất để bây giờ ai nhìn anh cũng bảo do anh có cửa sau nâng đỡ.

- Rồi bây giờ Minh thì mẹ tính sao, chẳng lẽ con gái người ta ở với con trai mẹ có bầu mà ba mẹ còn không nhận.

Bà Dung nghe đến đây liền cốc vào đầu Long mấy cái, bà tức giận:

- Trời đánh mày đi con, đã có con Hiền rồi còn đi ăn chơi bên ngoài làm gì để ra nông nỗi này hả?

- Bây giờ mẹ trách con làm gì, con dẫu mẹ với cháu nội của mẹ kia..

Bà Dung nhếch môi:

- Cháu thì nhận chứ dẫu mẹ chưa nói được.

Long cau mày, gương mặt anh cau có:

- Mẹ nói vậy là sao?

- Vậy bây giờ anh bảo tôi làm sao với cái Hiền, rồi còn ba anh nữa, ông ấy chấp nhận cho anh à?

Long đi đi lại lại trong phòng, anh tức đến phát điên lên:

- Mẹ nói thế sao được, đính hôn đính ước gì có phải do con muốn đâu. Bây giờ con yêu Minh mà cô ấy cũng đang có em bé, con không bỏ được.

Bà Dung sợ con trai làm liều, bà liền đi đến nhẹ giọng khuyên nhủ:

- Thôi thôi mẹ đang tính, bây giờ cứ để con Minh ở đây bên cái Hiền tạm thời không để họ biết. Con Minh tốt số mang thai con trai thì coi như được đi mà nếu con gái thì mẹ chịu thôi, bỏ hoặc là nó tự nuôi.

Long sững sờ, anh không ngờ mẹ anh lại giải quyết đơn giản đến như thế:

- Sao lại làm như vậy được, con gái con trai gì chả được, bây giờ lỡ sinh con gái thì sinh tiếp ra con trai thì thôi chứ sao lại bỏ được hả mẹ?

Bà Dung thở dài:

- Mày quên là mày là trai trưởng hả con, mày sinh ra gái xem mấy cụ có về vật chết mày không thì biết. Không nói nhiều, mẹ quyết rồi, mày nghe mẹ thì còn đường cứu còn mà không chịu thì nghe ba mày bỏ thai bỏ luôn con Minh đi.

Ngưng một chút bà lại nói tiếp:

- Hôm qua cái Hiền đến chơi gặp con Minh không biết nó về có nói gì không mà ba con có vẻ gấp gấp lắm. Con giữ bình tĩnh chút đi không được đối xử không tốt với cái Hiền nếu không thì đừng trách ba con.

Long không phục, nhưng mà không phục anh cũng đâu làm khác hơn được... ời mẹ nó, cái số của anh như dặm phải bãi phân trâu!

Long không nói với bà nữa liền hậm hực đi ra ngoài, bà Dung nhìn theo bóng dáng con trai cung, bà cơ hồ cảm thấy một mối... Bà cũng chẳng yêu quý cái Hiền nhưng mà không quý không được. Năm đó mà không có ba cái Hiền chắc cả thằng Long cả chồng bà cũng không có đường mà ngóc lên nổi rồi. Gia đình bà mang nợ ông Lâm, đến bây giờ vẫn còn mang nợ. Bên ngoài không biết nghĩ dòng họ Vũ Văn quyền cao chức trọng nhưng đâu biết được rằng người thực sự có quyền lực lại là ba cái Hiền, chồng bà lên đến chức Thiếu Tướng cũng nhờ vào ông Lâm lót đường cho đi lên. Giao tình của ông Lâm với chồng bà, bà cũng không hề biết hết được.

Long giận lắm nhưng khi đứng trước cửa phòng của Minh, anh phải hít mấy hơi lấy lại vui vẻ như bình thường mới dám vào gặp cô, anh sợ là anh tức giận cô cũng không vui.

Long đưa Minh đi ăn lẩu vì cô bảo cô thèm lẩu chua, ăn uống xong xuôi hai người đang trên đường về thì xui xẻo gặp phải chú Lâm cùng Hiền. Hiền thấy anh liền bảo tài xế tấp vào, cô nhào xuống xe gọi tên Long ơi ới.

- Anh Long anh Long em đây...

Long thấy Hiền, anh cau có nhưng lại chẳng thể thẳng thắn tránh cô.

- Ủ Hiền.

Hiền vô tư đi đến chặn xe Long, cô bây giờ mới phát hiện sau lưng Long là Minh...vô thức cô giận ghen:

- Anh Long sao anh chờ con Minh, anh với nó quen nhau qua mặt em hả?

Minh ngồi sau cò rút người, cô lùi về sau một chút:

- Hiền tôi là bạn của cái Huệ, hôm nay nhờ anh Long chờ ra chợ giúp.

Hiền nắm lấy tay Minh, ánh mắt Hiền như kiểu muốn ăn tươi Minh vậy:

- Ê con dân tộc, bây giờ muốn mời chồng tao nữa hả?

Long giận run người, anh dẫn tay Hiền ra, cổ nín nhịn quát nhẹ:

- Hiền em ăn nói bậy bạ gì vậy hả, anh đưa Minh....đi nhờ mà em nói gì vậy, em làm anh mất mặt quá rồi đấy.

Đi...nhờ....Minh run run, cô biết đây chỉ là qua mặt Hiền nhưng khi nghe Long nói những lời đó... cô cứ nhiên cảm thấy đau lòng... thật sự đau lòng..

Hiền nhìn Minh, cô hùng hổ:

- Minh mày mà lằng phằng với anh Long tao giết mày đó.

Minh ngồi trên xe, hai tay cô nắm chặt, bụng lại nhói nhói đau...

- Có chuyện gì ồn ào vậy Hiền?

Là tiếng một người đàn ông trung niên tầm 50, lúc ông bước từ trên xe hơi sang trọng xuống Minh cơ hồ có chút cảm thấy lạnh gáy...

Long thấy người đàn ông kia, anh vội vàng gạt chống xe, bước xuống chào hỏi:

- Con chào chú Lâm

Chú Lâm chắc là ba của Hiền, Ming nghĩ vậy.

Người đàn ông tên Lâm gật đầu, ông ta tao nhã rất có khí chất nhà giàu.

- Ủ Long mới về à, tập luyện ổn chứ con?

Long chưa kịp trả lời cái Hiền đã nhảy vào khoe khoang:

- Ba anh Long có khi nào không ổn đâu mà.

Vừa nói cô vừa ôm lấy tay Long, Minh đứng ở sau cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Ông Lâm cười nhạt:

- Chưa gả cho người ta mà đã bênh chăm chăm rồi, sau này có gì đừng khóc tìm ba đó.

Hiền nghe ba nói, cô đỏ mặt ông ọo ôm tay Long, còn Long bên cạnh niệng thì cười nhưng trong lòng cảm thấy nhạt nhẽo khinh thường..

Ông Lâm xoa xoa đầu con gái, lại vô tình nhìn thấy Minh đang đứng buồn so đằng sau. Đôi mắt thâm trầm nheo nheo lại, cô gái này ông cảm thấy quen quen, nhất là đôi mắt này....

- Long, kia là ai vậy?

Long nghe ông Lâm hỏi, anh cười cười trả lời:

- Cô ấy tên Minh là bạn của cái Huệ nhà con, con đưa cô ấy đi giúp.

Hiền nghe đến Minh, cô á không vui:

- Anh Long lát đưa em về đi, lâu quá em chưa được nói chuyện với anh.

Long cau mày, anh không đồng ý:

- Minh thì làm sao, để hôm nào anh qua em chơi.

Hiền bấu môi:

- Để ba em đưa Minh về, ề chuyện đơn giản mà hay là anh không muốn đi với em?

Long rất rất muốn trả lời Hiền là "Ủ bố mày không muốn " nhưng hết cách, anh chỉ nghĩ thôi chứ nói thì không thể nói được.

- Ba...ba đưa Minh về giúp anh Long đi ba...

Ông Lâm thấy con gái nài nỉ, ông cười cười gật đầu:

- Ủ để ba đưa con bé về.

Minh đứng sau vội lên tiếng:

- Ấy không cần, em bắt xe ôm về được rồi không cần phiền phức như vậy đâu.

Long và Hiền chưa nói gì đã nghe ông Lâm lên tiếng:

- Bác cùng đường, không có gì đâu.

Minh nhìn Long, cô rất muốn khóc... cô đáng lẽ phải được Long công khai và chở về chứ???

Hiền thấy ba cô đồng ý, cô liền kéo tay Minh đi đến xe nhà cô, kéo Minh vào trong, Hiền cảnh cáo:

- Ê dân tộc ba tao già rồi đừng thả thính, tao không muốn thấy mày làm mẹ kế tao đâu nha.

Nói rồi cô ta bỏ đi lại chỗ Long bỏ lại Minh vừa giận vừa buồn mặt mày xanh lét nhìn theo. Long cũng nhìn cô, cô thấy được trong mắt anh là khó xử cùng đau lòng bất mãn... chắc anh cũng khó chịu lắm..

Cô cắn môi, nhin bây giờ cô phải biết nhin.

Ông Lâm ngồi lên xe, chiếc xe hơi dần dần đi khuất.... Minh ngồi im lặng đến thờ cũng khó khăn, cô mong sao đoạn đường về nhà Long sẽ ngắn lại thêm một chút nữa.

May sao ông Lâm cũng không quan tâm đến cô, ông ta xem điện thoại mà cô cũng tập trung vào điện thoại, không ai nói với ai câu nào.

10 phút sau xe dừng trước cổng nhà Long, Minh bước xuống xe cũng không quen cảm ơn ông Lâm:

- Dạ con cảm ơn.

Ông Lâm gật đầu, lại hỏi Minh:

- Trước kia con có gặp bác khi nào không vậy?

Minh lắc đầu, cô thật sự không biết ông Lâm này.

- Dạ chắc bác nhìn nhầm ai thành con rồi.

Ông Lâm nhàn nhạt gật đầu, Minh lại cảm ơn thêm một tiếng nữa rồi đi vào trong.

Đợi cô đi rồi, ông Lâm mới nheo nheo đôi mắt sáng quắc đầy ma mãnh... Minh thật sự khá quen với ông...mà cô là ai ông lại không nhớ được!.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gà Cho Anh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Minh được ông Lâm đưa về làm cho bà Dung có chút sững sốt, lúc đầu bà còn tưởng có chuyện gì nhưng khi nghe Minh kể lại, bà mỉm môi cười cười, cơ hồ khá vui vẻ. Bà Dung vui vẻ là một chuyện, còn Minh thì chẳng vui vẻ được gì, cô biết cô phải cố chịu đựng nhưng mà nhìn cảnh Long đi với Hiền, có mạnh mẽ đến đâu thì cô cũng không thể xem như không có gì được.

Lúc Long về thì trời bên ngoài đã tối, bộ dáng mệt mỏi lại mang chút hơi bia. Thấy anh về, Minh chạy ra cửa đón, bà Dung thấy thế liền réo cô lại:

- Minh, để Long đi vào đã, ra đón người ngoài bàn tán.

Minh sự mặt lại không dám cãi lời nên chỉ có thể đứng trong nhà trông ra. Long đi vào nhà, anh thấy Minh đang nhìn anh, môi anh mím lại, bao nhiêu mệt mỏi cố thu về:

- Có đói không?

Minh lắc đầu, cô kéo tay anh:

- Dạ không, anh mệt ả?

- Ừ anh uống chút với chú Lâm, bây giờ tự dưng đau đầu.

Bà Dung nghe con trai nói uống bia với ông Lâm, hai mắt bà sáng lên:

- Long con sang chơi với chú Lâm ả?

Long gật đầu, anh cũng không nấn mắt gì lắm khi nói chuyện với bà Dung.

- Thế chú Lâm có nói gì không?

Long lại lắc đầu, anh cơ hồ nhớ ra gì đó liền quay sang hỏi bà Dung:

- Ba không về hả mẹ?

Bà Dung nghe Long hỏi đến ông Phương, bà cau mày:

- Mẹ cũng không biết, lúc báo về lúc lại báo không.

Long gật đầu, anh quay sang nắm lấy tay Minh kéo cô vào trong phòng. Phía sau bà Dung nói vọng theo:

- À Long ba con báo ngày mai sang nhà chú Lâm có chuyện đó, nghe chưa?

Lúc bà Dung nói hết câu thì Long và Minh đã đi vào trong phòng. Đóng cửa lại, anh kéo cô nằm xuống, một tay anh đặt lên bụng cô tay lại ôm lấy cô, giọng anh nghe có vẻ rất mệt mỏi:

- Con trai của ba...hôm nay ba mệt quá.

Minh nghe lời thì thăm của anh, bất giác cô thờ dài, trong lòng cơ hồ rất khó chịu... Chắc anh mệt mỏi nhiều lắm, vì cô mà anh thật sự vất vả rồi.

Mỉm môi, nước mắt cô rơi rơi:

- Anh ơi... tội mình liệu có được không anh?

Hơi thở của Long vì nghe cô hỏi mà trở nên ngưng trệ một chút:

- Anh không biết nữa, anh sẽ cố gắng..

Tim Minh lại đập loạn lên, cô chưa bao giờ nghe Long trả lời mơ hồ đến như vậy. Cứ như chỉ cần thêm một chút khó khăn nữa thì cô và anh sẽ rời xa nhau thật sự.

Minh mím môi thật chặt, cô ngăn cho sự nắc nhen nơi cổ họng. Giờ đây đi cũng không được mà ở cũng chẳng xong, cô chưa bao giờ nghĩ rằng cô sẽ trở thành người thứ ba trong chuyện tình của ai đó. Cô yêu Long, cô có con với Long chẳng phải lỗi của cô vì cô không hề biết gì cả... nhưng mà bây giờ cô biết rồi, cô biết rằng Long đã có vợ sắp cưới, thế thì cô tiếp tục đối trả thì có đúng không. Nhưng nếu không đúng thì có làm gì bây giờ, bỏ đi sao, ôm con nuôi một mình sao... Cô làm được không???

Càng nghĩ càng không tìm ra được điểm sáng, cô đau quá... thật sự đau lòng quá... giả như cô có thể mạnh mẽ thêm chút nữa.. hoặc là nếu như sau lưng cô có một người thân...chỉ cần một người thôi cũng đủ cho cô nương tựa để rồi đi rồi.

Sau lưng hơi thở của Long đã đều đều yên tĩnh chắc có lẽ anh đã ngủ. Cô nhẹ nhàng kéo tay anh khỏi người cô, lại cẩn thận đắp lên người anh tấm chăn mỏng sau đó mới ngồi dậy kéo ghế ngồi xuống.

Có 23 rồi, lớn lắm rồi lại sắp làm mẹ rồi nhưng hình như cô chẳng thể nào tự mình đứng vững được. Cô cũng chẳng biết lý do vì sao nhưng cô sợ người lạ, lại ngại tiếp xúc với người bên ngoài. Lúc ở trại trẻ mồ côi thì ngoài sợ Hòa ra cô chẳng nói chuyện với ai, đi học thì bị bạn bè xa lánh đùa ghẹo, những cái tát cái đá dẫm vào mặt vào bụng làm cho cô sợ hãi mãi cho đến bây giờ. Mỗi lần thấy ai đó tiến đến gần cô cơ hồ khá sợ, lại rụt rè nhút nhát không dám nói chuyện, cũng chẳng dám khẳng định bản thân mình. Nguyên nhân là do đâu...là do cái gì... cô cũng không biết được... tâm lý của cô rất mơ hồ, hình như chẳng được bình thường như bao cô gái đồng trang khác. Bác sĩ tâm lý khám cho cô cũng từng kết luận, cô mắc hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, một vài hành động của cô cho thấy cô đang mắc căn bệnh này, mặc dù không nguy hiểm nhưng không thể giúp cô hòa nhập 100% vào cuộc sống hiện tại được.

Ngước đôi mắt trong veo lấp lánh đầy mộng mị lên nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, cô thật sự cảm thấy quá đổi mệt mỏi rồi. Nếu như... nếu như... Long không thể cho cô một cái danh phận rõ ràng... thì có lẽ cô sẽ nên rời đi. Lúc trước cô từng đọc tin tức trên mạng là có những ngôi nhà cư mang các mẹ bầu...cô nếu cùng đường sẽ nương nhờ những người ở đó. Đối với cô, chẳng có gì đáng sợ bằng việc trở thành người thứ ba trong cuộc tình của một cặp đôi nào đó... thứ mà muôn đời cô đều khinh bỉ khi nghe ai đó nhắc đến.

Có đôi khi báo cô yếu đuối, vâng cô yếu đuối thật sự. Nhưng nếu nói về mạnh mẽ và quyết đoán thì cũng chẳng ai bằng cô. Cô nhát gan, cô sợ người lạ, cô ngại tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhưng không có nghĩa là cô hồ đồ, cô không biết tìm cho mình lối đi. Có thể tâm lý cô không bình thường nhưng đó chỉ là mặt đen của cô, còn lại định hướng tốt cho mình cô phân định rất rõ.

Nuốt hết nước mắt ngược vào trong, bàn tay xoa xoa lên bụng nhỏ phẳng lý, cô mím môi giọng nhỏ nhẹ đầy yêu thương:

- Con...cố gắng với mẹ nhé.

Sáng hôm sau cô dậy từ sớm, hôm nay cái Huệ trên thành phố về, con bé đi học đến cuối tuần lại về thăm nhà. Long dậy sau cô một tý, anh bảo đưa cô đi ăn sáng nhưng cô sợ bà Dung không vui liền bảo anh mua về.

Long cũng không cự tuyệt vì một lát nữa anh phải sang nhà anh Lâm có việc. Long mua thức ăn sáng vừa về thì cái Huệ cũng về đến, thấy Huệ cô vui vẻ ra mặt, vì hôm nay Long bận không có nhà, cô ở với dì Dung mẹ Long thì cứ như tăng băng lạnh, cả ngày không nói với cô câu gì.

Huệ vừa về đã bật tivi lên xem, Minh thấy lạ bèn đi đến hỏi:

- Huệ coi gì mà gấp gấp vậy?

Cái Huệ hai mắt sáng rực:

- Ô chị không biết phim này à, eo ôi Tông Dân của em đẹp trai quá đi lại còn soái nữa...

Minh neho neho mắt, cô thực sự không biết:

- Tông Dân là ai, người Trung Quốc à?

Huệ bữu môi:

- Chị Minh biết mỗi anh Long thôi, chán chị. Đây là MC diễn viên đang hot nhất bây giờ đấy bà chị à, đẹp trai không, chị nhìn xem?

Minh nghe theo lời tăng bốc của Huệ cũng nhìn lên màn hình, công nhận... người đàn ông này đẹp thật... gương mặt này phải nói là cực phẩm rồi còn gì, thảo nào mấy cô gái trẻ mê tíu mù..

- Ủ đẹp đấy.

Huệ nghe cô khen một câu đại khái như vậy liền nhếch môi, xua xua tay bảo cô không cần nói nữa.

Mà Minh cũng không quan tâm lắm, nói ra thì cô quê mua một nước, mặc dù cũng là sinh viên nhưng cô có bao giờ giống với sinh viên thật sự đâu. Bình thường ngoài lớp cô lại ở phòng trọ về vui đọc truyện, cô có nhận đọc truyện online cho một kênh trên youtube, mỗi tháng kiếm thêm được 1-2 triệu, còn không thì cầm mặt đi làm thêm để có tiền lo trang trải phí học hành ăn uống nên đối với cô ai nổi tiếng ai đẹp trai ai thế nào cô dường như mù tịt mùa mưa chẳng biết một chút gì. Mà cũng nhờ thế cô mới quen bền với Long, vì cô không thích đi chơi mà Long cũng chẳng có thời gian đi chơi là bao.

Long đi từ sáng nhưng đến 4,5 giờ chiều vẫn chưa thấy về. Cô lo lắng nhưng lại không dám gọi cho anh sợ là Hiền bên đấy sẽ nghi ngờ. Huệ thấy cô rầu rĩ cũng chẳng chịu được, cô ấy mới ăn mấy gọi cho Long thì nghe Hiền bắt máy, Hiền bảo rằng Long đang tắm một chút nữa sẽ về. Huệ không dám nói lại cho Minh nghe, cô ấy chỉ bảo rằng Long sắp về, còn chuyện Hiền nhận máy thì tuyệt nhiên không dám nói câu nào.

Minh nghe được cái Huệ bảo Long sắp về, trong lòng cô cũng an tâm phần nào. Mà quả thật như thế, tắm 30 phút sau thì Long về đến. Minh thấy anh, cô vui vẻ ra mặt:

- Anh về rồi, mệt lắm không chú Lâm có làm khó anh không?

Long lắc đầu, trên người anh đã thay bộ đồ khác, gương mặt không mấy mệt mỏi lại giống như vừa tỉnh rượu. Bất giác Minh có một cảm giác mơ hồ lo lắng nhưng cụ thể là thế nào cô lại không nói rõ ra được...

Long nhìn cô, ánh mắt cô rất đẹp giống như là sao trên trời, anh nhìn mãi một lát lại thở dài, trong lòng vừa buồn bực và chán nản cũng vừa đau lòng.. lại có thêm một chút tội lỗi bao trùm khiến anh như muốn nổi tung lên. Kéo cô vào phòng, anh ấn cô ngồi xuống, giọng quan tâm lo lắng:

- Đợi anh làm gì, mệt thì ngủ đi chứ.

Minh cười hiền hậu:

- Còn sớm mà anh.

Long gật đầu, anh lại ôm lấy cô, anh ước rằng cô gái dịu dàng xinh đẹp trong lòng anh bây giờ là con chú Lâm thì tốt biết mấy. Vừa môn đăng hộ đối, vừa giàu có vừa quyền lực... nếu được như vậy anh chắc sẽ sung sướng lắm, chứ không như bây giờ vừa mệt mỏi vừa đau lòng.

Hôm nay chú Lâm kêu anh đến, một là trách vì sao đến giờ vẫn chưa ngõ ý cưới Hiền, phần nữa ông lại uy hiếp anh, ông nói bóng gió về đội tuyển nơi anh đang tập luyện. Mẹ nó...sao anh chán cái bản thân của anh quá mức.

Long đang ôm Minh, anh vừa ôm cô vừa suy nghĩ nên không biết cửa được mở ra, lúc nghe tiếng hét của Hiền cùng tiếng vội vàng của Minh anh mới giật mình nhìn lại. Trước mặt anh là Hiền, sau lưng lại là ông Lâm vừa đi vào... bản thân như hóa đá, anh vội vàng buông Minh ra, lại vì quá sợ mà đẩy Minh vào góc trong của thành giường.

Hiền hai mắt đỏ rực, cô ta vừa hét vừa sấn đến chỗ Minh:

- Mẹ mày... tao nói có sai đâu là mày rù quên anh Long của tao...đ*t mẹ con cave nhà mày..

Vừa mừng cô ta vừa xông đến, bàn tay nắm được đến tóc của Minh cũng vừa kịp và chận chặt hai cái vào mặt cô. Minh vừa sợ lại vừa hoảng, cô không dám nói gì cũng không dám chống trả chỉ cúi đầu ôm lấy bụng.

Mà lúc này Long chỉ căng mắt đứng nhìn, anh vì quá sợ lại thấy ánh mắt ông Lâm hung ác giận dữ nhìn về phía anh như là cảnh cáo anh cũng như muốn giết chết anh vậy...

Hiền lôi Minh ra giữa phòng lúc cô ta định dùng chân đá vào bụng Minh thì may có cái Huệ bên phòng nghe được động tĩnh chạy sang. May là con bé bắt được chân Hiền, đẩy ra xa mới tránh được mối họa lên mẹ con Minh.

- Anh Long anh đứng đó làm gì vậy, chị Minh đang có thai mà... anh bị mù hả?

Long lúc bấy giờ mới hoàn hồn, anh trung mắt nhìn về phía Minh. Đầu tóc cô rối ren, quần áo xộc xệch, cơ thể thì run lên bần bật nhưng lại không dám khóc lấy một chút nào. Anh lại nhìn về phía Hiền đang mếu máo khi nghe cái Huệ báo Minh có thai, giờ đây anh chẳng còn muốn nghĩ đến tương lai tương liếc gì cả...anh xót cho Minh quá... anh chẳng cần cái gì nữa hết...

Quý thục xuống ôm lấy Minh, anh dùng tay bao bọc lấy cơ thể nhỏ nhắn đang run rẩy kia..hốc mắt anh ửng đỏ, anh lo lắng hỏi:

- Minh em có sao không, có bị thương ở đâu không?

Minh bấy giờ mới ngược mắt lên nhìn anh, gương mặt cô xanh mét, hốc mắt ngập tràn nước nhưng lại chẳng để nước mắt rơi xuống. Cô lắc đầu, nhỏ giọng:

- Em...không sao...

Long ôm cô, anh bấy giờ mới quay sang ông Lâm đang ôm Hiền an ủi, anh nhìn ông bằng ánh mắt khẩn cầu:

- Chú Lâm...người con yêu là Minh...cô ấy cũng có thai rồi... chú có thể đừng bắt con cưới Hiền nữa được không chú?

Cả phòng chấn động, nhất là Minh...cô không dám tin Long sẽ vì cô mà xuống nước đến như vậy..

Hiền vừa khóc vừa tru tréo:

- Anh Long lúc chiều anh nói sẽ cưới tôi cơ mà... bây giờ anh vì con cave đó mà đòi bỏ tôi sao??

Long cúi đầu, anh nói trong nghẹn ngào túi hờ:

- Hiền em là cô gái tốt nhưng mà... anh không thể bỏ Minh được... không được đâu em.. anh xin lỗi em, con xin lỗi chú Lâm nhiều lắm.

Hiền còn định nói gì đó nữa nhưng ông Lâm ở sau kịp ngăn lại. Ông quét đôi mắt sắc lạnh nhìn Minh, sau đó lại nhìn sang Long, sự giận dữ được giấu đi đằng sau gương mặt bình tĩnh. Giọng ông nhạt nhạt nghiêm túc:

- Con nói nghiêm túc chứ?

Long gật đầu, anh nói thêm:

- Con biết con sai nhưng con không còn cách nào khác chú..

Ông Lâm vội cắt lời:

- Không hỏi hận đúng không?

Long lại gật đầu:

- Con không hối hận.

Ông Lâm ôm lấy Hiền đang khóc lóc làm loạn kể bên, gương mặt ông dần dần giận dữ, ông kéo lấy tay Hiền, lạnh lẽo nói:

- Nếu vậy thì chuẩn bị tinh thần đi, con gái tôi không phải đồ chơi của anh và gia đình anh.

Nói rồi ông kéo Hiền đi ra ngoài mặc cho cô ta không muốn, vừa hay bà Dung từ cổng đi vào thấy ông Lâm mặt mày giận dữ còn Hiền thì khóc lóc nhìn bà.

- Anh Lâm...anh...

Ông Lâm quát:

- Thằng con chị tốt thật đấy..hức...

Nói rồi ông kéo Hiền ra xe, mặc cho bà Dung ngáo ngơ không hiểu chuyện gì.

Mãi đến khi bà đi vào phòng nghe tiếng Minh khóc mới mơ hồ cảm thấy có chuyện chẳng lành...Tai họa lại ập xuống nhà bà rồi!!!

Long hiện giờ chỉ ôm Minh an ủi, còn lại anh mặc bà Dung giận dữ trách mắng ở bên. Anh cứ nhiên cảm thấy thật nhẹ nhõm nhưng lại chẳng hiểu được rằng... đồn ép mới chỉ bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gà Cho Anh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Cái Huệ ngồi một bên cũng an ủi Minh, thật sự thì Huệ thích Minh chứ không thích gì Hiền mấy, chẳng qua ba mẹ cô muốn Hiền làm vợ anh Long nên cô cũng chịu vì cô dù sao cũng là em gái anh Long lại không có tiếng nói trong nhà này.

Long vừa ôm Minh, vừa lau nước mắt cho cô:

- Nín đi em, nín đi không có sao hết.

Minh hoảng hốt, cả người cô còn run rẩy, bụng cũng vì thế mà nhâm nhâm đau.

- Long bụng em...hơi đau..

Cái Huệ gắt lên:

- Ui anh đưa chị Minh đi khám đi, trong 3 tháng đầu sơ suất không được đâu.

Long cũng gắt đầu, anh tức tốc đưa Minh đi bệnh viện kiểm tra. Ngồi trên xe anh cứ trách mình mãi vì sao lúc Hiền đánh Minh anh lại tro mắt lên đứng nhìn. Cứ suy nghĩ rồi lại xin lỗi Minh, mãi đến khi đến bệnh viện vẫn luôn miệng xin lỗi đến xin lỗi lui. Minh vừa sợ lại vừa thương Long, cô đối với anh là tin tưởng thật lòng không có lấy một chút gì nghi ngờ. Chuyện đi đến nước này, Long chịu đứng ra bảo vệ cô, cô đã vui lắm rồi.

Vào khám bác sĩ bảo chỉ vì hoảng sợ quá mức chứ không có gì nguy hiểm, Minh tương đối yên tâm. Ngồi trên xe cho Long chở về, cô từ sau ôm lấy anh thật chắc, áp mặt vào lưng anh, mọi thứ trở nên ấm áp nhẹ nhàng hẳn.

- Minh...anh xin lỗi.. anh...

Minh siết chặt vòng tay, cô nhỏ nhẹ nói:

- Em hiểu hết mà... em hiểu mà, em không có trách gì anh đâu anh đừng xin lỗi em nữa.

Long một tay giữ tay lái, một tay ôm lấy tay cô xoa xoa, giọng anh nhu tình:

- Ủ..chắc mọi chuyện sẽ tệ lắm... em cùng anh cố gắng nhé Minh.

Minh nghe anh nói, trong lòng cô dâng lên một mùi vị chua chát... cô không phải người thứ ba nhưng đột nhiên lại chân chính là người thứ ba.. nhưng việc mà khiến cô sợ hãi nhất đó là cản trở Long. Long chọn cô đồng nghĩa với việc phải từ bỏ nhiều thứ, lại còn mang tội cãi cha cãi mẹ, phản lại tổ tiên..ngay lúc bị Hiền đánh, cô đã nghĩ đến việc sẽ bỏ đi, mặc kệ tất cả cô không muốn làm Long phải đau khổ nhưng bây giờ.. Long lại chọn cô...cô biết phải làm sao để vẹn cho cô và anh đây...ở cùng anh khiến anh mang tội mà xa anh cô lại không nỡ một chút nào vì cô còn yêu anh quá nhiều..

Hốc mắt cay đỏ, cô hít một hơi, cố ngăn dòng cảm xúc ngổn ngang trong lòng mình.

- Long...dù thế nào thì em vẫn yêu anh, anh chọn thế nào em sẽ luôn ủng hộ anh thế đó.

Long đau lòng, anh nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé trắng hồng của cô, giọng anh nghe ra vô cùng thê lương:

- Ủ anh vẫn thế vẫn sẽ yêu em...yêu em.

Minh mỉm cười nhưng trong lòng lại quá rối bết an....

Hôm đó về nhà, bà Dung mắng Long với Minh một trận ra trò. Bà bảo bên chú Lâm muốn cắt đứt quan hệ, may có Hiền năn nỉ nên mới im chuyện. Minh lại nghe Long và bà Dung cãi nhau, cô mới biết thêm được vài chuyện:

Hóa ra chú Lâm ba của Hiền tài trợ cho Long ở đội bóng, ngay cả việc cái Huệ vào được Học viện Tài chính đều do chú Lâm một tay lo liệu. Sâu xa hơn nữa, hình như là ba của Long cũng đều nhờ chú Lâm mà đi lên. Chẳng trách Long dưới cơ chú Lâm nhiều đến vậy, cô biết rõ Long không yêu Hiền nhưng dứt khoát thì anh không làm ầu là vì nguyên do này cả.

Bà Dung mắng xong một trận cũng bỏ đi đâu mất nhưng câu cuối của bà mới làm cho cô và Long khá sợ, rằng ba của Long ngày kia sẽ về, lần này là thật chứ không phải giả nữa rồi.

Long vẫn cố tỏ ra bình tĩnh nhưng cô biết anh cũng lo lắng, vì theo lời bà Dung thì mọi chuyện dường như căng thẳng lắm, khéo ảnh hưởng đến gia đình anh rất nhiều. Minh khẽ thờ dài, cô quay người sang nhìn Long, anh đã nhắm mắt nhưng có ngủ hay không thì cô không biết. Nhưng thôi như vậy cũng tốt, tránh cho cô không biết sẽ nói gì với anh.

Sáng hôm sau, trên đội tuyển gửi thông báo về mail cho Long là anh không cần lên tập nữa, đội tuyển đang đổi thành viên. Lúc đọc được tin Long điên lắm, anh đập phá đồ đạc trong phòng, Minh và cái Huệ ôm lấy nhau vì sợ, còn bà Dung chỉ khinh khỉnh lườm nguýt lại chẳng nói gì. Mà kể cũng lạ, bà Dung mắng một trận hôm qua xong lại không thấy nặng nề, buổi sáng vẫn nấu thức ăn sáng cho Minh như thường, chỉ có thái độ của bà là không mấy vui vẻ.

Sau ngày hôm đó sức ép của chú Lâm với gia đình Long vẫn chưa dứt, tính ra đến nay đã gần 3 ngày, ba của Long vẫn chưa về vì trong quân đội có lệnh khẩn. Mà Long kể từ hôm lên đội tuyển về, anh mất mấy cau có, lại hay hờn dỗi với Minh mặc cho cô chẳng làm gì khiến anh giận. Minh buồn tủi nhưng cô biết nguyên nhân là do cô nên cô chẳng nói gì, Long giận nằng cô, cô lại mặc cho anh nằng, vì nằng xong anh thấy thoải mái là được..

1 tuần trôi qua...

Không khí ở nhà Long lạnh lẽo đến cực điểm, bụng của Minh cũng được 3 tháng, vài hôm nữa lại đến hẹn khám của bác sĩ. Bà Dung không thích Minh nhưng lại thích cái bụng của Minh, cô có chút không hiểu lắm nhưng lại không dám hỏi bà. Cô có đề cập chuyện này với Long nhưng Long chỉ nhìn cô rồi quát:

- Thì mẹ quan tâm đến em và con, có nhiều đó mà em cũng thắc mắc, được chân lên đầu hay sao vậy? Anh đã nhức đầu lắm rồi, em để cho anh yên đi Minh...

Minh cúi gầm mặt, nước mắt trong suốt chảy ra, vừa mặn vừa nóng hổi lăn dài xuống khóe môi. Bản thân cô đã cố ngăn cho nước mắt tuôn nhưng tuyên lệ lại không hề nghe theo lý trí của cô, cứ thế mà giọt ngắn giọt dài thay nhau rơi rớt xuống...

Long nhìn cô, anh cảm thấy bức mình và mệt mỏi, ánh mắt chán ghét hiện rõ ràng, lại nhớ đến lời của Hiền ngày hôm qua, anh mở tủ lấy tạm một chiếc sơ mi sau đó đi mất. Một cái nhìn anh cũng không cho Minh, trong khi trước kia anh từng nói Minh là cô gái mà anh yêu nhất.

Minh khóc, cô cảm thấy bản thân quá đuối bất lực lại thấp hèn. Cô muốn đi, chưa bao giờ ý nghĩ bỏ trốn lại mạnh mẽ đến như vậy. Cúi mắt xuống nhìn cái bụng bé bé chưa nhú ra, cô khẽ dùng tay xoa xoa vuốt ve trau dồi... Nếu không được nữa, cô sẽ giải thoát cho anh, cho cô và cho cả con của cô.

Tối hôm đó Long không về nhà, cái Huệ từ thành phố về ngủ cùng Minh. Huệ kể với Minh rằng, chú của Long tạm bị đình chỉ chức vụ, mà ba của Long cũng đang dính đến đường dây chạy đua vụ quân sự, nghe bảo là rất nghiêm trọng. Long thì không cần nói rồi, trên đội tuyển gạch tên anh khỏi danh sách tập luyện và thi đấu, mấy hôm anh lên đội tuyển toàn đi nhặt bóng xách đồ cho cầu thủ. Cả cái Huệ cũng điêu đứng vì công trình nghiên cứu gì của con bé bị giáo sư đánh rớt trong khi trước kia còn khen thưởng, chẳng biết là do trùng hợp hay do có người động tay động chân.

Minh nghĩ mà buồn, cô ngoài ăn và ngủ ra thì chẳng biết làm gì được cho mọi người. Cảm giác tội lỗi nặng nề vây quanh, cái Huệ không bảo là do cô nhưng trong ý tứ của con bé đều gần như thể hiện rõ ràng. Cô hiểu là Huệ nói không có ý gì xấu nhưng do cô làm việc xấu nên cô cảm thấy nặng nề và phiền lòng. Đến cô còn chán cô thì bảo sao Long không chán, mà cô cũng nghĩ kỹ lắm rồi, yêu nhau là muốn cho nhau được hạnh phúc trọn vẹn. Cô sẽ không vì tình yêu của cô mà cướp đi mọi thứ của Long, đến nước này cô chỉ có thể rút lui cho Long một con đường tươi sáng, cái gì cô cũng không cần nữa chỉ cần Long hạnh phúc là được rồi. Dù biết là khó khăn, sẽ rất khó khăn nhưng cô sẽ cố gắng, cố gắng thật nhiều khi rời xa Long.

Đêm nay lại là một đêm mất ngủ!

Sáng sớm hôm sau, bà Dung hí hửng nấu đồ ăn sáng cho Minh, lúc cô dậy thức ăn sáng đã đâu đó sẵn sàng. Đừng nói là Minh mà ngay cả cái Huệ cũng ngạc nhiên không kém.

Thấy Minh đi xuống, bà Dung kéo tay cô:

- Minh, ăn sáng đi rồi còn đi.

Minh ngơ ngác, cô vừa ngồi xuống vừa hỏi:

- Đi đâu hả dì?

Bà Dung cười cười, đây là nụ cười đầu tiên bà giành cho Minh kể từ sau khi chuyện của cô và Long vỡ lở.

- Đi khám thai, hôm nay nữa là 3 tháng mấy ngày rồi con. Ăn nhanh đi, rồi còn đi nữa, bác sĩ đi hẹn cả rồi.

Minh rùng động, cơ thể cô run run lên từng hồi, bà Dung tại sao vẫn còn quan tâm đến cái thai của cô nhiều như vậy chứ. Bây giờ trai hay gái gì thì có còn quan trọng nữa đâu?

Thấy Minh thần thờ, bà Dung vỗ vỗ vai cô:

- Nghĩ gì nữa, ăn mau đi Minh.

Minh vô thức gật đầu, cô ngồi ăn bát cháo cá chép mà không cảm nhận được mùi vị gì, nó cứ nhạt nhẽo như thế nào ấy. Mỗi khi ăn gần xong, cái Huệ ngồi kế bên huych tay cô mấy cái cô mới biết là mình ăn xong rồi. Chưa kịp rửa mặt, bà Dung đã kéo tay cô đi nhanh ra trước.

Minh có chút sững sờ, cô lấp ba lấp bắp:

- Dì...đội anh Long...về rồi mình đi...

Bà Dung cau mày, tay kéo cô còn chân thì nhanh thoăn thoắt:

- Nó đội sẵn rồi, con đi theo dì là được.

Trước nhà, một chiếc xe hơi đậu sẵn, bà Dung kéo Minh lên xe, bên trong hình như có người.

- Minh vào đi em.

Minh ngạc nhiên, thì ra là Long...là anh.... Có mừng rồi, vội ôm lấy tay anh:

- Long...cuối cùng anh cũng về rồi..

Long hơi cứng người, chưa kịp trả lời câu nào thì Hiền ở kế bên kéo tay Minh ra, cô ta quát:

- Ôm cái gì mà ôm, cô ngồi cẩn thận đừng tòi cái.

Minh nhìn Hiền rồi lại nhìn Long còn Long thì tránh ánh nhìn của cô, vô thức Minh hiểu ra rằng...cô giống như một con lừa không hiểu chuyện gì đang xảy ra...

Cô nhìn anh, lại nhìn Hiền ở bên ôm lấy tay anh rất chặt mà anh...anh cũng không hề phản kháng lại cứ như cô là người vô hình trên xe vậy. Hốc mắt cô ửng đỏ, nước mắt trào trào nhưng lại không dám rơi ra. Cuộc đời cô sao lại hèn yếu đến mức này, sao lại ngu ngốc đến mức như này hả?!

Hiện thấy Minh rung rung nước mắt ngồi yên một chỗ, cô khó chịu hậm hực:

- Cô khóc cái gì, tôi không khóc thôi cô khóc gì mà khóc, yên lặng ngoan ngoãn đi rồi tôi đền bù cho xứng đáng.

Minh ngồi yên trên xe, hai tay cô co lại, lại lên ngược mắt lên nhìn Long...thấy anh cũng đang lên lên nhìn cô...bộ dáng anh lăm lét lép vế nhất mà cô từng thấy. Trong phút chốc cô cảm thấy mình không còn lý do nào để cố gắng nữa... không còn nữa rồi...

Minh quay người ngã ra sau, cô nhắm mắt thở dài sau đó dò mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Bên ngoài dòng người đang vội vã tấp nập đi làm đi học. Minh đưa tay sờ bụng, tay còn lại co thật chặt thật chặt...giống như nếu cô buông tay ra nước mắt sẽ không tự chủ được mà rơi xuống vậy.

Con người ta cố gắng thường có rất nhiều lý do nhưng đôi khi lại từ bỏ chỉ vì một lý do duy nhất. Trong mọi trường hợp nếu cảm giác bản thân không còn giá trị với đối phương có lẽ mình nên tự động rời đi để tránh gây thêm phiền não cho họ cũng tránh gây thêm đau khổ cho chính bản thân mình.

Minh không phải không biết trường hợp của cô là cái loại gì, nhưng những ngày qua cô cố gắng là vì đứa bé trong bụng, cố gắng vì bản thân cô ấy mà cao hơn nữa là vì tình yêu của Long giành cho cô. Cô đã từng nghĩ thế này, chỉ cần Long yêu cô, anh ở bên cạnh cô thì mọi khó khăn cô đều có thể vượt qua được. Nhưng bây giờ... mọi thứ đã khác, Long cũng đã khác đi rồi. Cô không trách anh, chỉ trách bản thân cô không đủ tốt để có thể cho anh được một hạnh phúc trọn vẹn nhất. Có đôi khi yêu một ai thật lòng là giành cho họ những điều tốt đẹp nhất, hạnh phúc nhất... Cô...cũng muốn anh được như thế!

Cô không cao thượng, cô nhút nhát... nhưng dù có nhút nhát thế nào đi nữa thì bản tính quật cường vẫn mạnh mẽ trong tâm hồn cô chỉ còn điều là cô bây giờ vẫn chưa biết. Bởi lẽ chuyện chia tay này cũng chẳng là gì so với những thứ cô từng chịu đựng...

Trên xe là một cỗ không khí trầm mặc, bà Dung ngồi trên không nói gì, Long với Hiện chỉ ôm nhau chứ cũng không góp thêm câu nào. Minh ngồi sẽ dịch sát bên cửa xe, cô cố tạo khoảng cách thật lớn ở giữa cô và Long để tránh cho Hiện ở bên hiểu lầm.

Long dường như cũng hiểu, chốc chốc anh lại quay đầu nhìn về chỗ của Minh, anh ngàn ước vạn ước anh có thể tự nhiên đi đến ôm lấy cô...nhưng bây giờ anh không thể... anh không thể được...

Hiện ngồi bên cạnh Long, cô liếc mắt, nói với Long:

- Anh..ba nói chiều anh về ăn cơm đó.

Long gật đầu, anh cũng không muốn đáp lại, đối với Hiện anh chỉ có sợ ba cô chứ hứng thú tình cảm với cô anh không có. Ngoài ra thân thể cô cũng tốt, cũng khiến anh kích thích nhưng tim anh vẫn chỉ có Minh, chỉ có một mình Minh mà thôi.

Thấy Long không trả lời, Hiện lại quay lên nói với bà Dung:

- Mẹ, chuyện của chú với ba trong quân đội giải quyết êm đẹp rồi, ba con vừa nói với con khi sáng.

Minh sững sờ bởi cách xưng hô của Hiện, mẹ ba...đã đến mức này rồi mà cô vẫn chưa biết gì hết sao?!

Bà Dung đầu quan tâm đến cảm xúc của cô, bà quay xuống cố nắm lấy tay Hiện, gương mặt bà tươi cười rạng rỡ:

- Thật hả Hiện, thế may quá, mẹ lo suốt thôi con.

Minh nhìn bà Dung, cô từng sợ người đàn bà này cũng từng đồng cảm với bà nhưng sao bây giờ cô cảm thấy thương quá. Giống như những cử chỉ kia của bà Dung chẳng còn sức ảnh hưởng nào đến cô nữa rồi.

Thoáng thờ dài, trong lòng cô đau đớn lắm, ê chề tủi thân nhiều lắm. Hỏi ai khi thấy người đàn ông mình yêu tay trong tay với người con gái khác mà không tan nát cõi lòng chứ. Nhưng còn cách nào bây giờ, mọi thứ đã không còn do cô quyết định nữa rồi.

Chiếc xe hồi dừng trước một phòng khám phụ khoa khá lớn, bà Dung xuống trước sau đó mở cửa xe cho Minh. Minh cũng đi xuống, cô biết lần này chắc là lần cuối Long đưa mẹ con cô đi khám, sau ngày hôm nay mọi thứ không còn như trước nữa rồi.

Bà Dung suốt dọc đường nắm tay Minh rất chặt, không phải là yêu thương cô sợ cô té ngã mà giống như một miếng canh chừng sợ cô sẽ bỏ trốn mất. Minh cũng không hiểu được bà Dung đang có ý định gì, đáng lý khi Hiện chấp nhận lại Long thì bà nên đuổi cô đi chứ, vì sao lại kéo cô ở lại làm gì, đã thế Hiện còn cùng cô đi khám thai nữa chứ. Con đâu sau này của bà là Hiện chứ nào phải cô, cô có sinh con trai cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa...

Ngồi đến đây, Minh mơ hồ cảm thấy sợ hãi, một nỗi lo lắng bao trùm lên lên bản thân cô. Vô thức cô ngược mắt lên nhìn Long, thấy anh dùng ánh mắt xót xa nhìn cô...là ánh mắt xót xa..

Vì có hẹn trước nên khi Minh vừa đến liền được y tá dẫn đi làm xét nghiệm máu, nước tiểu, đo huyết áp cân nặng trước. Bà Dung ngồi chờ bên ngoài, tầm 15 phút sau, bác sĩ gọi Minh vào khám kỹ hơn. Lúc này bà Dung, Hiện với Long cũng đi vào. Bác sĩ thoa chất nhầy nhầy lên bụng cô, sau đó đi chuyển máy đo, trên màn hình hiện lên hình ảnh trắng đen mờ mờ không nhìn ra rõ. Minh căng thẳng, cô ngược mắt lên nhìn lên màn hình nghe từng lời bác sĩ nói rất rõ, nào là nghe tim thai, đo chiều dài chân, đo vòng đầu,... mọi thứ đều ổn định..

- Đây nhé hơi khép chân nhưng 80% là bé gái nhé.

Minh mỉm cười... con gái... con của cô là con gái... thật là tốt quá...

Bà Dung cau mày, giọng không vui:

- Con gái thật hả bác sĩ?

Vị bác sĩ trung niên đeo kính rất dày, với câu hỏi của bà Dung, bà ta cơ hồ không hài lòng:

- Không lẽ bà nghi ngờ tay nghề của tôi sao?

Bà Dung còn muốn nói gì đó nhưng Hiện ở bên đã ngăn lại, bà Dung kịp trấn tĩnh, giờ đây Long đang đỡ Minh ngồi dậy, anh cũng giúp cô lau đi vết gel trên bụng. Cô nhìn anh, mỉm cười:

- Cảm ơn anh.

Long cười cười:

- Không sao mà...

Bỗng dung bên tai vang lên tiếng bà Dung lạnh lẽo:

- Bây giờ phá được không bác sĩ?

Đừng nói là Minh, ngay cả Long cũng sững sờ. Anh kéo tay bà Dung, quát:

- Mẹ, mẹ nói cái gì vậy, chẳng phải mẹ với Hiền đồng ý cho Minh nuôi con rồi sao?

Bà Dung trợn mắt:

- Con im đi, mẹ với con Hiền tự tính được.

Minh toàn thấy run rẩy, cô xém tí nữa ngã ra đất, ôm lấy tay bà Dung cô khóc không ra hơi:

- Di Dung ơi, con không cần gì nữa hết, một chút nữa con về dọn đồ đi ngay, kể từ đây về sau không gặp anh Long, không tìm đến anh ấy nữa... di thương con đừng bắt con bỏ con của con...con xin đi... con xin đi...

Hiền một bên khinh khinh:

- Tôi cho cô tiền, cô bỏ đi, tốt cho cô thôi.

Long giận tím mặt, anh quát:

- Im đi, tiền của cô tốt quá.

Hiền cau có:

- Long, anh nói chuyện với em như vậy sao, anh đừng quên anh hứa hẹn gì với ba em. Chuyện này ba em ba anh vẫn chưa biết đâu, anh còn lớn tiếng trách em tuyệt tình với anh.

Bà Dung nghe Hiền dọa, bà ta vội vàng can ngăn Long đang vung tay với Hiền.

- Thôi đi thôi đi, cho tôi xin anh chị đi, sắp lấy nhau rồi còn cãi vã cái gì nữa. Bây giờ im lặng để tôi giải quyết đây này.

Vị bác sĩ trung niên kéo tay Minh, bà ta nhẹ nhàng nói:

- Phá thì được thôi nhưng sau này khó có con lại lắm, mọi người suy nghĩ cho kỹ đừng để mang nghiệp vào người.

Bà Dung xằng giọng:

- Phá đi, tôi chịu cho, bây giờ làm liền.

Long kéo tay Minh, mà Minh giờ đây chỉ còn bám víu vào anh, cô liên tục đưa tay lên che bụng, vừa khóc vừa run bần bật vì sợ:

- Anh ơi, em hứa... em hứa em đi...đi liền bây giờ luôn...em thề không bao giờ gặp mặt anh nữa... anh giúp em, anh xin mẹ cho em đừng bỏ con...con vô tội anh ơi...

Long hai mắt đỏ ngầu, anh gần như đánh mất hết lý trí, nếu Hiền không buông lời nói ra chắc anh đã kéo tay Minh đi mất rồi.

- Anh Long, ba anh vẫn chưa ổn định đâu, còn nữa cái chuyện miếng đất ba mẹ anh đứng tên vẫn chưa được ký chuyển nhượng hẳn hoi. Anh coi làm sao thì làm, đừng để bây giờ em gọi cho ba nhà...

Long sững người, bàn tay đang giữ chặt tay Minh cũng dần nói lỏng. Anh yêu Minh nhưng nhìn ba mẹ anh lao đao anh không thể chịu được. Anh còn nhớ cái cảnh mẹ anh vừa khóc vừa xui lên xui xuống, còn ba anh thì như người không hồn khi nghe tin trên bộ cử người xuống điều tra đường dây tham ô trong quân đội, mà người dính nghi án đầu tiên là ba anh. Cái cảm giác mất tất cả, sự nghiệp của anh, quyền lực của ba anh, tương lai của cái Huệ và hệ lụy là dòng họ Vũ Văn của anh đều bị nhấn chìm theo chỉ vì tình yêu của anh giành cho cô. Cô vô tội, con của anh và cô cũng là vô tội nhưng mà.....

Minh cảm nhận được Long dần thay đổi vì câu nói của Hiền, lòng cô như chết lặng. Mãi một lúc sau, Long quay sang nhìn cô, giọng anh trầm khàn lạnh lẽo:

- Minh...bỏ đi em

Minh chao đảo, cô ngã phịch xuống đất, vị bác sĩ rất muốn đỡ cô lên nhưng khi này nghe y tá báo Hiền là con gái ông Lâm Gổ, bà gần như không muốn giúp đỡ Minh nữa. Phòng khám này của bà quá nhỏ, bà còn phải nuôi gia đình...

Minh không đồng ý, cô khóc, tay ôm lấy bụng lúi sất về sau bức tường, bà Dung bắt lấy tay cô, quát:

- Phá đi, rồi tôi cho tiền cô, lúc đó cô sống sung sướng không cần lo gì nữa.

Minh hét lên, cô đánh túi bụi vào mặt bà Dung:

- Buông ra tôi không cần, tôi lạy bà, bà tha cho mẹ con tôi đi, tha cho tôi đi.

Bà Dung tát vào mặt cô, gương mặt bà giận dữ đáng sợ:

- Con ngu, mày nghe theo tao tao còn cho tiền, không nghe thì chết đi con.

Bà còn muốn đánh nữa nhưng may là Long can ngăn, anh quát với bà:

- Mẹ làm trò gì vậy, cô ấy vẫn đang mang thai.

Bà Dung cau có:

- Thai thiếu gì, tao không nhận...đánh chết cũng tốt cho nó thôi.

Mình giờ đây chẳng còn nghe được gì nữa, cô cúi người đầu đập xuống đất van xin:

- Tôi xin các người, tôi cầu xin các người, tôi không cần gì nữa đâu...các người cho tôi giữ lại con tôi đi...tôi cầu xin..tôi cầu xin các người mà...

Long không nở, anh thấy Minh đập đầu anh thật sự không nở...nhưng anh hết cách rồi, trước mắt chỉ có thể hy sinh đứa bé này... về sau..về sau anh nhất định sẽ bù đắp cho Minh..anh sẽ bù đắp lại cho cô...

Giọng Hiền lạnh lẽo:

- Mẹ giải quyết nhanh đi mẹ, ba con sắp về rồi.

Bà Dung nghe Hiền nói, bà đẩy Long đang đứng bất động ra, bà kéo tay Minh, quát lớn:

- Nhanh đi con này.

Mình sợ hãi, cô bấu lấy chân của Long van xin:

- Ngày mai đi, ngày mai đi được không, cho tôi ở với con tôi một ngày nữa đi được không?

Bà Dung nghe Minh đã chấp nhận bà cũng không lời kéo cô nữa.

- Được, ngày mai tôi sẽ đưa cô đi, cô chấp nhận ngay từ đầu có phải tốt hơn không.

Nói rồi bà kéo tay Minh lôi cô ra ngoài, Minh đi theo bà, gương mặt cô xanh xao, cả người tiều tụy vì khóc nhiều... Cô không muốn bỏ con, ngàn vạn lần không muốn nhưng sức cô không thể chống lại bao nhiêu đó người nên bây giờ cách tốt nhất là hòa hoãn sau đó cô sẽ tìm cách bỏ trốn. Long không cần cô và con, anh không cần mẹ con cô nữa rồi, cô phải tự cứu lấy mình thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gà Cho Anh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Trưa hôm ấy bà Dung đưa Minh về, về đến nhà bà lôi cô vào phòng xong lại khóa nhốt cô bên trong, chìa khóa bà giữ không cho ai tiếp xúc với cô kể cả là Long.

Lúc Long ở bên nhà Hiền về thì biết tin Minh bị nhốt, anh liền muốn mở cửa xông vào nhưng bà Dung nhất định không đồng ý. Hai mẹ con lại gây nhau một trận, thấy Long quyết liệt quá bà mới mở cửa cho Long vào, nhưng chính bà cũng canh chừng bên ngoài sợ Long sẽ đưa Minh đi.

Lúc Long bước vào phòng, Minh đang ngồi thụp dưới nền nhà, cô nghe tiếng mở cửa liền ngược mặt lên nhìn anh. Hai mắt cô sưng húp vì khóc, cả người run lên bần bật chẳng biết vì đói hay là vì sợ hãi nữa. Long nhìn không được, anh ôm lấy cô, Minh liền chộp lấy tay anh, cô khóc:

- Anh...anh nói mẹ tha cho con đi anh, em...em đi liền...đi liền ngay bây giờ... em...em không muốn mất con đâu anh...

Mình khóc, gương mặt cô khấn trương, hai mắt đỏ ngầu, dáng vẻ gấp gáp như sắp chết, Long không nhìn được, anh có chút yếu lòng.

Mình thấy anh im lặng, cô càng hoảng loạn hơn nữa:

- Em cầu xin anh, em cầu xin anh thêm một lần này nữa thôi. Anh cứu em đi, nếu con mất em cũng chết theo con, em chết theo con cho anh vừa lòng.

Nói rồi cô chộp lấy con dao trên bàn vội đưa lên cổ, Long kịp ngăn lại, anh gắng lấy tay cô, hất con dao văng ra ngoài rơi leng keng vài tiếng trên nền gạch lạnh lẽo. Long ôm lấy Minh, giọng anh hốt hoảng thật sự:

- Em điên rồi hả Minh, em chết rồi anh làm sao, anh phải làm sao đây hả?

Mình buông anh ra, cô hét lên:

- Anh...nếu anh không cho em chết thì anh cứu em đi, cứu con đi.

Thấy Long vẫn đứng yên không nói năng gì, Minh xui lơ, giọng cô thể lương đến cực điểm:

- Em sai rồi, em yêu anh là em sai rồi.. em mất anh rồi, em không muốn mất đi con nữa. Em không giành không tranh cái gì của ai nữa đâu, anh giúp em đi...em xin anh...xin anh mà Long..

Long nhìn cô, hai tay anh siết chặt, từng câu từng chữ nói ra như tan nát cõi lòng:

- Minh...hay em bỏ đi...anh bây giờ không giữ con lại được.. nhưng anh hứa anh hứa sẽ bù đắp cho em, em nghe anh đi được không, nghe anh đi.

Mình lắc đầu, cô quơ quàng không chấp nhận:

- Không...anh sắp có vợ rồi, em không muốn cũng không bao giờ xen vào làm người thứ ba. Nếu anh yêu em thì cứu em lần này, về sau...về sau em sẽ cho con gặp lại anh.

- Minh..anh thả em đi rồi sau này anh làm thế nào tìm em, làm sao anh tìm được em?

Mình thấy anh đang xúc động, cô vội nắm lấy tay anh nỉ non:

- Tìm được, anh tìm được em mà... bây giờ anh cứu em đi, em nhất định sẽ về tìm anh, em nhất định mà...

Long nhìn cô, nhìn người con gái anh yêu lúc nào còn trong trắng đơn thuần bây giờ toàn thân đượm màu đau thương khốn khổ... tìm anh sắt đá cỡ nào cũng không thể không siu lòng.

Anh yêu cô, anh còn yêu cô nhiều lắm, cũng vì yêu cô nên anh mới chấp nhận với Hiền sẽ cưới cô ta. Anh đã tính tất cả rồi, anh cưới Hiền, học kinh doanh cùng ông Lâm đợi một ngày nào đó lớn mạnh anh nhất định sẽ lật đổ ông ta, chính thức công khai cưới Minh về làm vợ. Nên với cái thai của Minh bây giờ, anh không thể nào giữ lại được... nhưng mà Minh lại dùng ánh mắt kia cầu xin anh...anh...cũng không phải sắt đá...

Đưa tay vuốt ve môi cô, trong một phút yếu lòng, anh gật đầu không suy nghĩ:

- Được, em đi đi.

Mình nghe Long đồng ý, cô vội vàng vừa khóc vừa nói cảm ơn. Từng tiếng cảm ơn như những mũi dao nhọn đâm xuyên vào tim Long vậy.. Cô cảm ơn anh, cảm ơn anh vì anh cứu chính con của con sao?

Thật lố bịch mà!

Mình buông tay anh ra, cô vội ôm balo vợ mấy bộ quần áo mà cái Huệ để sẵn, không kịp nói gì cô liền chạy nhanh ra ngoài, Long thấy cô vội vàng anh nhanh tay kéo cô lại. Nửa muốn nửa không, nội tâm anh dần xé dữ dội:

- Minh...phải gọi cho anh...tuyệt đối đừng để Hiền bắt được... anh chỉ cứu con được lần này...

Mình gật đầu, cô buông tay Long ra, không kịp nhìn lại mà chạy đi mất... Long nhìn theo bóng lưng cô, anh buồn bã thờ dài...

- Minh...tự cứu lấy bản thân mình... anh nhất định sẽ bù đắp cho em!

Sau lưng Long, cái Huệ đưa mắt nhìn theo Minh, trên mắt cô bé từ khi nào đã vương đầy nước mắt.

□□□□□□□□□□□□□□□□

Lúc Minh chạy ra được đến đầu ngõ cũng vừa hay bà Dung đang đeo Hiền chạy đến, may sao cô kịp thấy được nên núp vào góc cây to trốn được tránh được tai họa. Sợ là bà Dung cho người đi tìm, cô không kịp nghĩ nhiều liền bắt xe ôm chạy đi mất.

Ngồi trên xe, nước mắt cô lăn dài, lần này bỏ đi trong túi cô chỉ có 2 triệu của cái Huệ cho sẵn từ trước. Cũng nhờ con bé bày mưu cho cô để cô gặp được Long, rồi anh mui lòng thả cô đi. Ngược lên trời cao, một khoảng trời nhá nhem tối, đi đâu bây giờ... cô thật sự không biết nên đi đâu.

- Cô ơi, bây giờ mình đi đâu?

Mình nghe tiếng chú xe ôm hỏi, cô vội lau nước mắt, suy nghĩ một lát sau đó trả lời:

- Chú chờ con đến tỉnh ĐN đi, chùa A nha chú.

Chú xe ôm gật mình chốc lát:

- Xa vậy cô, từ đây qua ĐN hơn 2 tiếng đồng hồ, sao cô không bắt xe đi cho tiện.

Mình rầu rĩ:

- Con không có biết chùa A nằm ở đâu chỉ biết nằm ở ĐN thôi..

Chú xe ôm vội nói:

- Phải chùa mà có quá trời chú tiểu không, nếu đúng chùa đó thì để tôi chỉ cho cô mua vé. Chứ bây giờ mà tôi chờ cô đến ĐN rồi tìm chùa A nữa chắc tới sáng luôn quá.

Mình nghe chú xe ôm nói giúp cô cũng an tâm phần nào:

- Dạ vậy chú chờ con đến bến xe đi, đi nhanh nha chú.

Đến bến xe chú xe ôm hướng dẫn cô mua vé gần nhất đến chùa A, Minh trả tiền xe sau đó cảm ơn rồi rít. Thật sự mà nói, bây giờ mà có người nào chịu giúp cô là cô cảm thấy vui mừng nhiều lắm. Suốt nhiều năm qua, cô sống trong cô nhi viện ở giáo xứ, đến khi học cao đẳng lên TP nhưng cũng chỉ lòn vốn gần trường chưa đi xa bao giờ. Đây chắc là lần đầu tiên cô đi xa đến vậy, và cũng là lần đầu tiên cô bỏ trốn trong sợ hãi đến nhường này.

May sao vừa kịp mua vé xe chạy ngay, ngồi trên xe, cảm xúc trong cô ngổn ngang không phân rõ vui hay buồn. Đưa tay xoa xoa bụng, nước mắt cô lại muốn tuông trào, chắc có lẽ tâm lý người mang thai dễ khóc nên cô lại cứ hay rơi nước mắt mãi như vậy.

Lặng lẽ thờ dài, từ giờ cô phải cố gắng, phải thật cố gắng... cô không còn một mình nữa rồi, cô có con rồi, cô phải thật mạnh mẽ để bảo vệ con gái của cô nữa chứ.

Xoa xoa bụng, cô khẽ mỉm cười, qua rồi... cô và Long đã qua rồi... có đau lòng có nhớ nhưng cũng chỉ là dĩ vãng mà thôi. Tình yêu của anh, kỷ niệm của anh cô phải chôn thật sâu, thật sâu vào trong lòng này....

Ngày mai còn dài lắm, là con tim hay lý trí gì đó điều không cho phép cô gục ngã!

Xe dừng đến bến là 9 giờ đêm, trong đêm cô bắt xe ôm đến chùa A, may sao chùa cũng gần đó đi không xa lắm. Lúc cô đến, các sư đang dạy cho bọn trẻ học chữ, cô có quen với một sư ở đây do trước kia cô đi theo trong trường hoạt động thanh niên tình nguyện. Lúc gặp cô, mừng sao là sư thầy vẫn nhớ.

Kể sơ qua mọi việc, sư thầy thờ dài nuôi tiếc cho cô, sư dọn cho cô một phòng gần kề nhà bếp ngủ chung với mấy đứa nhỏ. Đưa cô đến phòng, sư thầy vỗ vai cô:

- Con nghỉ ngơi đi, đang có thai không nên nghĩ nhiều. Âu cái gì cũng có cái số, miễn con không làm trái với lương tâm, với đạo đức, với trời cao là được. Cái gì không thể có được thì

đừng miễn cưỡng, không tham ắt không khổ.

Mình gật đầu, lúc cô trốn đi, cô đã hạ quyết tâm sẽ không cầu cũng không xin cái gì của Long nữa. Sư thầy nói đúng, không tham ắt không khổ...cô suốt đời này cũng đừng tham lam thứ hạnh phúc vốn không phải của mình.

Vào ở trong chùa, tâm Minh dường như yên tĩnh đi nhiều, cô vẫn nhớ Long, nhớ nhưng như điện đại, nhưng nhớ là một chuyện, mà ngoài nhớ ra cô cũng không có cách nào giải tỏa được nỗi buồn trong lòng mình. Thời thì cứ mặc cho nhớ nhưng dần xé cõi lòng mình, cô thực sự cũng hết cách..

Ở lại chùa được vài hôm cho quen chỗ, Minh cũng quyết định đi xin việc làm. Cô nghĩ kỹ rồi, mấy sư thầy ở chùa còn phải nuôi mấy đứa nhỏ nữa, cô bây giờ ăn uống không bao nhiêu thật nhưng đến lúc sinh thì làm thế nào được. Tiền đi sinh, tiền tã sữa các thứ cho con, cô đâu thể nhờ hết vào các sư thầy.

Mà nói thì dễ nghe, cô lúc đi không có giấy tờ tùy thân gì nhiều ngoài một cái chứng minh thư nên đối với chuyện đi xin việc cũng khó khăn vô cùng. Đi hơn nửa ngày trời cũng không chỗ nào chịu nhận, cô lại không dám xin việc ở công ty vì cô có thai chắc chắn sẽ không chỗ nào chịu nhận cô vào làm. May sao một nhà hàng vừa mở đang thiếu nhân viên phục vụ, mà lương cũng khá cao, bà chủ nhân sự lại tốt bụng nhận cô khi cô đang bầu. Phải nói là Minh mừng như bắt được vàng, âu chắc do cô không sống ác nên ông Trời cũng không dồn cô đến đường cùng.

Làm được 2 tuần, em bé trong bụng cô gần 4 tháng, tốt số là cô không nghén cũng không mệt mỏi gì, cứ như là bình thường đi đứng làm việc phà phà không mệt nhọc chút nào cả. Hằng ngày sáng cô đi sớm để dọn dẹp, tối về cũng không muộn lắm vì nhà hàng cũng gần với chùa. Công việc chị quản lý giao cho cô không quá khó, bây giờ bụng nhỏ thì dọn dẹp phục vụ bàn, sau này bụng to chút thì vào rửa bát sắp xếp chén đĩa. Sinh xong gửi con chị vẫn cho về làm bình thường, chị còn cười bảo trừ khi nào nhà hàng đuổi việc chị còn không chị vẫn luôn luôn nhận cô.

Đôi khi tình người chỉ đơn giản và ấm áp như vậy thôi.

Sáng nay là chủ nhật, lúc Minh đến nhà hàng vẫn còn sớm, vào làm việc tầm 2-3 tiếng đồng hồ thì quán bắt đầu đông. Mọi người bảo hôm nay có đoàn quay phim trên thành phố về quay cho nên sẽ đông lắm. Máy cô nhân viên trong quán hao hức ra mặt nhưng Minh lại cảm thấy bình thường, vì cô bây giờ không phù hợp với mấy loại chuyện bát nháo ấy, mà nếu như trước kia cô cũng không thích đông đúc ồn ào nên cái Huệ mới bảo rằng cô chỉ biết mỗi Long chứ chẳng để ý đến ai. Ngẫm nghĩ cũng đúng, cuộc sống của cô mờ nhạt kinh khủng.

Vì đông khách nên cô được điều lên lầu trên phục vụ vì bình thường cô chỉ ở dưới lầu. Lúc bụng thức ăn từ tầng dưới đi lên, cô loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng ai quen lắm nhưng cụ thể là ai và gặp ở đâu thì cô chẳng nhớ được chút nào.

Dưới sảnh, mấy cô gái sành điệu đang ăn uống với nhau.

- Ê Liên hình như tao thấy con Minh Tộc.

Cô gái tên Liên buông điện thoại xuống, neho đôi mắt được trang điểm kỹ càng nhìn về phía cô gái vừa lên tiếng.

- Mày nói gặp ai? Con Minh Tộc hả?

Cô gái kia gật đầu:

- Ừ con Mì cũng thấy nè, đúng không Mì?

Cô gái tên Mì gật đầu phụ họa:

- Ở hình như nó làm phục vụ ở đây, mà công nhận con nhỏ đó nó đẹp ghê mày. Xui cho nó nghèo quá thôi nếu không thì cũng ngon phết đấy.

Cô gái tên Liên cau mày, bỗng chốc trên môi lại nở nụ cười rạng rỡ:

- Ê tụi bây con Hiền nó đang kiếm con Minh Tộc, muốn kiếm chút không, tao alo cho con Hiền rồi tụi mình giúp nó.

Mì không hiểu, cô hỏi lại:

- Con Hiền sắp cưới rồi mà, nó tìm con Minh làm gì?

Liên lắc đầu:

- Tao không biết nhưng mà nó bảo tao trông giùm, hôm nay tốt ngày thế mà gặp được con Minh. Tụi bây nhìn nhìn con Minh, tao đi gọi con Hiền đến.

Cả bọn không nói gì, ai nấy đều đồng thanh cười thành tiếng. Bởi Hiền nhà giàu, lần nào cô ta nhờ giúp cũng trả công rất hậu hĩnh. Mà Liên là bạn thân của Hiền, trước kia lúc còn đi học cả bọn từng đánh Minh mấy lần. Minh khi ấy bị đánh vì xinh, bọn Hiền không thích nét mặt xinh đẹp của Minh lại khinh cô là đồ dân tộc.

Mà Minh đang phục vụ ở trên lầu đâu biết là tai họa ập đến trên đầu cô.

Đoàn làm phim quay hết buổi sáng, gần đến trưa cũng dọn dẹp ra về, mấy nhân viên trong nhà hàng mệt đến phờ người, nhất là Minh vì đang có thai nữa nên cô gần như muốn ngất đi. May mà cũng vừa xong việc, vào ăn chút cơm lại cảm thấy bình thường trở lại mặc dù chân tay có chút đau nhức. Lúc phục vụ trên lầu trên, cô có gặp diễn viên MC đình đám gì đấy mà cái Huệ mê tít, hình như tên Dân...cái gì Dân cô quên mất rồi. Công nhận anh chàng đẹp trai thật, đàn ông mà da trắng bóc, có khi còn trắng ngang với cô nữa. Eo ôi mấy cô nhân viên nhìn lấy nhìn để mà anh chàng lại cứ cười, ai nhìn lại cười, duyên không để đâu được. Đến bây giờ thì cô mới biết vì sao cái Huệ lại mê đến thế, phải có con bé ở đây chắc nó ngất đi ngất lại mấy lần vì vui sướng không chừng, đến cả cô nhìn còn bị cuốn theo thì nói gì đến mấy cô thiếu nữ đang tuổi cập kê chứ.

Đang bàn tán rôm rả thì chị quản lý đi ra quát:

- Mấy cô này, vào phục vụ khách đi kia, ở đây tụi năm tụi bảy nhiều chuyện đi.

Nghe tiếng quát cả bọn đứng phắt dậy, ai nấy liền đi vào vị trí công việc của mình. Lúc đi ngang qua chị quản lý, chị kéo cô lại, bảo:

- Minh lên phòng bao trên lầu phục vụ đi em.

Minh có chút ngạc nhiên:

- Phòng bao có người hả chị?

- Ủ là người của đoàn phim mà anh này gốc to lắm, phục vụ cho tốt, chị thấy em cẩn thận với phục vụ trên đây không vất vả. Lên đi, chị phải về văn phòng một chút mới đến được có gì lấy số công ty gọi cho chị.

Mình gạt đầu, bình thường nhân viên bọn cô không được phục vụ trên phòng bao, chỗ sang trọng đây thường thì chị quản lý với phó giám đốc đích thân tiếp đãi. Lần này chị quản lý giao cho cô, cô phải biết chu đáo phục vụ không phụ lòng chị ấy được.

Mình bụng khay thức ăn đi lên trên lầu, cô đi thẳng vào phòng bao, lúc này trong phòng chỉ có một người đàn ông trung niên cùng với anh diễn viên gì gì đó thôi. Cô đặt thức ăn lên bàn, lịch sự chào hỏi:

- Hai anh cần gì nữa không ạ?

Anh diễn viên ngả người ra sau, tay mời điều thuốc xì gà, hút một hơi, anh cười cười nói:

- Không cần, cô ra ngoài đi, cần tôi sẽ gọi.

Mình mỉm cười, cô không thích mùi thuốc lá, mà hình như anh diễn viên cũng thấy được sự bài xích của cô, anh ta nhìn cô, bàn tay đang cầm điều thuốc vô thức dời sang tay bên kia, dòng khói theo đó mà không bay vào mũi Minh nữa. Mình gạt đầu, cô ngẫm hiểu ý, nhẹ nhàng nói cảm ơn.

Anh diễn viên cười cười, gương mặt lạnh lẽo nghiêm túc này chẳng giống gì với nam thần vui vẻ thân thiện khi nãy. Mà phía bên kia, ông trung niên mặt mày không vui đang nhăn nhó đọc cái gì đó trên bàn.

- Ủ cô đi ra ngoài đi.

Lúc đi ra ngoài, cô nghe được tiếng người đàn ông trung niên bắt mẫn:

- Tông Dân...cậu làm vậy là ép tôi quá còn gì...

Mình nheo nheo mắt, Tông Dân sao? Tên lạ vậy?

À đến bây giờ cô mới nhớ anh diễn viên này tên Tông Dân, nam thần của mấy cô gái trẻ đây mà. Nhưng mà gương mặt lạnh lùng khi nãy nào giống với anh chàng diễn viên các cô hâm mộ đâu chứ. Thật là phét mà, trước thầy giáo cô từng nói người của công chúng là nghề nghiệp khó dò nhất trên đời này, quả thật không sai chút nào. Cái gì diễn viên, cô lại thấy giống sát thủ tổng tài trong ngôn tình thì đúng hơn. Nhớ lại ánh mắt của anh ta khi nãy...cực phẩm của nhân gian rồi!!!

Cô đứng đợi ở bên ngoài một chút lại nghe bên trong gọi đá bi, cô nhanh chân đi xuống, vừa hay định đem đá bi lên phòng bao lại nghe tiếng quát thát thanh của ai đó. Quay lại cô thấy Hiền đang cùng bà Dung chạy đến chỗ cô, mà kể bên họ hình như là đám bạn thân của Hiền... cái bọn từng đánh cô khi cô còn đi học...

Hai chân Minh run rẩy, ký ức về quãng thời gian còn lại học sinh ủa về. Từng cái tát, cái đá, những bàn tay xé áo dài của cô...cô vẫn còn nhớ như in. Tiếng tụi nó chửi rủa, lăng mạ cô, tiếng bọn con trai phản khích hô reo:

- Haha...con Minh Tộc vũ to đấy...

"Choang", trong lúc cô còn thất thần thì cái thau đá bị Hiền đánh ập lên trên đầu cô. Cái lạnh lẽo của nước đá từ từ chảy xuống, nó thấm vào da vào thịt cô như gọi cô mau tỉnh lại... mau mau tỉnh lại...

Mình ngo ngắc... cô nhìn xung quanh...tất cả như một màu đen u ám. giống y như cái cảnh cô bị nhốt trong nhà kho phòng đạo cụ thể dục...tối đen, bẩn thỉu, hôi hám...

Mình hoảng loạn, cô vùng lên:

- Biến đi...biến hết đi...

Tay chân cô quơ quào, hai mắt long sòng sọc rực đỏ. Bà Dung kể bên có chút hoảng hồn nhưng bà ta lại nhanh hơn Minh một nhịp.

"Bốp bốp" mấy cái tát vang lên đều đặn, bà Dung vừa đánh vừa mắng:

- Đ*t con mẹ mày con ranh, dám lừa tao bỏ trốn, tao đánh cho mày tàn phế, đánh cho mày tàn phế.

Hiền cũng trợn mắt nắm lấy tóc của Minh, cô ta hét với đám Liên:

- Tụi bây đánh nó đi, đánh như hồi đó đánh nó vậy.

Mình có một mình, cô giờ đây vừa sợ vừa đau...cô nhớ lại những khoảng thời gian bị đánh bị bạo hành đầy u tối... Lý trí muốn cô vùng lên, vùng lên đánh trả tụi nó nhưng chân tay cô lại không hoạt động. Cái cảm giác sợ hãi run rẩy lấn áp hết tất cả...nỗi đau đón ủa về... vô vọng.. ghê tởm..

Mình ôm lấy bụng, đầu cô lắc lắc không ngừng, hai mắt vô hồn trông như người điên:

- Không mà... đừng đánh mà...không mà...

Bà Dung hăng tiết, vừa đánh vừa chửi:

- Không hà, ừ tao không cho mày coi nể. Đồ dân tộc bẩn thỉu, rượu mồi mày không uống lại muốn uống rượu phạt. Tao không có tha cho mày đâu con ranh con, tính ăn vạ con trai tao à?

Bên ngoài nhân viên muốn vào can nhưng lại bị đám vệ sĩ của Hiền ngăn lại. Mình một mình trong vòng vây, cô đau đớn... cô hỗn loạn... cô tuyệt vọng từng hồi từng hồi...

Bụng cô quặn lên từng cơn thôi thúc, dần dần càng ngày càng đau... Một cú đá vào mặt làm cho Minh ngất người... trước mắt cô hình ảnh càng ngày càng mờ nhạt... mờ nhạt đi dần...

- Mẹ đưa nó đi đi đừng đánh nữa.

Trong tiềm thức cô cảm nhận được ai đó đang đưa ra cô đi, đi đâu...đi làm gì... cô hoàn toàn không biết được nữa rồi...

Đứa bé... có duyên không có nợ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gả Cho Anh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Lúc Minh tỉnh dậy đã là buổi tối, cô khó khăn lắm mới được hai mắt rõ ràng. Trước mắt hình như là phòng bệnh... mùi thuốc khử trùng vẫn nồng rõ thế cơ mà.

Chết... con của cô...con cô...

Vội vàng ngồi dậy, từ dưới bụng truyền lên một trận đau nhức không chịu được. Minh ngã ra sau, hai tay cô chống đỡ lấy thân mình, hốc mắt không tự chủ được nữa mà rơi ra hàng ngàn giọt nước mắt trong veo. Trên gương mặt tái xanh kia là sự đau đớn tột cùng, bởi lẽ.. cô biết được rằng con của cô hình như không còn nữa.

- Con ơi... con...

Tay trái vẫn còn truyền dịch kháng sinh, Minh bay giờ chẳng quan tâm gì nữa cả. Cô đưa tay xoa xoa chiếc bụng bé xíu của mình lại rồi lên từng hồi khóc nức quăng...

Khốn nạn mà!

- Con ơi... con đâu rồi... con ơi.

Minh khóc, cô khóc cho sự đau đớn khôn khổ, khóc cho sự bất lực của bản thân mình. Hơn ai hết cô tự hiểu rõ ràng, cơ thể cô quá mức mệt mỏi, bụng đau âm ỉ, phía dưới đóng bầm máu vẫn chảy ti tề. Cô biết được rằng...con gái của cô đã đi mất rồi, đã bị người ta giết chết mất rồi...

Giây phút không ngăn được sự xúc động của bản thân, Minh điên cuồng la hét, tay đang truyền dịch cũng bị cô bức ra.

- A..a...a... trả con cho tao, lũ khốn nạn trả con cho tao...

Bên ngoài y tá dường như nghe được động tĩnh, vài giây sau lại có 2,3 người chạy vào, một trong số đó có bà Dung.

Hai y tá đi đến giữ chân cô thật chặt, vị bác sĩ trấn người cô lại định tìm cái gì đó. Minh không chịu, cô vùng dậy, lao người đến chỗ bà Dung.

- Chó già tại sao mày giết con tao, tại sao?

Bà Dung gạt mình, bà ta lùi lại vài bước, lúc này Long cũng vừa đi vào. Cô thấy anh lại càng điên cuồng hơn nữa khiến cho 2 y tá một bác sĩ cũng không làm lại cô.

- Anh trả con cho tôi trả cho tôi, nếu không tôi có chết cũng làm mà ám các người. Ám chết cả nhà các người, đồ ác độc, đồ thú tính...

Minh lao đến, cô ôm lấy bà Dung cào cấu trên người bà ta, bà Dung bình thường hùng hổ nhưng bây giờ lại bị Minh dọa cho xém ngắt đi. Long kể bên cố ngăn Minh lại nhưng cô như một người khác, hai tay lại đang siết chặt lấy cổ bà Dung khiến cho bà nghẹn thở trọn tròn cả hai mắt.

- Trả con cho tao, con quý ác độc, tao giết chết mày, giết mày đi theo hầu con tao...

Long gắng lấy tay Minh nhưng không được, anh hét:

- Minh...bỏ tay ra nhanh lên, bỏ ra, mẹ anh sẽ chết đó.

Minh cười, gương mặt nhợt nhạt của cô lại hiện lên một nụ cười ma mị:

- Càng tốt, yêu ma quý quái hại chết cháu mình nên chết đi...haha...mày chết đi...

Long hai tay run rẩy, anh như không tin vào mắt mình trước vẻ tàn ác lạnh lùng của Minh. Lại nhìn về phía bà Dung nếu Minh không buông tay thì mẹ anh sẽ bị bóp chết mất.

"Bóp bóp", Long vùng tay tát hai cái thật mạnh vào mặt Minh, cùng lúc ấy mấy bác sĩ y tá cũng tìm được dây trói cô lại. Hiện với ông Lâm cũng vừa đi vào, thấy bà Dung bị siết cổ mặt mày xanh mét, Hiện nhanh chân đến đỡ.

Mấy bác sĩ y tá vừa trói Minh vừa ấn người cô xuống để tiêm thuốc an thần. Minh vẫn dửng dưng vùng vẫy, trước là gặp được bà Dung cô đã kích động, bây giờ còn gặp thêm cả Hiện, sự điên cuồng trong bản chất của cô dần dần bộc lộ. Cô rướn người, vùng vẫy trong sợi dây thừng, hai mắt đỏ ngầu, miệng hét lên:

- Chúng mày... tao giết chết hết chúng mày.. đợi mà xem...tao giết hết chúng mày lũ mọi rợ giết người...

Hiện ở bên nhìn Minh với ánh mắt khinh thường, từ khi biết Minh đến giờ cô ta chưa bao giờ dùng ánh mắt bình thường để nhìn cô, Hiện xem Minh giống như một con vật tầm thường vậy, đến cả đẳng cấp nhìn cô bằng con người cô ta cũng không cho. Một tay đỡ bà Dung, tay còn lại Hiện vuốt ngực thông khí cho bà ta, vừa xoa xoa cô ta vừa khinh khinh nói:

- Mẹ cô ta bị điên rồi tống vào nhà thương điên đi.

Bà Dung gạt đầu tấp lự:

- Phải phải, cho nó vào nhà thương điên cho một gông nó luôn đi.

Long ở bên nhìn Minh đang lịm dần vào vô thức nhưng ánh mắt cô nhìn về phía anh vẫn hung hạ tàn ác vô cùng, cứ như nếu không có sợi dây trói kia cô sẽ xông đến mà giết chết anh vậy. Nhưng mà anh yêu cô...cho cô vào nhà thương điên...anh không nỡ...

- Cô ấy sốc quá thôi dù sao con của cô ấy đang khỏe mạnh trong bụng bị các người giết chết thì không điên sao được. Cứ làm như ban đầu đã tính đi, cho cô ấy tiền để cô ấy đi nơi khác sống là xong thôi.

Hiền không đồng ý, cô ta hung hãn nhìn về chỗ Minh:

- Không được, cô ta điên rồi, anh để cô ta bên ngoài lỗ có ngày cô ta giết em với mẹ luôn thì sao. Cho một tờ giấy tống cô ta đi đi, đồ điên khùng.

Long cau mày, anh nhìn Hiền với ánh mắt không vui:

- Đừng tuyệt đường sống của người ta quá....em nên nghĩ cho con cái mình sau này đi.

Nghe Long nhắc đến con cái, Hiền cư nhiên nhật đi xuống, ánh mắt cô dịu đi không dám nhìn thẳng vào Long, cứ như một người làm sai bị nhắc lại tội lỗi của mình.

Hiền không trả lời, gương mặt có chút tái nhợt nhưng Long lúc này chỉ quan tâm đến Minh đang được đám y bác sĩ đưa lên giường truyền thuốc, anh không rảnh quan tâm đến biểu hiện của Hiền. Nhưng mà Long không thấy không có nghĩa là bà Dung với ông Lâm không thấy, bà Dung thấy Hiền sự mặt liền kéo tay cô ta trấn an, còn ông Lâm lại lạnh lẽo dò xét nhìn về phía Minh trên giường bệnh.

- Cho một tờ giấy tâm thần phân liệt, gửi cô ta đến bệnh viện tâm thần của tôi đi.

Tiếng ông Lâm lạnh lẽo vang lên khiến Long giật nảy mình, anh sững sờ nhìn về phía ông.

- Chú Lâm...cô ấy...

Ông Lâm nhìn về Long, ánh mắt thâm thúy đầy sát ý:

- Cô ta là người yêu cũ của anh, anh thương xót cũng đúng nhưng cô ta uy hiếp đến an nguy của con gái tôi, tôi không cho phép điều đó xảy ra.

Long cau mày gương mặt anh không phục:

- Nhưng..

Ông Lâm cắt ngang lời của Long:

- Nhưng nhị gì? Nếu không phải con Hiền khóc lóc xin cho anh thì anh nghĩ anh vẫn được cưới con gái tôi à? Việc lần này là quá rồi, anh không có quyền quyết định nữa.

Long muốn phản bác lại nhưng bà Dung đã kịp kéo tay anh, bà nhướn mi trừng mắt với Long, tay cũng kịp vấu lấy tay anh. Mà Hiền ở bên cũng đứng ra nói:

- Thôi mà ba, anh Long anh nói vậy thôi chứ có ý gì đâu. Ba đừng có vậy mà, tội anh...

Ông Lâm nhìn con gái một hồi, lại thờ dãi nói với Long:

- Thôi hai đứa cũng sắp lấy nhau rồi, mọi chuyện bỏ qua hết đi nhưng mà lần này nghe theo chú, làm chuyện gì cũng không được để lại hậu họa về sau. Cô gái này tốt nhất là nhốt vào nhà thương điên đi, nếu cô ta biết điều không nhắc chuyện này nữa thì thả ra.

Bà Dung thấy ông Lâm xuống nước liền vui mừng nói:

- Anh tính vậy là vừa, tôi cũng thấy nên bịt miệng cái con quỷ này lại trước không lại gây phiền phức cho anh với cái Hiền.

Long đứng một bên, anh hoàn toàn không biết nói gì nữa vì dù có nói cũng không được ai đồng ý. Ở đây ông Lâm là lớn nhất, anh mang danh là chồng Hiền là con rể ông ta nhưng địa vị chỉ như người hầu mặc cho cha con họ sai đâu đánh đó.

Hai tay anh siết chặt, gương mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng từng cuộn sóng dữ đang dâng trào.. Nếu sau này anh không lật đổ được ông Lâm anh thề anh không cần sống trên đời này nữa. Những thứ mà Minh bây giờ chịu đựng anh quyết bắt cha con ông ta trả đủ, trả đủ từng thứ một.

□□□□□□□□□□□□□□□□

Lúc Minh tỉnh dậy lần nữa, cô thấy mình đã bị trói trên giường, trong phòng bệnh có mấy vị bác sĩ đi đi lại lại đang ghi ghi chép chép cái gì đó. Thấy họ quay sang nhìn cô, cô liền nhanh trí nhắm mắt lại.

- Cô ta không bị điên nhưng cho chuyển đến bệnh viện tâm thần thì ghi vào bệnh án thế nào hả bác Dũng?

- Thì ghi tâm thần phân liệt giai đoạn nặng đi, còn về bên kia người ta tự biết giải quyết.

Minh chấn động trong lòng... tâm thần sao, cô có bị tâm thần đâu sao bọn họ lại nói vậy chứ?

- Chắc...cô gái này cũng tội ghê, rõ ràng đâu có..

- Im miệng đi, để người khác nghe được thì không hay đâu. Ông Lâm không phải người mà chúng ta xem thường, cậu nhẹ cái mồm đi.

- Em biết rồi bác Dũng.

Minh nằm đó, hai tay cô siết chặt... thì ra thì ra là bọn thối tha đó mua chuộc bác sĩ tống cô vào nhà thương điên.

Chó má tụi mày!

Đang phẫn hận trong lòng, cô lại cảm nhận được có người đang bế cô lên băng ca đẩy đi. Cô hé mắt thấy xung quanh rất nhiều người, cơ bản là cô bây giờ mới bỏ trốn cũng không được vì cơ thể cô đang bị trói chặt. Hốc mắt cô cay xè, đến bây giờ cô cũng chẳng dám mở mắt ra nhìn... vì cơ sở cô sẽ không nhìn được mà phát điên, phát cuồng lên mắng chửi lũ khốn nạn đó.

Cô bây giờ như là cây độc giữa rừng, bên cạnh cô không có một ai để cô có thể dựa vào, cô khóc có xin cũng không ai tha cho cô một con đường sống. Bọn man rợ giết con cô lại còn muốn ép cho cô điên lên để che lấp đi tội lỗi của họ họ mới vừa lòng. Buông xuôi...cô muốn buông xuôi thật sự... trong đầu cô hiện tại dường như đang nghĩ đến cái chết.

Tiếng xe đẩy lộc cộc, bọn họ đẩy cô vào một căn phòng khá tối, tiếng kim chích dao kéo và hộp thiếc va chạm vào nhau nghe leng keng. Minh hé hờ mắt nhìn nhìn, hình như bọn họ muốn tiêm cái gì vào người cô..tiêm cái gì vậy???

Bắp tay tự dưng lạnh lạnh, cô được một y tá đang chà thuốc khử trùng, mũi tiêm rất nhanh sau đó được tiêm vào da thịt cô, lạnh lẽo âm ỉ đau nhức. Đầu óc cô mụ mị đi dần, bên tai chỉ còn nghe tiếng leng keng của kim loại va chạm. Họ tiêm cái gì cho cô vậy, tiêm cái gì mà khiến cô bản thân thế này?!

Mình mở mắt nhưng cũng chỉ là mở mắt để đó chứ cô lại chẳng muốn nhìn đến cái gì, từ lúc tiêm mũi thuốc kia đến bây giờ, cơ thể cô bỗng dưng nhẹ tênh, đầu óc lơ đãng thần trí quá mơ hồ không biết được cô thực sự đang nghĩ cái gì. Mình nằm trên băng ca trắng, tay chân cô trắng xanh ồm yếu, gương mặt không có hồn cùng đôi mắt vô định sâu thẳm không tìm được đáy. Miệng cô lẩm nhẩm nói cái gì đó nhưng nghe không được chữ nào. Nhìn cô chẳng khác gì một người điên, đúng cô là một cô gái điên.

Lúc Long bước vào phòng, Minh ngược đôi mắt vô thức lên nhìn anh, ánh mắt cô trước kia đẹp biết bao, long lanh có hồn biết bao sao bây giờ lại... Long thở dài đau xót, anh đi đến giường, nắm lấy bàn tay nhỏ xinh của cô, giọng anh mềm mại mà chưa xót:

- Minh...em cố gắng đi, cố gắng anh sẽ đưa em ra ngoài... anh nhất định sẽ bắt họ trả giá..

Mình nhìn anh, ánh mắt cô lạnh lẽo vô hồn.. cô rất muốn nói với anh hai chữ " Khốn nạn " nhưng cơ miệng lại không hoạt động được. Giống như mũi tiêm kia làm cô ngu dần cũng làm cho cô không thể nói chuyện rõ ràng được chỉ có thể ú ớ như người bị câm.

Long vuốt ve má cô, anh đưa đôi bàn tay vuốt ve qua lại đôi môi hồng nhuận đã chuyển màu xanh tím...bỗng dưng Minh ngọam lấy tay anh, cô dùng sức cắn thật mạnh khiến anh đau điếng mà vào miệng cô.

- Em bị điên hả Minh?

Mình vẫn nằm đó, tay chân cô bị trói, ánh mắt vẫn lơ đãng mơ hồ vô ý thức, Long xoa xoa tay anh, trên mu bàn tay phe phẩy vài giọt máu đỏ thắm. Anh không thể hiểu được vì sao Minh lại cắn anh, cô là vì ghét anh vì giận anh hay vì mũi tiêm kia khiến cho bị điên thật sự?

Bên ngoài vài y tá đi vào, thấy Long đang nhìn về phía Minh, một trong số y tá mới lên tiếng:

- Anh là ai vậy, sao vào trong đây?

Long nghe tiếng y tá hỏi, anh cúi đầu nhìn về Minh lần nữa, cuối cùng cũng quay gót đi mất...

Mấy cô y tá vừa làm việc vừa hỏi nhau:

- Anh khi này quen với cô gái này hả mấy chị?

- Chả biết nữa mà hình như không có đâu, quen sao lại tiêm mũi kia cho cô ấy chứ?

Tiếng trò chuyện vang bên tai nhưng Minh lại chẳng có đủ ý thức để phân tích, dưới bụng truyền đến trận đau nhức tỉ tê, trong đầu lại ong ong mấy tiếng cứ như ve kêu...Não cô bây giờ chỉ còn 10% tỉnh táo, cái ý thức cuối cùng cô đã dùng để cắn Long...bây giờ cô mệt mỏi quá rồi... mệt mỏi quá rồi...

Mình mơ mơ màng màng, cô thấy cô được đẩy đi...cô thấy người ta đưa cô lên xe cấp cứu... cô thấy... thấy... đứa bé của cô đang mỉm cười...

Em ơi mấy ai yêu mà hiểu,

Rằng tình yêu không phải là chuyện có thể chia sẻ cho 3 người!

"Bốp bốp " tiếng vỗ chạn chát của ai đó..

- Ê chơi với tao đi, sao tao nói mày không nghe?

Mình vừa tỉnh dậy đã bị bắt ra sân chơi với người "điên", cô giờ đây đã tỉnh táo, lại chẳng biết sẽ làm cái gì để có thể thoát ra ngoài. Mới khi này cô còn thấy một người đàn ông luôn miệng khẳng định là mình không điên, kết quả cuối cùng là bị ăn mấy cây gậy vào người đến học máu mũi. Sợ hãi, cô từ khi tỉnh cũng chưa dám nói cái gì.

- Ê cô gái đẹp, làm vợ anh đi...làm vợ anh đi hahaha...

Ba bốn tên đàn ông vây quanh đến cô, vừa đưa tay định nắm tay cô vừa cười nham nhở. Mấy ngày này mặc đồ giống cô, nhưng trên đầu lại thêm hoa thêm lá, nụ cười ngớ ngếch ngáo ngo.

Mình có chút sợ, cô hoảng loạn lùi ra sau:

- Không...tôi không chơi với bọn anh đâu.

Mấy tên điên kia lại vui vẻ đùa bỡn:

- Chơi đi mà, vui lắm đi đi chơi nha.

Mình lắc lắc đầu, cô chống cự:

- Không mà, mấy anh ra đằng kia chơi đi.

Quả thật là người điên, thấy cô không đồng ý, đám đàn ông bu xung quanh cô, cứ thế cười ha hả mắng cô rồi lại đánh lên đầu cô bảo là cô mất dạy với cha chú. Cứ thế cả đám lại lôi kéo thêm mấy tên nữa, bọn họ vây xung quanh cô vừa la hét hú hí vừa gõ cốc cốc vào đầu cô, có người còn đánh cô nữa. Vừa đau vừa giận nhưng cô lại không dám la hét vì bình thường người không điên đánh cô, cô có hét họ cũng không tha chả nói đây là người bị điên thật sự.

- Này này... giải tán đi, đánh bạn là không tốt nhé.

Tiếng một người đàn ông vang lên, bọn người điên bỏ chạy tán loạn không ai dám ở lại nữa. Minh ngồi bật dậy, cô thấy bọn họ kẻ trốn người lẻ lếch vì sợ, chẳng nhẽ đây là... trùm điên sao??

- Cô có sao không?

Mình được người đàn ông nọ kéo lên, thấy anh ta cũng có vẻ không được bình thường lắm, cô vô thức lùi về sau, nhờ đây cũng là người điên thì cô chắc bị đánh cho toi đầu. Eo ông

này điên mà to con với bánh trai quá nhỉ?!

Thấy Minh nhìn mình với vẻ sợ hãi, người đàn ông cười cười, lôi từ túi sơ mi ra băng tên đeo lại cho ngay ngắn. Minh nhìn động tác của người đàn ông, đến khi thấy băng tên được đeo ngay ngắn trên đó viết "Bác sĩ Nguyễn K.Nam" lúc đấy cô mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Kha Nam nhìn cô, anh nheo nheo đôi mắt, hỏi:

- Tôi biết cô không điên, tôi cũng không phải người điên, cô không cần đề phòng tôi?

Minh ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao anh biết tôi không điên?

Kha Nam cười cười lộ ra răng trắng tinh:

- Cô quên tôi là bác sĩ à, bác sĩ tâm thần mà nhìn người không biết ai điên ai tỉnh thì uống công đi học bao nhiêu năm.

Thấy Minh chỉ nhìn anh chứ cô không đáp lại, anh lại nói thêm, lần này có sự nghiêm túc:

- Tôi nghe nói về bệnh án của cô rồi, tâm thần phân liệt không nặng nhưng nặng là nặng ở môi trường này. Đã đến đây thì bệnh nhẹ có thể thành bệnh nặng hoặc là bệnh nặng có thể thành bình thường, mọi thứ là tùy vào bản thân cô. Tôi là bác sĩ tôi sẽ bảo đảm cô an toàn ở đây trong phạm vi tôi làm việc nhưng để cô an toàn hết bệnh ra về thì tôi không có khả năng đó. Cô hiểu ý tôi không?

Hai tay Minh siết chặt, cô không điên nên cô hiểu hết những gì vị bác sĩ này nói.

- Tôi hiểu rồi bác sĩ, tôi...mong anh giúp đỡ.

Kha Nam gật đầu, phía bên kia có mấy "vị" đang đánh nhau ôm tôi, anh cười cười với Minh sau đó đi sang bên kia.

Minh sau khi nói chuyện với anh, cô đi tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống. Bác sĩ Nam biết cô bị hại nhưng anh lại không thể đem cô ra ngoài, dù biết ở đây đã bị thấu tóm như một nhà tù giam giữ người hợp pháp. Cô lặng lẽ thờ dài, nếu họ không giết cô tức là ông Trời vẫn muốn cô sống để trả thù.

Khẽ đưa bàn tay lên xoa xoa bụng, cô thần thờ đưa mắt nhìn về khoảng không trong xanh kia. Con gái của cô đang đợi cô trả thù cho con bé, cô...nhất định không được gục ngã...nhất định không được gục ngã...

Ánh nắng bỗng dung trở hướng xuyên về phía cô, Minh nheo nheo mắt đưa tay che lấy mặt mình. Phía xa xa bác sĩ Kha Nam đang nhìn về phía cô, ánh mắt anh thâm trầm yên tĩnh như suối...

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gà Cho Anh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Minh ở trại tâm thần được gần 1 tháng, ở đây càng lâu cô mới hiểu rõ bản chất thật sự của cái bệnh viện tâm thần này. Đây nào phải là bệnh viện thật sự vì số người điên trong đây quá ít đi. Gần như 100 người thì chỉ có 20 người bị điên, còn lại 80 người là người bình thường. Vì sao cô biết như thế, là vì cô quan sát được.

Bệnh viện này to lắm, chia ra làm 3 khu ABC, chỗ cô đang ở là khu C, chắc là khu chứa nhiều người người điên thật sự nhất. Hai khu còn lại cô chưa từng qua nhưng cô thấy được bọn họ sinh hoạt, có những người giống cô còn có những người mạnh hơn cô. Hóa ra đây chính là nhà tù "đen" dùng để giam giữ những người vốn bình thường một cách hợp lý và hợp pháp nhất. Thật là kinh khủng và đáng sợ!

Bác sĩ Kha Nam là bác sĩ chính ở đây, anh không thường đến bệnh viện nhưng mỗi lần đến sẽ đi thăm cô một chút. Anh bảo cô không nên quá bình thường lâu lâu hóa điên hóa rồ một chút sẽ tốt hơn. Từ ngày anh ra mặt bảo vệ cho cô, cô cư nhiên không bị xếp sinh hoạt chung với "người điên" thật sự nữa. Chỗ cô đang ở là khu nặng, số người điên thật cũng rất nhiều, ban đầu cô được xếp ở chung phòng với hai lão bà bà nhưng sau đó bác sĩ Nam lại xếp cho cô vào ở riêng với một người phụ nữ trung niên ít nói, bà ta không biết điên thật hay giả nhưng suốt ngày cứ đọc sách, sách của bà ta chất đống nhưng lại có chẳng cho ai động vào.

Hôm nay bệnh viện cho tất cả bệnh nhân đi tiêm chủng phòng bệnh, Minh cũng phải đi. Lúc ở hội trường cô cũng ra vẻ ngáo ngơ để không ai để ý đến. Nghe bác sĩ Minh bảo hôm nay có sơ y tế về kiểm tra bệnh nhân ở bệnh viện nhưng chỉ kiểm tra vài người, đa số khu C còn khu AB vẫn không ai dám đụng đến.

Vừa tiêm xong, Minh gặp được bác sĩ Nam, anh đang xem hồ sơ với mấy người trên sơ y tế. Cô thấy người lạ liền ra về ngáo ngáo ôm lấy tay bác sĩ Nam.

- Bác sĩ, hôm nay đông quá đông quá vui quá.

Bác sĩ Nam cũng phụ họa theo cô:

- Vui không, cô ra chỗ kia chơi đi lát tôi đưa cô đi chơi nha, chịu không?

Vì Minh gật đầu, cô cười khúc khích:

- Được được nha.

Đợi cô đi rồi, hai bà vị bác sĩ đang viết hồ sơ mới vui vẻ cười đùa với nhau.

- Ai cô gái đó xinh quá mà tiếc thật...người thế mà lại bị điên.

Bác sĩ Nam cũng gật đầu cho có, anh lại quay mắt nhìn về phía Minh, trong mắt chứa nhiều tia vui mừng.

Đội đoàn bác sĩ khám xong, bác sĩ Nam tìm Minh, lúc cô đến, gương mặt anh khá căng thẳng. Minh lấy cái cốc trên bàn, cô ấn lấy một chút nước lọc vừa uống vừa hỏi:

- Anh tìm tôi có chuyện gì sao?

Bác sĩ Nam gật đầu, anh nghiêm túc nói:

- Tôi tìm được cơ hội cho cô thoát ra ngoài...

Minh nghe đến đây liền bị sặc nước, cô vui mừng ra mặt:

- Thật sao bác sĩ... thật sao?

Cô ôm chầm lấy hai tay bác sĩ Nam khiến cho anh có chút ngạc nhiên, lại ngại ngùng ho khan vài tiếng. Minh thấy anh không nhìn thẳng cô, cô cũng biết mình thất thố nhưng vì vui quá cô không kìm chế được.

- Xin lỗi anh tại tôi vui quá.

Bác sĩ Nam cũng không bắt lỗi của cô, anh uống mỗi ít cà phê để sẵn trên bàn, sau đó nghiêm trọng nhìn cô, nói:

- Ủ không sao, hôm nay trên sở về kiểm tra muốn lấy bệnh nhân của viện lên làm nghiên cứu chuyên khoa cho thực tập sinh của bệnh viện quốc tế vừa mở. Tôi nghĩ cô có thể dùng cách này để trốn ra nhưng...

Minh thật sự quá đổi vui mừng, cô lại có quên mất phía sau vẫn còn một chữ "nhưng".

- Được được....vậy anh giúp tôi đi, nếu tôi ra bên ngoài được tôi sẽ trả công cho anh.

Bác sĩ Nam nhún mày:

- Nhưng mà...

- Nhưng mà sao hà bác sĩ?

Anh nhìn cô, giọng điệu rất nghiêm túc:

- Khu C đã tìm được người, khu B cũng đủ chỉ có khu A là không ai muốn đi. Nếu cô muốn đi bắt buộc phải chuyển lên khu A, khu nguy hiểm nhất bệnh viện này.

Minh sững sờ, khu A là khu người bình thường, bình thường đến nỗi có chút đáng sợ vì họ không điên nên họ rất tàn bạo. Cô từng nghe nói người ở khu C đến đó đều bị đánh, có người còn bị đánh đến sắp chết may là mấy bác sĩ phát hiện kịp thời. Cô nếu đến đó liệu có được an toàn như ở đây không? Nhưng nếu không đi thì cơ hội được ra ngoài, cơ hội trả thù của cô dường như chỉ còn là con số 0.

Hít một hơi sâu, cô gật đầu chắc chắn:

- Tôi đồng ý, bác sĩ anh chuyển tôi đến đó đi.

Bác sĩ Nam phì cười:

- Cô chắc chứ, tôi không có quyền quản lý ở đó sẽ không bảo vệ được cô.

Minh không ngần ngại gật đầu, cô rất cương quyết:

- Tôi biết rồi bác sĩ nhưng xin anh giúp tôi, đây là cơ hội hiếm hoi mà tôi có thể ra ngoài để trả thù cho con gái tôi. Xin bác sĩ... xin anh giúp tôi.

Bác sĩ Nam nhìn cô, mặt anh không có biểu cảm nào quá đáng nhưng ánh mắt lại có vài phần chua xót không nỡ.

Mãi lâu sau anh mới gật đầu, trả lời một câu chắc chắn:

- Được, tôi sẽ giúp cô.

Minh mỉm cười, bao nhiêu đau khổ cô cũng chịu được thì một chút này đã là gì. Nếu lần này cô không thoát được thì đừng mong có cơ hội nào thứ hai cho cô.

Đội Minh đi rồi, bác sĩ Nam vẫn mãi nhìn theo bóng dáng của cô ngoài cửa, chẳng hiểu sao anh lại sinh ra lo lắng cho cô gái tâm thần phân liệt già này?!

□□□□□□□□□□□□□□□□

Sáng hôm sau cô được lệnh chuyển đến khu A, nhờ bác sĩ Nam gửi gắm nên cô được đưa vào phòng 3 người. Ở cùng cô là 2 người phụ một già một trẻ, già thì ngồng nghênh còn trẻ lại khá hổ báo. Nhưng sự thật cũng không quá nguy hiểm vì Minh ra vẻ như bị điên thật, cô suốt ngày ca hát lại chơi một mình với hoa với gấu bông nên bọn họ cũng không tìm cô gây chuyện làm gì.

Bác sĩ Nam nói cuối tuần trên sở sẽ cho người xuống đưa bệnh nhân đi, tức là cô còn phải ở lại khu A thêm 2 ngày nữa. Lần này mượn người làm nghiên cứu cũng không phải mượn luôn, trên sở chỉ mượn 2 ngày nên cô phải tranh thủ và cẩn thận. Trốn được thì không nói, nếu trốn không được mà còn bị bắt lại thì chỉ có chết mà thôi.

Sáng hôm sau cô vẫn sinh hoạt nhưng bình thường nhưng đến giữa trưa lại có sự cố....

Bên trên thông báo là cô có người đến thăm, cô báo lại là không muốn gặp vì cô biết chắc chỉ có thể là bọn người man rợ đó chứ chẳng phải ai khác. Tưởng như thế là sẽ thoát nhưng không ngờ khi quay trở lại phòng bệnh, cô lại bị đánh. Đứng, cô bị bạo hành như những người trước đây đã đến.

"Bóp" "Đùng", một đám phụ nữ vây quanh cô, mỗi người tát có một cái, lại có người dùng thau thiếc đánh liên tục vào đầu cô. Cô không hiểu vì sao bị đánh nhưng lại không dám mở miệng hỏi chỉ có thể giả vờ điên điên khùng khùng ôm đầu mà khóc.

- Tha đi mà... huhu...đau mà...

Đám người đánh cô vẫn không buông tha, một tên cầm đầu dùng đèn cầy nhà sáp nóng vào người cô. Minh đau đớn, mỗi lần nhà sáp là mỗi lần khiến cô đau như điên dại. Hai tên giữ tay, hai tay giữ chân không để lấy cô, một tên lại dùng điện thoại quay lại, cứ giống như là quay cho ai xem vậy.

Sáp nóng chạm vào da thịt cô khiến da cô ứng đỏ bồng rộp. Cô gồng mình lên chịu đựng, chỉ cầu xin chứ không dám khóc cũng không dám hét lên.

- Mày biết gì không đáng lý bọn tao cũng không rành nhưng ai bảo mày có thể giúp bọn tao kiếm ra tiền. Haha..

Minh cắn răng, cô vừa đau đớn lại vừa sợ hãi nhưng lại không thể quật cường chống trả. Bác sĩ Nam đã nói nếu cô không có biểu hiện của người điên bọn họ sẽ không cho cô đi, buộc lòng bây giờ cô chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Minh vùng vẫy, sáp đèn cầy nóng chảy lên trên mặt cô, cái nóng như thiêu đốt da thịt khiến cô quàng mình trong đau đớn. Từ chiếc điện thoại truyền ra giọng cười vang thuộc, cái giọng cười này đến chết cô cũng không quên.

Người đàn bà nọ đang dùng tay cời từng cúc áo cô ra, cời đến đây sáp đèn cầy đi đến đó. Đến đây Minh đã không thể chịu đựng nổi nữa, cô vùng vẫy la hét:

- Đùng mà nóng... nóng lắm..

Bọn người kia cười ranh mãnh như thích thú lắm, bọn họ chẳng hề có ý định sẽ dừng lại. Người phụ nữ kia lại cời từng cái cúc áo tiếp tục, sáp đèn cầy cũng đi lên da thịt của cô không ngừng.

- Dừng lại.

Tiếng bác sĩ Nam vang lên, bọn người kia vẫn chẳng mấy may sợ hãi, chỉ có điều hành động của họ dừng lại, chiếc điện thoại đang quay cũng được tắt đi quăng vào góc trong cùng.

Minh ngược đôi mắt đục ngầu lên nhìn anh, ánh mắt của sự cầu cứu:

- Bác...sĩ..

Bác sĩ Nam đến đỡ cô nhưng lại bị tên cầm đầu ngăn lại, bà ta nhìn Nam, hóng hách hỏi:

- Bác sĩ Nam đâu phải quản lý ở khu này?

Nam dùng sức kéo Minh về phía anh, gương mặt anh lạnh lẽo:

- Tôi là bác sĩ, tôi có quyền đưa bệnh nhân đi.

À kia để cho Minh được kéo lên nhưng lúc bác sĩ Nam định dìu Minh đi thì ả ta lại không cho.

- Bác sĩ ở lâu trong bệnh viện này phải biết người nào đụng vào được người nào không đụng vào được chứ?

Nam nheo mắt, anh vẫn dìu Minh đi từng bước ra ngoài cũng không quên ngoái đầu nói với người phụ nữ kia:

- Tôi không đủ quyền tôi sẽ không làm, bệnh viện này nếu tôi muốn ai sống không tốt nhất định người đó sẽ sống rất tệ. Ô dù to cỡ nào vào đây cũng là người điên, còn tôi...tôi là bác sĩ.

À kia cau mày, bàn tay đang giữ lấy Minh cũng buông ra hẳn. À ta biết bác sĩ Nam không phải là bác sĩ bình thường nhưng đây cũng là lần đầu tiên mà anh ta ra mặt đưa ai đó đi trắng trợn như vậy ở khu A. À ta nheo mắt, ý nghĩ có chút sâu xa.

Mà Minh ở đây khi đi được ra ngoài đã trực tiếp ngắt đi, bác sĩ Nam phải bồng cô về phòng nghỉ.

Trong đêm tối, trong phòng nghỉ sạch sẽ ngăn nắp không có mùi thuốc khử trùng, trên giường bệnh Minh đang nằm ngủ, mắt cô khép chặt tựa hồ như không muốn tỉnh dậy. Mà phía kia, bác sĩ Nam đang nhìn cô, anh nhìn với ánh mắt lo lắng và dăm chiêu..

Mãi một lát sau, vị bác sĩ điển trai mới thở dài một hơi, môi anh mím lại, giọng nói có chút bất đắc dĩ:

- Cô...phải thành công nhé Minh!

Sáng hôm sau bác sĩ Nam đánh thức Minh dậy, lúc cô mở mắt bên ngoài nắng cũng vừa lên. Minh từ từ ngồi dậy, toàn thân cô đau rất ề ảm cả người, nhin không được cô khẽ rên hừ hừ mấy tiếng.

- Đau lắm không, cô dậy vệ sinh đi, tôi đưa thuốc cho cô thoa.

Minh gật đầu, cô nhớ lại hôm qua bị hành hạ mà tim vẫn còn đập liên hồi vì sợ... cô thật sự quá khổ rồi.

Đi vào nhà vệ sinh, Minh tắm sơ qua một lần sau đó lau nhẹ nhàng cho khô người. Sáp đèn cầy không tính là quá nóng nhưng mà trực tiếp nhỏ lên người thì cảm giác cũng chẳng khác bị bỏng là bao nhiêu. Trên người cô từng vùng da hồng hồng đỏ đỏ nhìn đến rợn người, không sờ vào thì thôi mà sờ vào thì lại đau đến muốn chảy nước mắt. Minh cắn môi, cô thoa thuốc bác sĩ Nam cho, thoa nhẹ nhàng từ từ, mãi đến khi bên ngoài có tiếng bác sĩ Nam gọi cô mới chịu ra ngoài.

Thấy cô tinh thần phấn chấn hơn một chút, bác sĩ Nam nhẹ nhàng nói:

- Một lát đám người bọn cô bị trói lại để đưa đi vì để phòng chạy lung tung, tôi không trói cô chặt, cô xem xét tình hình rồi tìm cách bỏ đi. Tôi cho cô số điện thoại và một ít tiền nhét vào trong đồ lót, khi nào thoát được gọi cho tôi, tôi giúp cô có chỗ ngủ nghỉ.

Minh gật đầu, bản thân cô hơi run run vì lo sợ, từ nhỏ đến lớn cô sợ nhất là mấy trò vận động, lần này bỏ trốn cô sợ thể lực cô không đủ tốt..

- Minh....nếu không được thì chờ lần sau..tôi..

Nghe bác sĩ Nam ắp lo ngại, cô vội vàng nói:

- Không...không tôi ổn, tôi ở lại đây lâu ngày tôi sẽ bị điên mất, anh đừng lo tôi sẽ làm được, tôi nhất định trốn ra được.

Bác sĩ Nam nhìn cô, sự quyết tâm của cô khiến anh không nỡ từ chối nữa. Lại thở dài đưa cho cô một tờ giấy nhỏ và tờ tiền 500.000 đồng, anh nói:

- Giữ cái này, tôi không cho cô nhiều tiền được vì phòng bị kiểm tra. Cô giữ cho kỹ, thoát được thì gọi cho tôi.

Mình gật đầu lần nữa, cô quay lưng lại nhét tiền vào áo ngực.

Tầm 10 phút sau bên ngoài có lệnh tập hợp, Minh giả vờ ngây ngô đi theo bác sĩ Nam ra ngoài. Một đám bệnh nhân cười cười nói nói nhìn trông giống không phải bệnh nhân tâm thần mà giống như một đoàn người đang chuẩn bị đi du lịch.

Sau khi điểm danh đầu đủ, Minh và mấy người nữa bị trói tay lại sau lưng sau đó bị buộc chung một sợi dây thừng kéo dài. Bác sĩ Nam cố ý buộc Minh ở cuối cùng, cũng gần như không buộc chỉ là thắt thắt vào cho có.

Canh lúc không có người, anh nói nhỏ vào tai cô:

- Cần thận.

Mình vẫn tò mò về chuyện không hiểu chuyện, cô cứ cười hi hi hát múa với đám người điên. Đến khi điểm danh tập hợp đầy đủ, mấy vị bác sĩ đưa đám người bệnh cô lên xe, sau khi ổn định vị trí thì xe lăn bánh. Minh quay đầu nhìn về đằng sau thấy bác sĩ Nam vẫn nhìn về phía cô, vô thức cô gật đầu như là bảo anh hãy yên tâm cô sẽ làm được. Bọn người đi cùng cô cũng vẫy tay liên tục về phía bác sĩ Nam, cô cũng mỉm cười làm theo.

Chiếc xe chạy bon bon trên đường, vì là xe của bệnh viện được ưu tiên nên tài xế chạy rất nhanh. Minh ngồi trên xe quan sát khung cảnh xung quanh, cô thầm nghĩ nếu cứ chạy mãi như vậy thì làm sao cô bỏ trốn được chứ, phải tìm cách thôi.

Ngồi bên cạnh cô là "người quen" ở khu C, cô kể vai nói nhỏ với anh ta:

- Đi tiểu đi, mắc tiểu quá.

Anh chàng bên cạnh nghe như hiểu rõ lắm, anh ta gật gù sau đó lấy tay bịt chỗ kia lại, vừa bịt vừa hét:

- Đi tiểu, mắc tiểu quá nè.

Đám người đang chơi đùa trên xe nghe anh chàng báo mắc tiểu cũng hùa theo báo là mắc tiểu quá, có người còn vạch quần định tiểu luôn trên xe. Minh ngồi im trong góc, cô cũng hùa theo đám người la hét ồm ồm khiến mấy vị bác sĩ thực tập đau đầu không biết làm sao.

Một vị gõ gõ lên phía đầu cabin, nói vọng lên trước:

- Bệnh nhân mắc tiểu, muốn đi tiểu bác sĩ ơi.

Tên bác sĩ mập mạp cau có quát:

- Về bệnh viện rồi đi đang lên cầu làm sao dùng được.

Bên trong xe vẫn la hét không ngừng:

- Đi tiểu đi, mắc r* luôn rồi nè... trời ơi đi tiểu không cho nữa...

Mình vừa hét theo lại vừa buồn cười, cô ở với người điên lâu ngày nên quen tập tính thích gây sự này của họ. Chỉ cần kích động đúng chỗ là sẽ thành bão ngay.

Tên bác sĩ mập nhìn lên phía trước, bực dọc:

- Gì đây mấy cha, lên cầu cũng kẹt xe nữa hả?

Tên tài xế bên cạnh phì phà điếu thuốc, nói:

- Chắc có tai nạn rồi, làn đường ngược lại cũng không kẹt xe gì mấy đâu.

Phía dưới này mấy vị lại hò hét muốn đi tiểu làm cho mấy thanh niên thực tập nhức hết cả đầu, tên bác sĩ mập không chịu nổi nữa sự ồn ào liền xua tay bảo cho cả đám ra ngoài đi tiểu.

Được xuống xe cả đám người "điên" phấn khích cực điểm, lại ngay đoạn lên cầu mát rười rượi, ai nấy đều chạy điên cuồng may là có dây trói lại không chắc lại có người nhảy luôn xuống cầu. Nhóm 6 người đi theo 2 bác sĩ thực tập còn non mặt, Minh vừa đi vừa quan sát, khi đi xuống gần đến dưới chân cầu Minh vội buông dây chặc lại mắt. Cô lại nhanh trí trong lúc đi xuống cũng tháo lỏng dây "đồng bọn", nên khi cô chạy thì bọn họ cũng chạy theo. Mỗi tên mỗi hướng, có tên lao theo cô, có tên bị vướng lại vì chưa được tháo dây, có tên chạy được lao luôn lên thành cầu, quang cảnh sáng sớm kẹt xe trên cầu lại thêm phần náo loạn.

Mình quan sát một chút, cô luồn lách qua mấy chiếc xe đang đợi thông đường, chạy thẳng sang đường bên kia. Trên cầu lượng xe lưu thông rất nhiều vì tuyến này là tuyến đường huyết mạch đi ra vào thành phố. Minh nhìn sơ từ xa vài chiếc xe con đang chạy lại, có cả xe tải, xe khách đủ loại phương tiện. Nhắm mắt cô lao ra đường, canh chuẩn xác chiếc xe con màu đen sang trọng đang lao đến. Phía sau cô, mấy người bác sĩ tóm gấn được hết "đồng bọn" của cô, bây giờ có lẽ họ đang tìm cô rồi.

"Kia" tiếng thắng xe, Minh ngã vật ra đường, trên trán cô máu chảy tong tong mùi vị tanh tưởi.

- Cô này cô bị điên hả?

Giọng nam trầm nghe khá quen, Minh cố dựng người dậy, trong nỗi sợ hãi cô vội túm lấy tay người đàn ông trước mặt, cầu xin với sự thành khẩn nhất:

- Lạy anh, anh đưa tôi đi đi được không, tôi lạy anh.

Phía bên kia đường, tên bác sĩ mập mạp đã nhìn thấy cô, ông ta hét:

- Cô kia đứng lại.

Mình nhìn thấy tên bác sĩ đang ịch chạy về bên này, cô sợ hãi đến mức quên luôn đầu mình đang chảy máu, cô ôm lấy người đàn ông, khóc lóc van nài:

- Tôi làm trâu làm ngựa cho anh cũng được, anh cứu tôi tôi không bị điên có người hại tôi, anh giúp tôi, ông Lâm hại tôi...anh cứu tôi đi, cứu tôi đi.

Người đàn ông neho neho mắt, anh ta nhìn cô, gương mặt tuấn lãng quen thuộc nhưng lại lạnh lẽo đến run người.

- Lâm nào, cô nói Lâm nào?

Mình vội vàng:

- Lâm gỗ là Lâm gỗ...

- Ồ...

Người đàn ông ồ lên một tiếng, Minh nhìn anh ta, cô hồi hộp sợ hãi đến quên cả bản thân gần kiệt sức.

- Cứu tôi đi...cứu tôi...

Người đàn ông nhìn cô, cô gái xanh xao ốm yếu mặc bộ quần áo của bệnh viện tâm thần, trên đầu máu chảy như nước, tay chân không chỗ nào là không vết thương trầy xước khi nãy va chạm. Mỗi người đàn ông mím lại sau lại gần ra, anh kéo tay cô, nói rõ từng chữ:

- Lên xe đi nói sau.

Mình vội gạt đầu, lúc cô leo lên xe cũng là lúc tên bác sĩ mập vừa qua đến bên đường. Người đàn ông thấy tên bác sĩ đi gần đến xe mình, anh vào số không khách khí để ba chạy mất, để lại tên bác sĩ ú ớ đứng ngốc nhìn không biết chuyện gì.

Khỏe mỗi người đàn ông khẽ cong lên, anh lấy từ hộc xe cái kính đen đeo vào, môi hừ mấy tiếng:

- Mập quá chạy lại ông à?

Mình nghe người đàn ông tự mãn, cô quay đầu lại nhìn... ồ hóa ra tên bác sĩ đang ì ạch chạy theo... đúng là ngu hết phần thiên hạ mà.

Chiếc xe đang chạy bon bon lại đột nhiên thắng gấp, Minh không kịp phản ứng cô liền nhào lên trước, đầu đập vào phía trước...khung cảnh mơ hồ.. cô quay sang người đàn ông thấy anh ta đang cau mày nhìn cô...gương mặt người đàn ông đẹp trai xuất thần... ánh mắt này, gương mặt này quen quá... cô gấp ở đâu rồi nhỉ... à là diễn viên mà... Tông Dân đúng không?

- Tông...

Người đàn ông vừa lái xe vừa đưa tay đỡ lấy cô, anh cong môi khẽ cười:

- Ngủ đi. À tôi là Tông Dân!

Tông Dân...Tông Dân...trong mơ hồ cô ý thức được mình đang được người khác đỡ lấy... cảm giác rất tốt... rất tốt..

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gà Cho Anh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Chi cần là có duyên gặp nhau một lần cũng có thể ước hẹn tính trăm năm..

1 năm sau.

Mình đang chuẩn bị từ nhà đến trường thì nhận được điện thoại của một người đàn ông, nhìn dòng số quen thuộc trên màn hình cô nhẹ nhàng ấn nút nghe.

- Vâng đây.

- Vẫn ổn chứ?

- Vẫn tốt, anh chuẩn bị về nước chưa?

Đầu dây bên kia giọng nam trầm nhàn nhạt lên tiếng:

- Sắp rồi, lúc tôi về tôi sẽ sắp xếp cho cô vào làm trong nhà đài, cô chuẩn bị cho tốt.

Mình gạt đầu. Cúp điện thoại, cô lặng lẽ thở dài, cúi người mang giày vào sau đó ra khỏi nhà đến trường, hôm nay có tiết kiểm tra, cô không thể đến muộn được.

Bắt một chiếc xe buýt quen thuộc, cô tìm một chỗ ngồi lý tưởng nhất, trên xe học sinh sinh viên khá đông, ai nấy đều nhìn với vẻ rất là bận rộn.. cũng giống như cô, một năm qua cô cũng thật là bận rộn..

Ban ngày đi học, ban đêm đi làm thêm, vài buổi trong tuần lại đến lớp yoga và cũng không quên đi điều trị tâm lý. Cuộc sống của cô bận rộn đến bất ngờ, bận rộn với vô vàn những cái mới.

Tên mới, gương mặt cũng khá mới, ngay cả cuộc sống cũng mới toanh không còn một chút gì của Thạch Vi Minh ngày xưa.

Sau khi được người đàn ông kia cứu giúp, giữa cô và anh có một cuộc giao dịch rất hợp lý. Anh giúp cô trả thù lại nhà họ Vũ Văn và đặc biệt nhất là ba con ông Lâm. Ngược lại cô giúp anh chăm sóc cho mẹ anh trên danh nghĩa là em gái của anh vì mẹ anh là một người phụ nữ khiêm thị (không nhìn thấy).

Cô thật sự không có một lý do gì để không đồng ý, thù hận trong lòng cô cao ngất ngút, cao đến nỗi ngủ mơ cô cũng cảm thấy hận ý tràn đầy. Để trả thù cho con gái nhỏ của cô thì

không có gì mà cô không thể dù có đổi cái mạng này cô cũng hài lòng.

Sau khi thỏa thuận rõ ràng, người đàn ông sắp xếp cho cô vào ở một căn hộ khá to, ở đây cũng là nơi sinh sống của mẹ anh - bà Phương Chi. Lúc đầu cô thật sự cũng có chút hoang mang về người đàn ông này, nếu nói anh quen thì cũng không quen lắm nhưng nếu nói không quen thì cũng không đúng. Anh chính là Tổng Dân, chàng diễn viên MC đình đám được biết bao nhiêu cô gái hâm mộ yêu thích. Ngay cả khi vừa mở mắt thấy anh, cô đã cảm thấy sợ hãi lại giống như có cái gì đó không thật cho lắm.

Cũng đúng thôi, làm sao tin cho được khi một người là ngôi sao trên trời bỗng dưng có ý tốt muốn giúp đỡ cô? Nhưng mà nghĩ lại cũng không có gì quá đáng, anh giúp cô, cô cũng giúp anh, hai người lợi dụng lẫn nhau cùng đạt được mục đích. Nếu nói anh chi yêu cầu cô chăm sóc mẹ anh thôi thì thiệt cho anh quá cũng không đúng, mặc dù cô tiếp xúc với anh không nhiều nhưng cô biết anh là con người thâm trầm không hề giống với bộ dáng vui vẻ bên ngoài. Chưa kể anh hình như có hiềm khích với ông Lâm mà nguyên nhân vì sao thì chắc chắn là cô không biết được. Thế cũng tốt, hai người có chung kẻ thù sẽ trở thành bạn, mà chung một mục đích lại càng hay. Vì thế, cô và anh thực hiện giao kèo, tính đến năm cũng gần được một hơi năm.

Một năm qua anh đổi tên mới cho cô, gương mặt cô cũng được anh thay đổi một chút, nói là phẫu thuật thẩm mỹ cho khác đi nhưng chung quy cũng không khác mấy. Lúc trước đường nét trên mặt thể nào thì bây giờ cũng vẫn thế ấy, chỉ có là nâng mũi và tạo cằm Vline nên thành ra nhìn sẽ khác lúc trước một chút. Cô lại ốm đi khá nhiều, người tập luyện qua yoga nên thon gọn và căng mọng một vài chỗ nên nhìn khá đẹp. Đến tự cô nhìn lại mình trong gương cũng thấy quá khác, nhất là thần thái và biểu cảm trên gương mặt của mình.

Cũng chỉ có thế, cũng chỉ thay đổi hoàn toàn như thế mới là điều tốt nhất để đưa cô đến mục đích trả thù cho con gái của cô. Nếu cô vẫn cứ nghèo khó thấp bé mãi như trước kia thì đến bao giờ cô mới có thể thực hiện được ước nguyện của mình?!

Đang chìm đắm vào dòng suy nghĩ, cô lại không hay xe buýt đã dừng lại để đón thêm khách. Mỗi khi nhìn thấy phía đầu xe một người phụ nữ mang thai tay bồng đứa bé gái chừng 1 tuổi đi đến gần cô, cô mới biết xe vừa mới dừng. Mà trên xe lúc này đã đông kịt người, cô không suy nghĩ nhiều liền đứng lên nhường chỗ ngồi cho mẹ con bé gái vừa mới lên.

Mình nhìn cô bé nhỏ, cô bé thật sự đáng yêu quá.. nếu con cô còn chắc cũng sẽ đáng yêu như thế nhỉ?!!!

Vô thức đưa tay sờ lên bụng mình cô cảm thấy tim mình lại đau nhói ti tê từng hồi... đứa bé... đứa bé của cô...

Nhắm mắt, cô ngăn cho tất cả sự xúc động trong lòng mình, một năm qua cô đã học được cách kìm chế cảm xúc rất tốt nhưng mỗi lần nhớ đến con thì đầu óc cô lại không thể điều khiển nổi trái tim của mình. Đau đớn... dằn vặt... sự tự trách bản thân mình quá ngu ngốc, quá nhu nhược để mà mất đi con....

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gà Cho Anh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Sau buổi học trên trường, cô lại bắt xe buýt về nhà, bình thường ở nhà sẽ có chị giúp việc giúp cô chăm sóc cho mẹ (mẹ Tổng Dân) nhưng bà đã quen với việc mỗi trưa sẽ ăn cơm cùng cô nên cô không muốn về trễ làm bà thất vọng.

Vừa vào đến cửa đã nghe tiếng bà Chi vui vẻ nói vọng ra:

- Minh về rồi à con?

Mình mỉm cười cô mang dép đi trong nhà chạy lại chỗ bà Chi, vừa ấn ấn bóp vai cho bà vừa vui vẻ nói:

- Vâng con về rồi, ăn cơm nhé mẹ.

Bà Chi gạt đầu, bà cũng chỉ chờ cô về ăn cơm thôi.

Ngồi trên bàn ăn hai mẹ con luyên thuyên rất nhiều chuyện vụn vặt, nhất là những tình tiết trong mấy bộ truyện ngôn tình hay trinh thám mà cô mua cho bà. Thực ra thì bà Chi không phải hoàn toàn bị mù, bà vẫn có thể thấy nhưng thấy cũng như không vì không định rõ được sự vật hay con người ở phía trước. Cô nghe dì Hà giúp việc kể lại rằng, năm bà 38 mới bị như vậy, trước kia bà không hề có chuyện gì. Mà nguyên nhân tại sao thì dì Hà không biết, bà chỉ biết sau một lần đi du lịch cùng gia đình khi về thì bà Chi đã thành ra thế này, 3 năm sau đó Tổng Phương Minh con gái của bà Chi cũng qua đời bí ẩn, nghe đâu bị giết hại. Tổng Dân là con trai của bà, anh giấu bà về Tổng Phương Minh chỉ bảo con bé đi du học vì sự thật thì Phương Minh cũng gần đến ngày đi. Mãi sau này Tổng Dân tìm được cô, cô mới chính thức trở thành con gái của bà Chi, nói nôm na cô là thế thân cho cô gái xấu số Tổng Phương Minh làm con gái của bà.

Bà Chi rất tốt tính, tính tình lại hiền lành nhân hậu, có đôi lúc cô thật sự không hiểu vì sao một người như bà lại phải chịu đựng nhiều thứ như thế. Không chồng, mắt không nhìn thấy, con gái lại chết ở độ tuổi còn quá trẻ... thử hỏi trên đời này có còn chân lý nữa hay không?!

Vì để thật sự giống với Tổng Phương Minh nên cô cũng học theo tính cách của cô ấy qua lời kể của dì Hà giúp việc và của Tổng Dân. Dần dần cô lại cảm thấy yêu thích với tính cách năng nổ hoạt bát cường ngạnh của Phương Minh. Nói ra thì Vi Minh và Phương Minh cùng tuổi, tính cách mặc dù khác nhau nhưng trên cơ bản lại rất giống nhau. Vi Minh trước kia rụt rè nhưng ý chí cô rất mạnh, với những loại bị thương cô tự mình vượt qua được rất tốt. Ngay cả bác sĩ tâm lý cũng có nói vui là thần kinh cô rất vững, ai yếu yếu chắc không chịu được nỗi cô. Vi Minh ban đầu cũng không giống như bây giờ, cô vẫn còn nhút nhát nhưng khi qua những biến cố những đau khổ những nỗi nhục nhà ê chề cô mới nhận ra rằng nếu cô mãi ủy mị như thế thì chỉ có thể bị xã hội này nhấn chìm, muốn trả thù chắc chỉ có thể nằm mơ mới nghĩ đến được.

Tổng Dân đổi tên cô từ Thạch Vi Minh thành Tổng Phương Minh, trên danh nghĩa là em gái của anh ta. Giấy tờ tùy thân hay mọi thứ đều được đổi mới, đến cả gương mặt vóc dáng và đặc biệt là tính cách đều thay đổi 180°. Tổng Dân từng nói:

- Chỉ có đổi như thế này mới là hữu dụng với cô, tôi thật sự không nghĩ với cái tính ủy mị của cô mà có thể làm nên trò trống gì. Nếu giữ mãi cái con người cũ thì tôi nghĩ cô đi chết luôn là hợp lý nhất, nghĩ đến trả thù cũng thấy viễn vông.

Mình còn nhớ mãi gương mặt cùng câu nói châm biếm của Tổng Dân khi đó, anh ta nói là sự thật, lại đúng đến không thể phản bác lại được. Mặc dù có chút vô tình nhưng cô cũng thật sự cảm ơn lời cảnh tỉnh của anh ta, nếu không giờ đây cô cũng không biết mình sẽ trở thành dạng gì và làm thế nào để có thể sống tốt.

Ăn trưa xong, cô nhận được tin nhắn của Tổng Dân, anh ta bảo Long và Hiền chuẩn bị kết hôn, hôn lễ là cuối tháng này.

Khi đọc được dòng tin nhắn kia, cô cảm thấy thật sự trào phúng, chẳng đau lòng, chẳng xót xa..hoàn toàn chỉ còn sự căm ghét hận ý. Nói cho cô biết đi, làm sao để có thể dim hai con người này xuống đáy biển thật sâu để bù đắp lại những tổn thương mất mát trong con người cô? Làm sao đây???

Hít một hơi thật sâu, cô vội ấn máy dòng trên điện thoại. Một lát sau có tiếng tin nhắn gửi lại, trên đó chỉ vồn vện một từ: "Được".

Cô mỉm môi, kết hôn à, cô sẽ tặng cho bọn họ muốn quà ý nghĩa nhất!!!

_____ Chương 9 _____

Lúc Minh ra sân bay đã là chuyện của 1 tuần sau, thành phố mùa này nắng gay gắt, cô lại bắt nhầm một chiếc taxi hồng máy lạnh nên thành ra cả người mồ hôi ướt đẫm. Lúc xuống xe, vị tài xế có chút áy náy nói:

- Xin lỗi cô, vừa hư nên tôi không kịp sửa.. cô thông cảm đừng gọi lên tổng đài khiếu nại được không cô?

Minh nhìn vị tài xế trung niên, da đen sạm, gương mặt khắc khổ, nhìn ông cô lại sinh ra nhiều phần thương cảm.

- Không sao, chú về sửa lại máy lạnh đi, mùa này không con máy lạnh khách người ta phàn nàn.

Vị tài xế gật đầu, ông lại cảm ơn cô rồi rít, ông vốn định lấy rờ tiền cước xe cho cô nhưng cô không đồng ý. Bao nhiêu thì cứ tính bao nhiêu đi, đằng nào cũng đến rồi.

Chào tạm biệt vị tài xế taxi, cô một mình đi vào trong, nhìn lại đồng hồ trên tay chắc bây giờ Tông Dân cũng sắp xuống máy bay rồi. Tìm một chỗ đứng hợp lý, cô lấy từ trong túi xách ra một quyển sách giáo trình, cô chuẩn bị tốt nghiệp nên cần ôn kiến thức nhiều hơn một chút. Tông Dân nói sau khi anh về, anh sẽ đưa cô một chân vào làm trong Đài Truyền Hình, cô không thể để cho anh mất mặt khi giới thiệu một người yếu kém được.

Đứng chờ được một lát, đoàn người vừa xuống máy bay cũng lục tục đi ra. Minh cất quyển sách vào túi, cô neho mắt tìm kiếm Tông Dân. Nhìn theo mãi một hồi cô mới thấy được anh, anh vẫn như lần đầu tiên cô gặp...tuần mỹ không một vết xấu.

Vội tay về hướng anh, cô reo lên:

- Tông Dân...tôi đây.

Tông Dân bước về phía cô, đôi chân dài cùng quần âu thẳng tắp, phía dưới giày da căng bóng không tìm được một chút bụi nào. Đi theo anh còn có một người đàn ông nữa, người này cô cũng quen, anh ta tên là Quang, là người của Tông Dân.

Tông Dân đi đến trước mặt cô, anh quay lại nói với Quang:

- Chú về trước đi, mai hãy đến.

Quang gật đầu vâng một tiếng, khi đi ngang qua cô anh ta cũng không quên gật đầu nhẹ chào hỏi với cô.

Minh mãi nhìn theo Quang, người đàn ông này từng lên báo kinh tế, anh ta lọt top 10 CEO trẻ tuổi thành công nhất năm 20XX, thế nào thì lại đi theo Tông Dân lại còn có vẻ rất là cung kính và nghe lời?

Thấy cô ngóáy đầu lại nhìn Quang, Tông Dân neho neho mày không vui, anh dùng tay xoay đầu cô lại, lãnh đạm nói:

- Tôi không đẹp bằng cậu ta à, nhìn tôi đây này.

Minh bị xoay đầu lại, cô há hốc mồm kêu lên:

- Ố đau, nhẹ thôi chứ.

Tông Dân nhìn cô:

- Đi đón tôi hay đón tên kia?

Minh bĩu môi, cô không ngờ người đàn ông này lại khó tính đến như vậy.

- Đón anh nhưng mà có chút không hiểu.

- Cái gì không hiểu?

- Quang là CEO, anh ta sao lại đi theo anh?

Anh nhúu mày, dò xét:

- Cô cũng quan tâm đến việc này à?

Minh gật đầu, cô thành thật nói:

- Vâng, tôi học truyền thông sau này anh lại xin cho vào làm trong Đài Truyền Hình không tìm hiểu đủ chuyện bát quái thì phụ ngành học quá.

Tông Dân nhìn về mặt của cô, cô bây giờ khác hẳn 1 năm trước, hoạt bát năng nổ và cũng xinh đẹp hơn xưa. Lại thấy vẻ thành thật từ lời nói của cô, anh đôi chút buông lỏng phòng bị trên người:

- Ủ anh ta theo tôi, cũng giống như cô.

Nói rồi lại dùng ánh mắt sắc nhọn nhìn cô ra ý như cảnh cáo, lại không nói gì bước đi thẳng về phía trước để lại vali to dùng cho cô kéo. Minh bĩu môi, cô có chút không phục nhưng không dám để vali lại, đành vừa chạy theo sau vừa lôi cái vali to gần nửa người. Trong sảnh sân bay một người đàn ông phong độ tuấn mỹ cùng một cô gái thanh tú yêu kiều đi cùng nhau tạo nên một bức tranh mỹ mầu vô cùng đẹp mắt.

Lần này không bắt taxi mà có xe riêng đến đón, Minh cảm thấy có chút ngỡ ngàng, mấy lần trước mỗi lần gặp anh lại là một chiếc xe khác hiệu, hôm nay cũng thế, chiếc này lại là loại mới ra giá thành phải trên mấy tỉ. Thăm tán thưởng trong lòng, Tông Dân quả là giàu có.

Mà nghĩ lại cũng đúng thôi, Quang là boss mà Tông Dân lại là boss của Quang, chẳng phải boss của boss còn gì, không giàu thì ai giàu nữa.

Tông Dân không lái xe, anh ngồi cùng cô ở hàng ghế sau, một quãng đường khá dài anh cũng không mở miệng nói gì. Minh cảm thấy không khí có phần lúng túng, cô hít một hơi, nhìn về phía anh, hỏi:

- Anh lần này về có đi nữa không?

Nghe tiếng cô Tông Dân nhàn nhạt trả lời:

- Không, lần này về tôi sẽ vào làm lại trong Đài Truyền hình, cô cũng chuẩn bị tâm lý làm việc đi.

Chưa gì anh đã cảnh cáo, cô sợ mặt về trẻ con không giấu được vào mắt anh. Anh nhìn cô, gương mặt cô thật sự không giống Phương Minh em gái anh nhưng cũng chẳng còn giống cô gái yêu đuối khốn khổ Vi Minh của một năm trước. Ở cô như có cái gì đó rất khác, sự thông minh lém lỉnh cả về mới mẻ năng động tràn đầy sức sống. Chân mày có chút cau lại... anh không ngờ ý chí vương lên của cô lại mạnh đến như thế, qua những chuyện đau lòng kia mà cô còn vực dậy được như thế này quả không phải là điều dễ dàng.

Mỗi anh khề cong nhẹ, như thế này rất tốt, anh luôn thích những người có ý chí, đặc biệt là cô gái thông minh.

- Mẹ vẫn ổn chứ?

Minh ngồi buồn bực một bên, nghe anh hỏi cô mới cảm thấy anh giống như người bình thường.

- Vàng vẫn tốt ạ, mẹ cũng biết hôm nay anh về đấy.

Tông Dân gật đầu, anh nhắc nhở cô một chút:

- Về nhà gọi tôi là anh xưng em đừng tôi tôi nữa, mẹ nghe được không tốt.

Minh gật đầu, cô lại sợ suýt rồi, xem tí thì không hay may là Tông Dân cẩn thận dặn dò cô trước.

- Cuối tháng này... cô có ý định gì chưa?

Đang vui vẻ bỗng dưng nghe anh nhắc đến cuối tháng, lòng cô bỗng dưng trùn xuống. Đôi bàn tay đặt trên đùi cô lại thành nắm đấm, cô lơ đãng nhìn ra cửa sổ nói với vẻ nhệ tênh:

- Có rồi, khá vui.

Anh nhìn theo cô, cô gái này khi thì dịu dàng, khi tình nghịch khi lại lạnh lẽo âm trầm... bất giác anh có chút giật mình.. đây thật sự có chút giống anh quá...

Ngước đôi mắt phượng nhìn theo cử chỉ của cô, lòng anh không khỏi tăng thêm vài phần hảo cảm. Cô gái này rất hợp với khẩu vị của anh, nếu như yêu chiều một chút... cũng không có gì to tát.

Mỗi khề cong lên, anh đưa mắt nhìn về cửa kính xe...anh là như thế, là người đàn ông hào phóng với phụ nữ. Anh không phải loại lãnh đạm với nữ giới, lại càng không bài xích với họ. Chỉ cần người phụ nữ tính khí tốt lại ngoan một chút anh liền không phụ lòng. Chung quy thì con người luôn là lợi dụng nhau, cô cho anh và anh cho cô. Anh không có khái niệm phụ nữ là không được chiều chuộng, đối với ai thì không biết nhưng đối với anh thì chắc chắn là không có. Anh sẵn sàng cho người phụ nữ bên cạnh anh những thứ mà cô ấy muốn, tiền, quần áo, túi xách... duy chỉ có một thứ là anh không thể cho, đó chính là tình yêu.

Cũng không phải anh thuộc dạng bài xích tình yêu, anh vẫn yêu và sẽ yêu nhưng không phải tùy tiện. Anh có thể chiều chuộng cô này, ngọt ngào với cô khác nhưng không thể nói tiếng yêu thương. Vì tình yêu đối với anh thiêng liêng và cao cả lắm, anh không muốn vui đùa làm vấy bẩn đi thứ mà anh tôn sùng hơn 30 năm qua...

Con người anh có đôi chút tiêu cực về tình yêu... nhưng không sao, anh lại cảm thấy như vậy rất tốt.

Về đến nhà, bà Chi đã ra cửa đón từ bao giờ. Bà ngồi trên xe lăn được di Hà đẩy ra cửa. Nghe được động tĩnh, bà nhoèn môi cười, giọng nói dịu dàng trìu mến:

- Dân về rồi hả con?

Tông Dân đi đến chỗ bà, anh quỳ nhẹ xuống đất ôm lấy bà vỗ về yêu thương:

- Con vừa về, mẹ khỏe không?

Bà Chi gật đầu, nụ cười trên môi vẫn chưa hề tắt.

- Minh đâu, con bé không về cùng con à?

Minh nghe tiếng bà hỏi, cô vội đi lại, lúc đầu cô không định đi đến vì không muốn phá đám cảnh vui về của hai mẹ con Tông Dân.

- Con đây mẹ, con đi theo cùng a...anh về.

Bà Chi gật đầu cười, vừa kéo tay cô cũng vừa kéo tay Tông Dân:

- Ủ về rồi thì vào ăn cơm đi, hai đứa chắc đói rồi phải không?

Bữa cơm được diễn ra trong khung cảnh vô cùng ấm áp, khỏi nói cũng biết bà Chi vui đến mức nào. Tông Dân suốt buổi ăn cũng luyên thuyên nói rất nhiều chuyện, Minh cũng không kén, cô luôn pha trò khiến bà Chi cười đến chảy nước mắt. Nếu ai không biết nhìn vào sẽ nghĩ Minh đúng là Phương Minh thật sự.

Tông Dân nhìn Minh cùng bà Chi ở chung một chỗ, cái cảm giác quen thuộc bao nhiêu năm lại hiện về. Mặc dù quen thuộc nhưng lại có chút mới mẻ, có lẽ mọi thứ khác lạ đều bắt nguồn từ Minh.

.....

Thoát cái lại đến cuối tháng, trong thời gian này Tông Dân cũng không thường ở nhà, bên ngoài anh có nhà riêng nên thi thoảng mới về thăm bà Chi.

Buổi sáng hôm đi dự hôn lễ của Long, Tông Dân rất lịch sự nhắn tin hỏi thăm cô. Nội dung tin nhắn lại khá trào phúng:

"Đã chuẩn bị ổn chưa, cô có... khóc không đấy?"

Mình đọc được tin nhắn, lúc này cô đang ở tiệm hoa, không buồn nghĩ cô liền nhắn lại:

"Khóc? Anh làm như tôi trẻ con!"

Bên kia ngừng vài giây lại nhắn tiếp:

"Thật. Nhìn cô rất giống kiểu vừa chảy nước mũi vừa khóc, tôi thật quan ngại khi muốn đưa cô theo".

Mình cau mày, cô trầm mắng tên buồn cười này vài câu. Mẹ kiếp, anh suy nghĩ viễn vông thật đấy!

"Haha anh buồn cười vcd "

Tông Dân đọc tin nhắn, anh nheo mày hồi lâu, vcd? vcd là gì?

"Vcd là gì? "

- Đồ ngu, vcd mà anh cũng không biết, cho anh tức chết đi.

Vừa mắng Minh vừa gõ gõ trên màn hình điện thoại.

" □ ".

Chỉ duy nhất một cái icon đầy tính suy luận, Minh tắt máy cho vào túi xách, cô bây giờ không rảnh tranh luận cùng Tông Dân, cô đang bận chọn hoa tặng cho "chồng cũ" của cô rồi.

Ông chủ shop hoa thấy cô chăm chút lựa chọn, ông vui vẻ tư vấn cho cô:

- Cô mua hoa dịp gì để tôi chọn giúp cô.

Mình nhoen môi, gương mặt cô muốn phần xinh đẹp:

- Tôi mua hoa tặng đám cưới của bạn.

Ông chủ shop hoa gật đầu, vui cười hơn hờ:

- À vậy cô qua bên đây, bên đây tôi có mấy mẫu vừa cảm rất hợp để tặng cho đám tiệc.

Mình lắc đầu, nụ cười trên môi có chút ỳ mị, cô đưa tay chỉ vào tràng hoa đang dựng trong góc, nói:

- Không lấy cái kia đi, tôi lấy 10 tràng, trên đó viết chữ "Hôn lễ ăm áp".

Ông chủ shop hoa nhìn theo hướng tay cô chỉ, lão có chút giật mình khi thấy tràng hoa đám ma vừa được đưa ra. Môi lão giật giật, mấp máy nửa ngày:

- Cái...kia...là hoa...đám ma mà...

Mình nhìn tràng hoa, trong lòng cô lạnh lẽo muôn phần... đám ma...cô rất thích tràng hoa này..

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gà Cho Anh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

5 giờ chiều.

Tông Dân sau khi đi công việc về liền đến đón Minh ở nhà bà Chi. Anh hôm nay đi với tư cách là người phát ngôn đại diện của một sản phẩm do quân đội đầu tư. Quên nói, ba của Long là ông Hưng lại được lên chức, nghe nói là quan rất to trong quân đội, Tông Dân đang là MC đình đám nên quen biết ông Hưng cũng là lẽ đương nhiên. Nhưng mà với tư cách là một MC thì không có quá nhiều quan hệ để một tướng như ông Hưng có thể mời dự đám cưới con trai, e là thân phận của Tông Dân cũng không mấy đơn giản.

Lúc Minh đi ra Tông Dân đã đứng đợi sẵn, anh không muốn đi vào vì sợ bà Chi biết lại hỏi nhiều. Vừa thấy cô, anh thoáng giật mình, cô hôm nay lộng lẫy kiêu sa quá nhiều.

Mình một thân váy màu da người, váy ôm xoắn eo rất đẹp, chân mang giày cao tầm 7 cm, tóc búi cao, phía trước chải kiểu phồng mái vô cùng thanh lệ. Đừng nói là Tông Dân mà ngay cả người trang điểm cho cô cũng xuýt xoa chụp lại ngay mấy tấm làm biên quảng cáo. Anh chàng trang điểm khen lấy khen để lần đầu tiên làm cho một người bình thường không phải trong giới mà lại xuất sắc đến như vậy. Gương mặt cô sáng bừng, vừa khoe được sắc vừa toát lên được thần khí có sẵn trên người. Diễm lệ nhưng không thoát tục, cao ngạo nhưng không chèn ép người, cực phẩm trong cực phẩm!

Tông Dân ngay người mất vài giây, mãi khi cô bước đến trước mặt anh, anh mới hoàn hồn, trên môi lại cong lên nở nụ cười yêu mị:

- Đẹp đấy nhưng đừng khóc là được.

Phuong Minh (từ nay về sau sẽ gọi Minh là Phuong Minh) bấu môi hếch mũi, cô lờm ngượng anh:

- Anh xem thường tôi quá đấy.

Tông Dân không trả lời lại, anh cười cười lại đưa tay mở cửa xe cho cô. Lúc bấy giờ Minh mới quan sát kỹ được Tông Dân, hôm nay anh mặc sơ mi trắng quần âu đen mang giày da

sáng bóng. Công nhận không hổ danh là MC diễn viên quốc dân, không cần làm gì khác chỉ cần đứng yên một góc cũng đủ làm bao nhiêu cô "rụng trứng" réo gọi, đó gọi là đẳng cấp của nam thần.

Ngồi trên xe cả hai lại rơi vào trầm mặc, thật sự thì Tông Dân bản tính có chút cứng nhắc, mặc dù miệng lưỡi cay nghiệt nhưng lại khá trầm mặc. Chẳng hạn như bây giờ, chả hiểu tại sao anh lại dùng bộ mặt như đang đóng phim trình sát mà biểu hiện. Cô....gan yếu không thích hợp với mấy thể loại rừng rợn này.

Vừa đắm chìm suy nghĩ cô vừa rùng mình, Tông Dân ở bên như thấy được, anh điều chỉnh máy lạnh trên xe xuống thấp hơn một chút, giọng điệu nhàn nhạt hỏi:

- Lạnh à?

Minh nghe anh hỏi, cô giật mình vội lắc đầu:

- Không sao anh hỏi thế?

- Không lạnh lại rùng mình, cô bị người theo sao?

Người theo??? Minh trầm nghĩ, người nào theo chả nhẽ... mẹ kiếp tên diễn này toàn ăn nói linh tinh.

Thấy Minh hậm hực không trả lời Tông Dân cũng không trêu nữa, anh lái xe thêm một đoạn lại hỏi tiếp:

- Việc kia chuẩn bị tốt chưa?

Minh nhoen môi cười:

- Tốt, mong là người của anh đem hoa đến được.

Tông Dân đánh bánh lái quẹo vào nhà hàng, môi anh cong lên đầy vẻ tự đắc:

- Hoa? Cô muốn tôi phá nát đám cưới này còn được, vài tràng hoa thì tính là gì.

Minh nhìn theo anh, trước kia cô thấy tên Long đã rất tự đắc nay Tông Dân lại càng tự đắc hơn nữa... Nhưng thật sự cũng là khác nhau, Long không có bản lĩnh so với Tông Dân được.

Lúc Tông Dân đưa theo Minh đến trong đại phòng gần như đã đông đủ khách khứa. Tông Dân đưa thiệp mời liền có người dẫn anh đến bàn C khu gần nhất với sân khấu. Vì đây là hôn lễ của đại gia cho nên cách thức tổ chức cũng khác, khách mời sẽ dựa theo mức độ giàu có mà phân định chỗ ngồi. Tông Dân trước nay vẫn không phô trương thế lực cho nên anh chỉ ngồi đến bàn C, nhưng mà bàn C đã là cao ở đây rồi, vừa hay vị trí bàn C là ngay dưới nơi đặt bánh kem rượu champagne.

Tông Dân và Phương Minh vừa ngồi xuống đã thấy ông Hưng đến chào hỏi, Tông Dân cũng theo lệ đáp lại ông ta mấy câu.

Chào hỏi nhau xong ông Hưng cũng đi chào đón khách mới, mà bàn C này gần như đã đủ người, cho nên khi ông Hưng vừa đi bà Dung cũng đi đến chào hỏi.

Bà Dung một thân váy dài chấm gót, trên mặt bà tràn đầy nét vui vẻ sung sướng. Minh nhíech môi cười nhìn thái độ nịnh nọt của bà ta, vui mừng cũng đúng thôi bán được con trai đôi lấy danh vị không vui làm sao được.

Khi bà Dung đi đến bên đây, Minh liền kéo tay Tông Dân nắm thật chặt, không phải vì cô sợ hãi mà cô sợ mình sẽ kim chế không được mà lao vào giết chết bà ta ngay tại chỗ này.

Tông Dân thấy Minh nắm lấy tay anh siết chặt, anh vô thức đáp lại cô, anh duỗi bàn tay rộng lớn bao bọc lấy bàn tay nhỏ xinh của cô. Cảm nhận được sự run rẩy của cô, anh khẽ đặt tay sau lưng cô vuốt vuốt vỗ về, môi anh kề sát tai cô, giọng trầm ấm:

- Tôi đây, không ai bắt nạt được cô đâu.

Minh vẫn còn run run, nỗi uất hận của cô quá mức khả năng cô có thể khống chế được, bà Dung lại đến ngay trước mặt. Cô không ngược lên nhìn nhưng lại nghe được tiếng bà ta điệu dàng quan tâm hỏi:

- Cô ấy không sao chứ, tôi thấy cô ấy không khỏe.

- À không sao, bạn gái tôi dạ dày không tốt bây giờ có chút khó chịu.

Giọng bà Dung lại vang lên:

- Thế để tôi nhờ người đưa cô ấy về phòng nghỉ được không?

- Không cần phiền phức thế đâu, tôi chăm sóc cô ấy được, cảm ơn bà.

Lại cảm nhận được bàn tay bà Dung vỗ vỗ sau lưng cô, Minh có chút rợn người, thật sự cô cảm thấy quá mức buồn nôn.

Chó má nó, giả tạo là giới!

Tông Dân cau mày, anh nghiêng người ôm lấy cô, từ trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói khàn ảm:

- Được không, nếu không được tôi đưa cô về trước, mọi chuyện ở đây Quang có thể lo giúp.

Minh hít một hơi, cô cố gắng dùng hết những thứ đã học ở lớp yoga cả luôn những gì bác sĩ tâm lý đã dạy để trấn tĩnh lại cảm xúc trong lòng mình. Hít đều, thở ra, hít đều, thở ra.... Ồn... mọi thứ dần trở nên bình thường rồi.

Ngước gương mặt vẫn còn chút xanh xao lên nhìn anh, cô khẽ nói:

- Không sao tôi muốn nhìn thấy họ bề mặt.

Anh mỉm môi cũng không phản bác, đây là ý nguyện của cô anh không có quyền ngăn cản, mặc dù cảm thấy cô chột vạt anh lại không nỡ để cô chịu thêm tổn thương... chắc có lẽ vì cô quá mạnh mẽ không giống với những cô gái yếu đuối anh thường hay gặp nên anh sinh ra nhiều phản thương cảm hơn bình thường.

Cô vừa nói xong đèn tiệc liền tắt, phía trên sân khấu MC đang thao thao bất tuyệt về bản tình ca đám cưới thường lệ. Một tiếng bùm vang lên, từ xa dưới khán đài, cô dâu được chú rể nắm tay diu di lên. Minh quay người lại nhìn, vừa hay Long cũng dời mắt sang nhìn thấy cô. Trong phút chốc cả người Long như sững sờ mà ngay cả Hiền bên cạnh cũng cảm nhận được. Riêng Minh lại điềm tĩnh, mỗi cô nở nụ cười rức rờ cứ như là đang mừng cho hạnh phúc của đôi uyên ương chính của bữa tiệc ngày hôm nay.

Hiền có chút không vui, cô ta huých tay Long mấy lần anh mới hoàn hồn trở lại. Phải khó khăn lắm Long mới đưa Hiền lên được đến sân khấu to, ánh mắt anh lại không tự chủ tìm kiếm bóng hình của Minh. Nhưng nhìn Minh một bộ dáng hồ hững, gương mặt lại sắc sảo không quá giống với Vì Minh, anh lại cảm thấy buồn cười. Anh nhớ cô chắc là nhớ đến mức phát điên rồi, đến cả nhìn thấy ai giống như cô anh lại nhầm là cô...

MC sau khi tuyên bố lý do sau đó liền mời cô dâu chú rể đi đến cắt bánh kem, trên màn hình to trong phòng cũng bắt đầu chiếu lên hình ảnh cưới của hai người.

Minh mỉm cười, giờ vui sắp đến rồi...

Trên màn hình, ảnh của Hiền và Long đẹp đến mức khiến người khác phải ganh tị. Đang khúc say đắm lòng người vì hình ảnh đẹp bỗng dưng hiện lên một loạt ảnh của Long và cô gái khác. Từng bức từng bức như khiến người ngồi phía dưới nổ tung, mà Long với Hiền hiện tại đang gót rượu champagne lại không hề biết gì.

Phía dưới ồ lên mấy tiếng, nhạc bị đổi ngay cả hình ảnh cũng bị đổi hoàn toàn. Hết ảnh của Long với Minh ngày xưa, lại đến ảnh nhạy cảm của Long và mấy cô nhân viên tiếp rượu, rồi có cả ảnh của Hiền mấy năm về trước đang ôm ấp trai lạ... Đặc sắc thật là đặc sắc mà!

Ông Hưng và bà Dung hoảng loạn liền cho người chặn lại nhưng rất tiếc lại không kịp, nói cho cùng làm sao chặn lại được vì một khi người của Tông Dân ra tay thì tuyệt đối không phải dễ dàng đối phó.

Hiền với Long bây giờ mới nhận ra sự khác thường, lúc cô ta quay lại nhìn cũng vừa hay phát hình ảnh cuối cùng. Trên màn hình ảnh siêu âm trắng đen của một bào thai hiện ra khiến tất cả như bùng nổ. Trên đây còn thêm dòng chữ "Đừng bỏ con " như đánh vỡ tất cả sự thật.

Hiền hét lên một tiếng, gương mặt cô ta hết trắng lại xanh, mà kể bên Long cũng không khá hơn được bao nhiêu. Toàn thân anh run rẩy, vô thức anh lại đưa mắt nhìn về phía dưới, Minh vẫn ngồi ngay chỗ cũ, cô ngồi sát Tông Dân, gương mặt bình tĩnh như mặt hồ không gợn sóng. Trong lòng Long khẽ chấn động, mỗi anh mấp máy vài chữ không rõ:

- Minh...Minh...

Hiền kể bên nghe được Long nói gì, cô ta quay lại trừng mắt nhìn anh, không sợ người khác chê cười.

"Bốp"

Tiếng tát chan chất vang lên, phía dưới lại được một vở kịch xem ra trò.

- Anh vẫn nhớ về con ấ.đó đúng không?

Long giận tím người nhưng anh không phải loại không có đầu óc, vội chụp lấy tay của Hiền, anh ôm lấy cô ta, gằng từng chữ:

- Cô muốn ba mẹ mất mặt vì cô sao, nhìn đi, cô ôm bao nhiêu thằng rồi?

Hiền thoáng rụng rời, cô ta quên mất hành động nông nổi vừa rồi của mình có thể làm bề mặt ba của mình...

Trò hay chưa hết, trên màn hình vừa dứt chùm ảnh thì trong sảnh tiệc gần chục cái tràng hoa đám ma được đem vào. Đừng nói là Hiền Long, vợ chồng ông Hưng, ông Lâm mà ngay cả khách khứa đều bị dọa cho xanh mặt. Họ đi đám cưới mà sao lại đem hoa của đám ma vào...

Một vài vị chức lớn cau mày không vui khiển trách:

- Mất mặt quân đội quá.

Mấy cô gái gan yếu cũng thốt lên:

- Sợ quá, cái gì đây trời...

Tông Dân nhìn quang cảnh xung quanh, sau đó lại nhìn Minh đang ngồi bên cạnh. Anh nheo mắt phượng, khẽ nói:

- Hoành tráng đấy, tốt.

Minh nhếch môi cười, ánh mắt cô đặt hết lên người tên Long. Lại thấy bà Dung ông Hưng cuốn lên giải quyết hiện trường, cô không nhìn được bật cười, nụ cười khá là miễn nguyện.

Tay lại không tự chủ được sờ lên bụng, trong lòng cô thầm nhủ rằng " Con ơi... mẹ sẽ làm được ".

Tông Dân nhìn theo cô, ánh mắt tàn nhẫn của anh đều giành hết lên người cô. Mỗi cong lên, tay anh khẽ sờ sờ môi mình... Cô gái này đủ ác để làm việc. Tốt, thú vị!

Thật sự hôm nay Minh đến đây cô cũng không nói có thể trả được thù gì vì Tông Dân hiện tại nói chưa đến thời điểm, nhưng mà trả thù không được thì dạy cho bọn ác nhân này một bài học cũng là điều tốt rồi.

Nếu theo cô biết đám cưới kiểu quan to này không thể không có lính canh nhưng may sao người của Tông Dân cũng thuộc cực phẩm, xem ra hôm nay anh ta cũng hộ trợ có rất tốt, không phụ lòng cô tin tưởng anh ta đến như thế.

Minh khẽ cười nhẹ, cô ngược mắt nhìn lên sân khấu, Long hiện tại đã đi mất chỉ còn lại ông Lâm đang ôm Hiền an ủi. Lòng cô vẫn còn khó chịu, kẻ đầu sỏ vẫn còn ở kia, tên to nhất vẫn chưa hề hấn gì...

Ông Lâm...dựa vào Tông Dân cả vậy!!!!

_____....._____

Sau hôm đó, thành phố lại được một phen bàn luận sôi nổi, mặc dù không được lên báo nhưng cũng không ngăn được báo miệng từ những người chứng kiến kể lại. Mà Minh sau hôm đấy lại vui vẻ ra mặt, vui đến nỗi đi ngủ cũng có thể ngoác miệng cười.

Ngày hôm nay Minh đến Đài Truyền hình nhận việc, một tuần trước cô nộp hồ sơ nhận phong vấn, trong ngày được báo là trúng tuyển nên hôm nay là ngày đầu tiên cô đến làm việc.

Vào đến nơi rồi cô mới biết, thì ra môi trường làm việc ở Đài Truyền hình lại lớn đến như vậy. Ban đầu Tổng Dân muốn cho cô vào làm MC tập sự nhưng cô không đồng ý. Cô không muốn đi làm lại có quá nhiều nổi bật, hơn nữa cô thích tự bản thân mình đi lên hơn là nhờ cậy vào mối quan hệ mà tiến thân.

Lần này Đài Truyền hình thông báo tuyển dụng số lượng lớn, cho nên Phương Minh cũng không phải người duy nhất được chọn, theo cô còn có hơn 20 người nữa được chia đều cho các phòng ban. Mà Phương Minh lại được sắp đến vào khâu biên tập chuyên mục thời sự, theo cô còn có 2 người nữa.

Ngày đầu tiên đi làm quả là khiến người ta háo hức, Minh trải qua bao nhiêu chuyện đau buồn nhưng loại chuyện được nhận việc như vậy thì cô chưa từng trải qua cho nên mọi cảm xúc đều rất chân thật.

Đứng đợi ngoài cửa ban biên tập, Minh hồi hộp vô cùng, đi theo cô còn có 1 nam 1 nữ nữa. Nam tầm 28 tuổi bề ngoài khá khôi ngô, anh ấy tên là Vũ, người nữ bằng tuổi cô cũng vừa tốt nghiệp xong tên Trang năm nay 24. Cô và bọn họ vừa gặp nhau nhưng quan hệ cũng khá, nói chuyện khá vui vẻ.

Trang nắm lấy tay cô, cô ấy dậm chân hồi hộp:

- Minh, cậu lo không chứ tớ lo quá, không biết mọi người có thích tụi mình không nữa.

Minh cười cười trấn an chứ thật ra trong lòng cô cũng không khá hơn là bao nhiêu.

- Không sao mà, tớ nghĩ mọi thứ sẽ ổn thôi.

Vũ là người đàn ông duy nhất ở đây, anh cũng quan tâm an ủi hai cô gái nhỏ.

- Hai em yên tâm đi, mình đi làm chỉ cần làm tốt là được thôi.

Trang nghe Vũ nói, cô liền buông tay Minh chạy đến ôm lấy tay Vũ lắc lắc:

- Thật hả anh, em lần đầu tiên đi làm nên lo lắm.

- Không sao, bình tĩnh đi, các em càng lo càng hay hỏng chuyện, đây là kinh nghiệm anh đúc kết trong mấy năm đi làm đấy.

Vũ vừa dứt lời thì bên trong chỉ làm bên phòng nhân sự ngoắc ngoắc ý bảo bọn cô đi vào, Minh cùng Trang và Vũ liền nhanh đi vào. Vừa bước vào phòng Minh đã cảm khán trước sự to lớn trong đây, khung cảnh làm việc năng động thoáng mát lại sạch sẽ đầy đủ tiện nghi. Thấy ba người bọn cô đi vào, mọi người đều ngừng việc quay lên nhìn.

Từ trong một người phụ nữ trung niên mặc bộ jumpsuit màu trắng đi đến, gương mặt chị này khá đẹp, phong cách lại sang trọng nhanh nhẹn. Minh mặc dù không biết là ai nhưng cô vẫn lịch sự gật đầu nhẹ chào hỏi. Người phụ nữ mỉm cười nhìn cô ý như đã thấy cô chào, chị ấy đi đến gần 3 người bọn cô, vỗ vỗ vai cô và Trang, nói:

- Chào các em đến với ban biên tập, sau này có gì không hiểu có thể đến tìm chị.

Nói rồi chị quay về phía nhân viên trong phòng, vỗ vỗ tay vài cái thu hút sự chú ý:

- Mọi người mọi người tập trung lên đây một chút, đây là người mới sau này sẽ làm việc ở phòng chúng ta. Mọi người là người cũ sau này giúp đỡ các em ấy một chút đừng để bên ngoài nói phòng biên tập chúng ta là bọn hút máu người nữa được không?

Mấy chục nhân viên ở dưới đồng loạt cười ồ lên, ai nấy đều vỗ tay chào đón các tân binh vào làm việc. Sau màn giới thiệu chào hỏi xong, ba người bọn cô được xếp ngồi chung một góc, tạm thời sẽ đi theo 2 vị tiền bối làm việc. Trước mặt bọn cô không thể một mình đảm nhiệm được một chuyên mục, cho nên chỉ có thể đi theo học hỏi kinh nghiệm từ đàn anh đàn chị đi trước.

Phòng biên tập tầm trên 20 người, được chia ra nhiều mảng, mảng văn hóa, mảng giải trí, mảng phim ảnh, mảng thời sự, vvv. Minh và hai người mới nữa được chia vào mảng thời sự vì mảng thời sự hiện đang thiếu người. Tổng Dân cũng có nói trước kia anh làm ở mảng thời sự nhưng là biên tập viên MC, mảng này lượng công việc ngang bằng với mảng giải trí và phim ảnh, cho nên sức ép rất lớn. Lúc đầu anh cũng không định để cô vào làm ở phòng biên tập, ý định của anh sẽ để cô đến làm MC một vài tiết mục nhỏ hoặc là thư ký ở phòng lớn nhưng cô vẫn không đồng ý, cô sợ đi lên quá nhanh dễ ngã xuống đau.

Một ngày làm việc trôi qua hết sức thuận lợi, Minh tạm thời đánh giá công việc 6/10, cô sẽ thật cố gắng để từ từ vững chắc đi lên. Cô muốn khi cô trả thù được gia đình tàn ác kia một phần sẽ nhờ vào khả năng của cô chứ không phải nhờ hết vào Tổng Dân. Kẻ thù của mình... mình nên tự tay kết liễu sẽ thích thú hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gà Cho Anh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Thời gian thấm cái mà nhanh, cô vào làm ở Đài Truyền hình cũng được gần 3 tháng. Từ người mới bọn cô lại sắp thành người cũ ở công ty. Sau ba tháng thực tập, bọn cô sẽ có cơ hội lên bài chuyên mục sau khi qua được bài hoàn thành. Bài hoàn thành yêu cầu mỗi người sẽ thu thập thông tin từ biên tập viên hoặc nhà báo phóng viên gửi về, sau đó viết nên một chương trình đầy đủ. Bài hoàn thành tốt nhất sẽ được xét duyệt, người đứng đầu sẽ được thông qua lên phụ trách một phần của chuyên mục. Người không qua được sẽ bị điều đi sang phòng hậu trường xử lý phần biên tập trước khi lên sóng truyền hình. Tất nhiên nếu thông qua được bài hoàn thành lên phụ trách chuyên mục chính, cơ hội thăng tiến và mức lương sẽ nhiều hơn là người không qua được bài hoàn thành.

Tối hôm nay Tổng Dân về nhà ăn tối, ba tháng qua Minh cũng không gặp Tổng Dân được bao nhiêu lần. Vì cô vừa mới vào làm nên thường tan làm khá trễ, có hôm còn đến 9 giờ đêm mới về. Nên mỗi khi Tổng Dân ghé qua cô đều không có ở nhà, mà bình thường anh muốn hỏi thăm cô hay thế nào đều gọi điện hoặc nhắn tin riêng cho cô, chứ hai người bọn cô rất ít khi nào gặp mặt. Một phần cũng do tính chất công việc, hóa ra khi cô vào làm cô mới biết Tổng Dân về lại Đài Truyền hình với chức vụ gì... là phó Tổng Giám đốc. Cô thật sự không ngờ, anh lại lên chức cao đến như vậy.

Trên bàn cơm bà Chi thật sự vui vẻ, Tổng Dân gấp cho bà miếng thịt gà, bà lại mỉm cười rất hạnh phúc.

- Tổ cha anh, có nhà không về ở lại ra ngoài mua nhà, dọn về đây ở luôn đi Dân.

Tông Dân cười cười, anh nhìn bà dịu dàng nói

- Công việc con đặc thù quá với lại tiệc tùng rượu chè nhiều, ở chung con sợ làm phiền mẹ với em.

Bà Chi phản bác:

- Có gì mà làm phiền, mẹ có thấy gì đâu, con uống say về cũng ngủ thôi mà.

- Thì mẹ không sao nhưng em còn làm việc, mà con hay hét nhè sợ ảnh hưởng đến em nó.

Bà Chi bĩu môi:

- Gớm anh, sao lại lo cho con Minh thế. Bình thường anh em cô cậu như chó với mèo, có khi còn trầy trét nước miếng nước mũi đầy người nhau ra.

Nói rồi bà lại quay sang Minh, hỏi:

- Minh con còn nhớ anh con từng không mặc quần đi lù lù trong nhà không?

Minh trở mặt, cô đang uống nước canh liền bị câu hỏi của bà Chi làm cho sặc sụa...Ngước mắt lên nhìn Tông Dân lại nhìn xuống dưới... đẹp trai thế mà lại... lúng lúng?!!

Mà Tông Dân ngồi đối diện lại đỏ bừng mặt, anh réo:

- Ở mẹ khi đó còn nhỏ, bây giờ con lớn rồi mà.

Bà Chi cười ha hả, không quan tâm anh chỉ một mực quay sang Minh:

- Ủ còn cái vụ đi uống say hét nhè về tưởng con Lu Lu là bạn gái ôm hôn hít không ngừng...sáng ra mặt mũi đầy lông mẹ vẫn còn giữ lại ảnh đây haha...Minh...mẹ nghĩ lại mà thấy anh con như thằng đàn ông.

Đừng nói là bà Chi mà ngay cả Minh cũng cười sặc nước miếng, eo ôi nhìn nam thần hóa ra cũng biến thái ghê gớm ấy nhỉ.

Cô phụ họa:

- Ghê thật mẹ nhỉ?

Bà Chi cười chảy cả nước mắt:

- Haha...cái thằng không đi diễn hài mà làm MC tiếc thật.

Bà Chi ngả người sang Minh, lại mò mẫm trong túi lấy ra cái điện thoại, bà bảo Minh ấn tìm mục ảnh yêu thích ấn vào là ra. Quả thật Tông Dân từng như bà Chi kể, mặt dính đầy lông chó đây này. Minh xem ảnh mà cười đến điên đảo đau bụng. Hai mẹ con bọn họ vừa ôm nhau vừa vỗ đùi đen đét cười bò. Một người là thấy ảnh nên cười, còn một người là nhớ lại mà cười làm đảo điên một góc nhà.

Mà Tông Dân mặt mày đen như que củi nhúm bếp, anh là anh của Phương Minh nhưng anh là người lạ với Minh, có sao cô lại dám cười anh như thế chứ, muốn chết à?!!

Tông Dân thấy hai mẹ con bọn họ cười đến sặc liền đi đến vỗ lưng cho thông khí, vừa vỗ vỗ anh vừa đùa:

- Đấy hậu quả cười con đấy, không nhẽ con lại đem hai người ra ngoài hiên cho cười nữa chứ.

Bà Chi vuốt vuốt ngực, ấn xuống con cười đang trào lên, giọng bà khàn khàn:

- Lấy cho mẹ miếng nước, mẹ khát khô cổ.

Tông Dân lờm ngợm, anh đi rót hai ly nước, một cho bà Chi một cho Minh. Sau khi giúp bà Chi uống nước, anh lại quay sang lờm ngợm Minh, hai mắt anh nheo lại khe cốc đầu cô:

- Vừa cho em.

Minh bĩu môi, cô lại không quên cười cười thêm vài cái, chẳng may lần này sặc nước thật, sặc đến mức nước văng lên mũi rồi từ mũi lại chảy ra, xém tí nghẹt thở. Tông Dân đứng bên vừa xem cô sặc vừa cười, mãi lát sau khi bà Chi vỗ lưng anh cái đét bảo vỗ lưng thông khí cho cô anh mới chịu làm.

Anh cúi người xuống, vừa vỗ lưng vừa lau nước sặc trên miệng trên mũi cô. Vì là cúi người nên tư thế này khiến hai người rất gần nhau. Minh sau khi ho lấy ho để cô lại quay sang tìm khăn giấy lại chẳng để ý anh đang đứng quá gần thế nên trong một khoảnh khắc môi với má lại chạm vào nhau.

Khỏi nói Minh sững sờ đến mức nào, ngay trong lúc cô muốn đứng bật dậy thì Tông Dân lại kéo cô lại, anh ấn đầu cô thật chặt, nụ hôn chuẩn chuẩn nước trên má anh nay lại thành nụ hôn đậm đà hương vị...

Minh hoảng hồn, cô một phần ngạc nhiên một phần sợ hãi bà Chi sẽ phát hiện nên vội vùng lên chống trả, chẳng may quơ quàng làm đổ ly nước mới khiến Tông Dân chịu buông cô ra.

Minh vội đứng bật dậy, cô nhìn gương mặt hồng hắc trạc lợi của Tông Dân mà tức đến mức ho khan vài tiếng. Còn Tông Dân lại cười đều nhìn cô, vẫn không quên xoa xoa má, lại còn hôn lên chỗ tay vừa chạm má anh.

Minh vừa nhìn vừa mắng trong lòng. Mẹ kiếp, tên biến thái dè sòm!!!

Không nói không rằng cô ôm mặt chạy đi mất, sợ ở lại tí nào cô lại nhào vào giết chết tên biến thái kia thì lại khổ cho cô.

Bà Chi không nghe động tĩnh gì liền quan tâm hỏi:

- Con Minh đâu hả Dân, mày lại chọc ghẹo em cái gì nữa vậy?

Tông Dân xoa xoa má, môi anh nở nụ cười rực rỡ:

- Có gì đâu ạ, em gái con quả là đáng yêu mẹ nhỉ?

Nói rồi anh cũng bỏ đi mất, mà bà Chi lại ngồi một mình không hiểu chuyện gì đang xảy ra...

Buổi tối hôm đó lúc Tổng Dân về cô cũng không xuống chào, một phần vì khó chịu phần vì cô đang bận thật sự. Ngày mai là hạn nộp bài hoàn thành cô không thể không làm cho xong được. Cô dồn hết quyết tâm lên bài hoàn thành lần này, không thể để thua được.

Sáng hôm sau Minh đi làm khá sớm, cô còn vài phần cần chỉnh sửa trước khi nộp bài. Ngồi làm thêm một lát nữa thì mọi người cũng lục tục đi vào đầy đủ. Đi trễ nhất lại là Trang, cô ấy hôm nay vội vàng vàng không được tốt cho lắm.

Đến gần chiều chị Bình gọi 3 người bọn cô sau giờ trà chiều đem bài vào nộp để chị cho điểm. Minh giờ này đã hoàn thành bài thi đâu vào đấy nên khá tự tin, còn Vũ ngồi đối diện lại vô đầu bứt tay rên rĩ:

- Trang với Minh làm xong chưa, anh vẫn chưa xong nữa... chết rồi... chết rồi... chị Bình mắng anh chết cho xem

Minh cười cười, cô vừa ấn lưu về usb, thờ dãi:

- Vừa xong, em vừa xong thôi, anh cố lên.

Trang bên cạnh ngo sang bên bàn của cô, vừa kịp nhìn sơ được bài hoàn thành của cô vì cô đang đọc lại. Thấy thế cô liền quay sang hỏi Trang.

- Xong chưa, sắp đến giờ rồi đấy cậu.

Trang mỉm cười gật đầu, nói:

- Xong rồi đây, tớ xong từ hôm qua rồi.

- Ừ thế chỉ còn mỗi anh thôi đấy anh Vũ, nhanh đi nào.

Vũ vừa nghe Minh nói, anh vừa vô đầu. Trong phòng mọi người lại bảo nhau đi xuống uống trà chiều. Vũ vừa nghe uống trà liền đứng bật dậy, anh phàn chán nói:

- Đi uống trà chiều thôi.

Minh bật cười, cô lại hỏi:

- Ở anh không làm nữa sao, vẫn chưa xong mà?

Vũ lắc đầu, anh ủ rũ nói:

- Lát lại làm, anh biết chắc bài anh không qua được rồi nên...không cần vội không cần vội. Đi, anh em mình đi uống trà, hôm nay đến anh mời còn gì.

Minh lắc đầu ngao ngán, công nhận tên này thật sự không có ý chí tiến thủ một chút nào.

Lại quay sang Trang, cô vừa dọn dẹp bàn làm việc vừa hỏi:

- Trang đi thôi.

Trang ở bên đang ngã ra bàn, cô ôm bụng khó chịu, giọng không được tốt lắm.

- Cậu với anh Vũ đi đi, tớ đến ngày đau bụng...

Minh thật sự quan tâm đến Trang, ba tháng qua hai người bọn cô làm việc rất tốt, cũng đã xem nhau khá thân thiết.

- Cậu có sao không, ổn không?

Trang xua xua tay, mặt cô ấy tương đối nhợt nhạt:

- Không...lát nữa cậu mua hộ tớ một ly nước đường ấm được không?

Minh gật đầu, thật sự sáng giờ cô chưa ăn gì vì mãi mê làm cho xong bài hoàn thành, nếu không cô đã ở lại cùng Trang.

- Ừ thế đợi tớ, tớ xuống ăn chút gì rồi lại đem nước đường lên cho cậu ngay.

Trang đưa tay ra đầu ok, Minh cũng tạm thời yên tâm nên theo Vũ đi xuống phòng ăn chung của Đài Truyền hình.

Đợi Minh đi rồi, Trang mới ngồi dậy, trên mặt cô ý cười sâu xa không nhìn ra rõ....

Hết giờ trà chiều, chị Bình yêu cầu ba người bọn cô nộp bài hoàn thành, kết quả cuối cùng Trang qua được còn cô và Vũ lại không. Thật sự Minh cảm thấy khá không vui, cô từng xem qua bài của Trang, thật sự nếu cho điểm khách quan thì bài của cô hơn hẳn. Nhưng mà biết làm sao được, chị Bình đã chấm điểm, cô cũng không thể vác mặt đi kiện cáo.

Dù không vui là thế nhưng cô cũng không có thái độ gì khác với Trang, mà Trang sau hôm qua bài hoàn thành, cô ấy lại không mấy thân thiết với Minh như trước nữa. Đến cả Vũ cũng thấy được sự thay đổi nhưng Trang không thích chơi cùng Minh và anh, anh cũng không nói được điều gì.

Trang được giữ lại mảng thời sự, Minh thì bị điều đi qua bên khâu hậu trường, làm việc cho ekip sản xuất. Công việc của cô nếu nói đơn giản dễ hiểu là giúp việc vặt cho mọi người, chỉnh sửa xem xét lại bài biên tập trước khi cho MC lên sóng truyền hình trực tiếp. Còn Vũ lại bị dôi qua bên phòng sản xuất, tính ra cô và Vũ vẫn gặp nhau thường xuyên mỗi ngày.

Với Minh cô cảm thấy không có gì là không hài lòng cả, cô luôn nghĩ chắc do năng lực của cô chưa đủ nên không được cất nhắc. Lại nói về công việc hiện tại, tạm thời tương đối ổn nhưng nếu so với công việc bên mảng thời sự mà Trang đang làm thì ở đây cực hơn rất nhiều lần. Đối với người mới bọn cô mà rơi vào khâu hậu trường thì xem ra là sẽ bị ăn hành dài dài. Trong phim trường ghi hình rất áp lực, thấy hào nhoáng trong tivi là thế nhưng phía sau lại áp lực đến ghê người. Sự thật chứng minh chỉ mới làm được 2 tuần mà Minh gầy đi một vòng, đến nỗi Vũ phải xuyết xoa thương hoa tiếc ngọc cho cô.

Đài Truyền hình quy mô rất lớn, tầng một với tầng 2 gần như tách biệt với tầng 3 là khu đầu não của đài. Minh hiện tại đang làm việc ở tầng 2, chỗ cô làm đa số là đàn ông, phụ nữ rất ít. Lúc cô vào mọi người đều ngao ngán tại sao lại xếp một phụ nữ cũng là một người mới vào khâu hậu trường. Vì ở đây ngoài trang điểm ngoài trợ lý là nữ ra thì không còn ai là nữ ngoài cô.

Vị đạo diễn thường hay trêu rằng chắc do cô ô dù không có nên mới xéo lọt vào đây. Mà hình như cũng đúng thật, chọn đến chọn lui không chọn lại chọn một người mới là cô. Làm cái gì cũng lạ lẫm, 2 tuần này cô bị mắng còn nhiều hơn là ăn cơm.

Hôm nay khâu hậu trường được một ngày rảnh rồi vì nhà nước đang có quốc tang nên mọi hoạt động thường ngày đều không cần lên lịch chạy đua như trước nữa. Vũ và cô lại hay gặp nhau nên hẹn nhau trà chiều dưới phòng ăn của đài.

Thấy cô ủ rũ, Vũ cười cười chọc vào má cô:

- Như nào đây cô bé, anh nghe mọi người bảo bóng hồng của hậu trường làm việc tốt lắm mà.

Minh phui phui tay, cô lắc đầu:

- Đừng nói nữa, em mệt quá rồi này, may là hôm nay được trống nếu không chắc em cũng xin nghỉ một vài hôm.
- Mệt quá à, nếu mệt quá và thấy không phù hợp thì em xin đổi công tác đi. Anh nghĩ dưới phòng nhân sự không làm khó em đâu.
- Để em xem sao, bây giờ vừa mới vào làm cũng nên trải nghiệm đôi chút không người ta lại bảo người mới vô dụng.

Vũ nhìn cô, anh xoa xoa đầu cô lại động viên giống như anh trai hay làm với em gái.

Minh cũng không bài xích, cô biết Vũ không có ý gì với cô vì theo cô quan sát thì với ai anh đều chăm sóc nhẹ nhàng như vậy cả.

Vừa hay Trang cũng đi xuống uống trà chiều, cô ấy đi cùng vài người khi trước trong phòng biên tập. Mấy người đi cùng Trang thấy bọn cô liền chào nói vài câu khách sáo, chỉ riêng Trang là không thèm chào cũng không thèm hỏi Minh lấy một câu nào.

Đến lúc lên làm việc, bọn Trang đi trước may có một anh đi sau cùng lại khá quen với Vũ nên liền bị Vũ kéo lại hỏi.

- Trang...làm chức lớn không mà sao lại xa lạ vậy cậu?

Anh nhân viên nheo nheo mắt, e dè nhìn nhìn Minh:

- Cái này... cô ấy vẫn bình thường với bọn tôi mà.. nhưng mà có điều này không biết nên nói hay không...

Vũ hậm hực:

- Nói đi, còn ra về ắp ụng.

Anh nhân viên lại nhìn Minh một hồi, sau đó lại nói:

- Chuyện là....Trang nói Minh ăn cắp trang sức của cô ấy... cho nên...

Minh giật mình, cô ngạc nhiên thật sự:

- Ăn cắp trang sức sao?
- Ủi tôi cũng không rõ chỉ nghe cô ấy nói vậy, nhưng mà cô ấy không nói là cô làm chỉ nói là bị mất sau khi cô dọn đi..

Minh cau mày, cô có chút tức giận:

- Cô ấy bảo bị mất cái gì?

Anh nhân viên ra vẻ suy nghĩ một chút, lại chỉ vào cái vòng đeo tay của Minh:

- À vòng đeo tay thì phải.

Minh hỏi lại lần nữa:

- Vòng đeo tay sao?

Anh nhân viên gật đầu:

- Ủi chắc rồi, cô ấy còn cho bọn tôi xem ảnh mà. Thôi thôi...cô có hay không cũng được đừng nói tôi nói là được rồi. Nghe nói... cô ấy với chị Bình có quan hệ... ày ày xem như tôi chưa nói gì đi, ok ok nha.

Đội anh nhân viên đi rồi, Vũ mới không vui lên tiếng:

- Nếu thật sự là như thế thì em theo anh, cô ta điêu ngoa quá rồi đấy. Cái vòng này chính Trang tặng cho em hôm mình dọn đi mà giờ cô ta lại nói thế. Thật quá đáng mà, ấy còn ra về thanh cao nữa. Mẹ!

Minh kéo tay Vũ, cô điềm tĩnh suy nghĩ một chút sau lại suy luận nói:

- Anh khoan đã, em không biết mục đích cô ta bêu xấu em để làm gì, đợi em tìm hiểu xem. Với lại anh nhớ lúc nói kết quả chị Bình nói thế nào không, bài hoàn thành của Trang hoàn hảo hơn bài bọn mình, ý tưởng không mới nhưng rất hoàn chỉnh, vừa có phần mới mẻ của anh lại có phần tích cực chính chu của em...Anh nghĩ sao?

Vũ cau mày, anh thật sự cũng từng có suy nghĩ không đúng đắn khi nghe chị Bình thông báo kết quả, nhưng mà bài hoàn thành của Trang lại không được lên sóng nên anh không biết cô ấy viết những gì. Nếu đúng thế thật thì... mà ranh quá.

Mình ngồi ngã ra sau cô thật sự không thêm hiểu được Trang làm thế nhằm mục đích gì? Bèu xấu cô, cô có cái gì nổi bật để mà cô ta bèu xấu chứ?

Đầu đầu thật sự, con người với nhau có cần phải chơi xấu nhau như thế này không????

Vũ thấy cô đắm chiều, anh véo nhẹ lấy mũi cô, cười cười đưa mặt tới gần mặt cô như kiểu chọc cười. Vừa hay từ xa Tông Dân đi đến, thấy một màn vui vẻ kia, chân anh không thẹn mà bước nhanh hơn một chút.

- Hừm...giờ này là giờ làm việc mà nhĩ?

Mình quay lại nhìn, thấy anh chân mày cô cau lại, miệng chào một tiếng Phó Tổng mà lòng lại

thầm mắng anh là tên bao đồng.

Tông Dân nhìn cô, ánh mắt anh trầm trầm quét qua người cô, lại dừng trên người Vũ. Gương mặt vốn đẹp, mỗi khi nghiêm túc lại còn xuất thần hơn nữa, đến cả Vũ cũng hoảng khi thấy anh nhìn chăm chăm đến như vậy.

- Phó Tổng....chào....anh..

Tông Dân gạt đầu, sự vui vẻ mới vừa nẩy bay đi đâu mất, anh dùng giọng thật lạnh lẽo nói với Vũ:

- Tôi nghe nói công ty cảm tình yêu công sở, mọi người quên rồi sao?

Vũ ngơ ngác mà Minh lại trợn tròn mắt nhìn anh..Tông Dân lại làm như không biết, anh trầm giọng nói:

- Anh về làm một bảng kiểm điểm cho tôi, còn cô...theo tôi lên phòng làm việc. Nhanh!

Vũ giật giật khoe môi, làm bảng kiểm điểm??? Kiểm điểm về việc ngồi uống nước cùng gái à???

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gã Cho Anh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Thấy Vũ vẫn ngơ ngác Tông Dân cau mày, giọng nói có chút không vui:

- Nhanh!

Đừng nói là Vũ mà ngay cả Minh cũng cảm thấy có chút hoảng, vội vội vàng vàng Vũ bỏ đi mất, còn Minh lại lò dò đi theo sau Tông Dân. Suốt dọc đường ai nấy gặp Tông Dân đều cung kính chào Phó tổng, đến khi thấy Minh đi theo sau lại có chút ngạc nhiên, mọi người ngạc nhiên chắc cũng vì không biết cô là ai.

Cô đi theo sau anh, nhìn bóng lưng cao cao vững chãi, đến đoạn không có ai cô mới kéo kéo góc tay áo anh, lí nhí nói:

- Dân....tôi không có gì với anh Vũ cả.

Tông Dân thoáng sững người, anh quay lại, gương mặt sắt lạnh nhìn cô:

- Sao? Nghe không rõ.

Mình lại lí nhí:

- Tôi với Vũ là anh em đồng nghiệp thôi, nào đâu phải tình yêu công sở như anh nói...

Thấy anh vẫn nhìn cô không biểu cảm gì, cô lại kéo kéo tay áo anh thêm lần nữa, lần này có vẻ mạnh hơn, giọng nũng nịu:

- Dân...đừng bắt tôi làm bảng kiểm điểm được không, công việc tôi nhiều lắm.. tôi lại bị trách bị trừ lương nữa..

Tông Dân cau mày, sự quan tâm của anh rơi vào câu nói sau:

- Công việc nhiều? Cô làm ở mảng thời sự thì sao lại là nhiều?

Mình thờ dãi cô đang định kể thì nghe từ xa có tiếng nói chuyện trong trẻo mềm mại vang lên, nhìn về phía trước...ồ hóa ra là Mộc Trà, nữ MC vàng của Đài cũng có chút tiếng tăm trong showbiz.

- Dân, em tìm anh này giờ, anh đi đâu vậy, tối nay đi ăn đi.

Mộc Trà đi đến trước mặt cô và Tông Dân, thấy cô vẫn còn kéo tay áo sơ mi của anh, cô ấy cau mày hỏi:

- Hai người có chuyện gì sao?

Nghe Trà hỏi, Minh liền buông tay, cô vội vàng nói:

- À không tôi bị bắt làm kiểm điểm nên đến xin Phó tổng..

- Làm bảng kiểm điểm sao, cô xin xong chưa?

Thấy Trà hỏi, Minh cũng không biết trả lời thế nào, cô đưa mắt về phía Tông Dân như cầu cứu anh.

- Phó Tổng..... xin anh bỏ qua cho tôi...

Tông Dân mỉm cười, anh e hèm vài tiếng:

- Hừm...ừ được rồi cô đi đi, nếu có thời gian nên chuyên tâm cho công việc hơn, đặc biệt đừng hùa theo người khác kéo bị sặc.

Mình gật gù nghe anh chỉ dạy, nhưng khoan...cái đoạn sau liên quan gì đến đoạn trước nhỉ?

Trà nhìn Tông Dân lại nhìn sang Minh, thấy Minh vẫn còn trở mắt nhìn Tông Dân, cô liền cau mày, hai tay khoanh trước ngực, chỉ chỉ vào tay Minh, có chút không vui nói:

- Sao chưa đi nữa, tôi với anh ấy còn có việc, cô đứng đây cản trở quá.

Mình hoàn hồn, cô vội vàng nói xin lỗi, sau đó chào hỏi Phó Tổng cùng Mộc Trà lại nhanh chóng co giò chạy mất.

Tông Dân khoanh tay vui vẻ đứng nhìn Minh luống cuống bỏ chạy, thật sự khi này đáng về nũng nịu của cô cũng rất đáng yêu đấy chứ nhỉ?!

Khẽ bật cười, anh vui vẻ lắc đầu, cô em gái này đúng là trời ban cho anh mà.

Mộc Trà kể bên lại không hiểu chuyện gì, cô nàng kéo kéo khủy tay anh, tò mò hỏi:

- Anh cười gì vậy?

- À không có gì, anh vừa suy nghĩ ra vài chuyện buồn cười lắm, muốn nghe không?

Mộc Trà vui vẻ ra mặt, cô nàng tinh nghịch nói:

- Oke Oke nhưng tối nay đi ăn với em đi, em vừa nhận được hợp đồng khá lắm.

Tông Dân ra vẻ đáng tiếc, nụ cười trên môi lại sâu thêm chút nữa:

- Không được rồi, tối nay anh có hẹn với mẹ về nhà ăn cơm. Hôm khác anh lại bù cho, được không?

Mộc Trà mặt mày ỉu xù, anh đã nói thế cô cũng không thể mặt dày nài nỉ thêm được.

- Anh hứa đấy, nhưng mà chương trình 24 giờ anh định bỏ luôn à? Em không thích dẫn cùng tên Huy đó đâu.

- Sao vậy, Huy khá năng tốt mà.

Mộc Trà như được dịp than vãn, cô nhớ nhớ kể về hết hơn nửa ngày trời với Tông Dân. Cuối cùng vì không thể nghe nữa nên anh quyết định quay lại làm MC cho 24 giờ theo ý Mộc Trà. Khởi nói cũng biết Mộc Trà vui đến độ nào rồi, ở cả cái Đài Truyền hình lớn này ai mà không biết cô yêu đơn phương Tông Dân. Nhưng thái độ của Tông Dân rất mập mờ, không đi xa hơn cũng không lùi bước với Mộc Trà. Dần dần ai cũng hiểu ra rằng Tông Dân không có ý định thành một đôi với cô gái vàng MC này nhưng về phía Mộc Trà cô vẫn chưa bao giờ bỏ cuộc.

.....

Lúc Minh về đến nhà đã gần 9 giờ đêm, hôm nay tưởng yên ổn cuối cùng vẫn phải cày như trâu cuối ngày. Léch thân xác rã rời vào đến trước cửa, cô ngồi phịch xuống xích đu, hai tay dang rộng cả người ngã ra sau như kẻ vô hồn. Một mối quả, hôm nay cô vừa bị hành lại vừa bị mắng đến không còn nhận ra hình dạng nữa. Chuyện là hôm nay không có chương trình trong audio nhưng bên ngoài ekip đã đi quay đại lễ quốc tang vì cô là người mới nên không cần đi theo nhưng đến quá giờ trưa tổ ekip thiếu người trầm trọng nên yêu cầu cô đi bổ sung. Vì là lần đầu ra ngoài thực nghiệm cho nên cô vừa luống cuống vừa vụng về, phải nói là không biết bị nắng bao nhiêu lần. Thời tiết bên ngoài nóng bức, người thì đông như kiến, một mình cô với một đội ngũ toàn là nam chật vật giữa trời nắng cực gắt. Ấy vậy mà đến hơn 4 giờ trời lại đổ cơn mưa tầm tã, cô cùng ekip hò hét nhau dọn dẹp thiết bị các thứ, đến gần 7 giờ tối mới xong, sau đó còn phải dọn dụng cụ về đến nhà đã gần 9 giờ đêm.

Ngước mắt lên nhìn trời cao, cô thật sự quá mệt, phải chi ngày hôm đấy bài hoàn thành của cô đứng nhất thì đâu đến nỗi nào...

Haizz nghĩ đến bài hoàn thành cô lại nghĩ đến Trang, cơ thể đã mệt mỏi nghĩ đến lại càng khó chịu hơn. Thôi thôi, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa.

Lúc Tông Dân từ trong nhà đi ra đã thấy cô ủ rũ ngồi cau có ở xích đu, anh cũng không vội đến hỏi xem có chuyện gì liền lấy điện thoại gọi cho trợ lý Kiệt hỏi xem tình hình của Minh ở Đài. Sau khi đợi 10 phút tìm hiểu tình hình từ trợ lý, anh mới biết được rằng cô đã bị chuyển công tác sang bên khâu hậu trường, hôm nay lại vừa ra ngoài tác nghiệp.... Tất vậy, anh khẽ cau mày, dừng nói là anh mà ngày cả thanh niên trai tráng đều không chịu nổi khi đi ra ngoài tác nghiệp cùng ekip của đạo diễn Đức, ông ta nổi danh là đệ nhất cầu toàn, lại hay la mắng cấp dưới, nghĩ thế nào người trong đoàn lại điều cô đi, khâu hậu trường đâu phải ít người?

Được, ngày mai anh sẽ cho thêm người điều đến khâu hậu trường, nguyên nhân vì sao cô bị điều đi anh sẽ cho trợ lý tìm hiểu thêm.

Thấy Minh vẫn không có ý định đi vào, Tông Dân liền đi thật nhẹ đến chỗ cô, thấy cô vẫn đắm chiêu suy nghĩ không nghe được tiếng bước chân anh đến, anh mới khẽ ho ho vài tiếng, hỏi:

- Sao ngồi đấy, đi làm về sao lại không vào nhà, mẹ hỏi cô suốt đấy còn trách tôi sao lại để cô làm nhiều việc đến vậy?

Mình nghe thấy tiếng của anh, cô cũng không mặn mà gì, chỉ lơ phơ đáp lại cho có:

- Tôi có gọi về cho mẹ nói bà ngủ trước rồi mà, hôm nay tôi mệt quá.

Tông Dân ngồi xuống xích đu, anh nhìn cô, mặt cô xanh xao trông thấy rõ, trên tóc vẫn còn ướt, hình như cô trúng cơn mưa dai dẳng khi chiều. Chân mày anh cau lại, đưa tay sờ sờ lên trán cô.

Nóng! Hình như cô trúng mưa bị sốt rồi.

- Nóng sốt rồi, cô làm việc cũng để ý đến sức khỏe mình chứ hả?

Nghe tiếng anh rít lên, Minh cũng ưỡ ỏi đưa tay sờ sờ trán, à thì có chút nóng sốt chắc do cô hôm nay vất vả quá.

- Ừ chắc sốt rồi, tôi vào uống thuốc hạ sốt ngủ một giấc là khỏe ngay thôi.

Vừa nói cô vừa nhắm mắt ngã về sau, tay cũng duỗi thẳng như kiểu chuẩn bị đi ngủ. Thấy cô mệt mỏi lại bệnh, anh không nhìn được hồi han:

- Công việc áp lực lắm sao?

Mình hình như đã kiệt đi, cô vẫn vô thức trả lời như thói quen:

- Mệt, nhân viên như tôi khá mệt....

- Sao không nói cho tôi biết?

Mình vật vờ ngã nghiêng, cô lăm bầm:

- Khó nhiều đó mà không chịu được thì...đầu phải... là...t.ô..i...

Nói đến đây cô ngã ngang sang bên kia, Tông Dân vội chụp lấy đầu cô giữ không cho ngã đập đầu vào song xích đu. Anh khẽ cau mày, trán cô dần nóng rực lên, không nghĩ nhiều anh liền để cô ngã lên vai sau đó khom người bồng cô đi vào trong. Miệng anh vẫn lẩm bẩm cau có:

- Bản thân để ra thế này mà đòi trả thù ai, ngốc thật!

Mình thật sự đã ngủ say, cô hoàn toàn không biết anh đang bồng cô cũng không biết anh đang thầm mắng cô ngu ngốc.

Sáng hôm sau lúc cô tỉnh dậy đã là 7 giờ sáng, vội vội vàng vàng cô bật dậy luống ca luống cuống sắp xếp chạy đến Đài Truyền hình. Lúc vào đến nơi, ai nấy đều ngạc nhiên vì sao hôm nay cô lại đến làm chẳng phải sáng sớm đã xin nghỉ việc vì bệnh sao?

Cô lúc đầu ngỡ ngàng nhưng nghĩ lại chắc do bà Chi gọi điện xin cho cô nghỉ mà lúc cô tỉnh dậy bà chắc đã đi tập dưỡng sinh ngoài công viên rồi. Ôi biết thế cô đã nghỉ luôn cho rồi, thật sự cô cũng mệt lắm.

Mà trời cũng thương, hôm nay lượng công việc không nhiều hay phải nói là nhân vô cùng, cô ngồi cả ngày chỉ làm mấy việc vặt vãnh. Chẳng hiểu sao bên phòng nhân sự lại đưa một lượng nhân viên khá nhiều điều xuống khâu hậu trường, bình thường có muốn xin người thì phải nói là vất vả như hái sao trên trời, hôm nay lại tốt lạ lùng đến thế. Mà thôi thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là cô nhân rồi có thời gian nghỉ ngơi là được rồi.

Hai ngày sau Minh dường như khỏi bệnh hẳn, cô lại trở về hoạt bát chạy việc như trước. Thật ra thì đạo diễn Đức cũng không phải người xấu, mà anh em trong ekip cũng không khác khe với cô, chỉ có điều vì môi trường này quá mức lạnh khốc nên ai nấy đều dần khô sạn không mấy dịu dàng. Mấy ngày qua cô bị bệnh, đạo diễn Đức cùng anh em ekip dường như không cho cô động tay chân làm việc gì lớn, chỉ ngồi đó lâu lâu đi lại cho khỏe tay chân. Cô thật sự biết ơn họ rất nhiều, đã thế thì khi khỏi bệnh cô càng phải hăng say làm việc hơn nữa.

Hôm nay cô có việc phải qua phòng biên tập nhận kịch bản cho chương trình thể thao chuẩn bị quay chiều nay vừa hay lại đụng mặt Trang. Cô ấy nhìn thấy cô chỉ nhoen môi cười nhạt chứ không hề hỏi thăm khách như lúc trước khi còn là nhân viên thực tập. Mà Minh cũng không muốn đụng chạm nhiều đến cô ta vì việc cô ta nói xấu cô cô vẫn chưa tìm hiểu được nguyên do, trước khi có kết quả cô không nên thể hiện thái độ không khách đáng.

Sau khi nhận kịch bản xong, cô chào hỏi mọi người sau đó đi về lại studio, may sao đi ngang qua bàn làm việc của Trang lại vô tình bắt gặp usb có chứa bài hoàn thành nộp trước. Canh chừng lúc không có quá nhiều người trong phòng vì khi này nghe nói hơn nửa người trong phòng này phải họp gấp. Máu tò mò cùng lửa giận trong lòng cô nổi lên, cô nhanh tay cầm usb vào máy tính trong bàn bên cạnh, ấn vào mục bài hoàn thành lướt lướt. Lướt đến đâu lòng cô lại tức giận đến đó, mẹ nó... đây chẳng phải là 1/3 trong bài hoàn thành của cô sao, còn có phần kết của anh Vũ nữa.

Cô nhanh tay ấn save sau đó đăng nhập vào gmail tìm tên Vũ gửi thẳng cho anh ấy. Vừa hoàn thành xong mọi việc, cô rút usb khỏi máy tính liền bị Trang cùng mọi người trong phòng bắt gặp. Trang nhìn thấy cô đang cầm usb của cô ta trên tay, cô ta hét lên giật lấy usb:

- Cô làm gì ở đây, cô muốn lấy cái gì trong usb này?

Mình nhìn thẳng vào Trang, giọng cô khàn khàn vì giận:

- Cô nói đi, bài hoàn thành là cô tự làm?

Trang nghe nói đến bài hoàn thành, cô ta biến sắc nhưng vẫn không chịu yếu thế, liền giả vờ sang chuyện khác:

- Cô nói lung tung gì vậy, cô là muốn ăn cắp tài liệu trong đây đúng không? Nói đi, cô là gián điệp ở đâu cài vào?

Mọi người phía sau nghe Trang nói, ai nấy đều cảm thấy phẫn nộ, mọi người liền đồng tình theo ép Minh phải nói sự thật.

- Nay Minh, cô bên hậu trường vào đây tìm kiếm gì của phòng biên tập?

- Phải đó, cô nói đi.

Mình nhìn gương mặt đắc ý của Trang, cô cau mày, môi khẽ nhếch lên:

- Cái usb này có cái quái gì mà tôi có thể tìm được, không tin mọi người tự xem. Thứ tôi muốn tìm là bài hoàn thành của cô ta, trơ trẽn đến mức copy bài của người khác về thành của mình còn vu oan cho tôi là ăn cắp. Hôm nay không làm cho ra nhẽ thì tôi nhất định không để cho cô yên đâu.

Trang không ngờ Minh sẽ vạch mặt cô ta trực tiếp trước bao nhiêu người. Trang loay hoay, bỗng dưng cô ta bật khóc nức nở khiến ngay cả Minh cũng không định được cô ta sẽ làm gì.

Trang vừa khóc vừa kể:

- Tôi quý cô như vậy mà cô hại tôi, huhu, bài hoàn thành là do công sức tôi làm được, cô không được ăn nói hồ đồ..

Một vị tiền bối phía sau trước kia khá thích Minh liền lên tiếng nói:

- Minh, cô nói cho đúng sự thật, nếu cô đúng tôi sẽ đứng về phía cô, tôi không thích nhất là người đạo nhái công sức của người khác.

Phía sau mọi người cũng nhao nhao lên ủng hộ, thật sự phòng biên tập thứ cực đoan nhất là ăn cắp chất xám của người khác. Cho nên khi Minh nói ra Trang copy bài hoàn thành của cô, máu nghề nghiệp của mọi người lại nổi lên, một phần nữa cũng vì muốn xem chuyện bát nháo.

Phó chủ nhiệm từ đằng sau lên tiếng:

- Minh cô có bằng chứng gì không?

Minh nhìn Trang, cô cười cười gật đầu:

- Có chứ, bài hoàn thành của tôi sau khi làm xong tôi có lưu và gửi cho một người anh em quen biết hiện đang công tác tại Nhật Bản. Trong bài hoàn thành có vài thông tin là do anh ấy cung cấp và cập nhật, tôi tuyên bố đó là thông tin chính chủ và chỉ có tôi mới có. Khi này tôi xem trong bài hoàn thành của Trang, phần thông tin đó nằm chêm chệch trong bài của cô ta. Vậy Trang cô cho tôi hỏi thông tin đó có lấy từ đâu, cô đừng nói cô cũng lấy từ bên Nhật Bản về.

Vị Phó biên tập nhìn Trang, hỏi:

- Trang em trả lời đi, có đúng như vậy không?

Trang gương mặt dần biến đổi màu sắc, cô ta cãi lại:

- Thông tin thì ở đâu không có, cô đừng nói linh tinh, trên đời này chắc chỉ mình cô có người quen bên Nhật?

Minh bật cười, cô lắc đầu ngao ngán:

- Cái thông tin mà cô lấy cắp của tôi chắc chắn Đài sẽ không cho phát sóng, vì sao vì đó là thông tin nội bộ. Lúc anh ấy cho tôi cũng có yêu cầu như thế và tôi cũng đã xác định sẽ không cho bài hoàn thành này được phát sóng. Còn về thông tin nội bộ, cô cũng có người quen làm trong tòa Đại sứ quán Việt Nam ở Nhật à? Nếu thế thì người đó tên gì, làm chức vụ gì, cô có thể kẻ được không?

Trang lần này thật sự áp úng, cô ta suy nghĩ nửa ngày cũng không nói ra được gì trong khi đó Minh lại đọc vanh vách chức vụ của người quen nhưng cô không nói tên vì sợ ảnh hưởng đến công việc của anh ấy.

Vừa hay Vũ cũng chạy qua xác nhận phần bài hoàn thành của anh trong usb của Trang, đến bây giờ thì Trang đã không thể chối cãi được nữa.

Minh đứng trước mặt Trang, cô nhẹ giọng nói:

- Cô thấy thế nào, chúng ta từng là bạn tốt?

Trang đang định trả lời thì nghe tiếng Tổng Biên tập, chị Bình vừa từ cửa bước vào nhìn thấy tình huống trong phòng căng thẳng liền lên tiếng:

- Có chuyện gì ồn ào vậy?

Trang nghe tiếng chị Bình liền òa lên khóc, cô ta kể lể một hồi chị Bình liền yêu cầu mọi người giải tán chị ấy sẽ giải quyết sau. Minh không đồng ý, cô muốn phải giải quyết ngay bây giờ. Phàm là chuyện gì để lâu đều không còn hứng thú nữa.

Vũ cũng lên tiếng:

- Chị Bình, bọn em bị ăn cắp chất xám chị phải lấy lại công bằng cho tụi em chứ?

Chị Bình cau mày, trên gương mặt xinh đẹp dường đã có nếp nhăn:

- Chị sẽ giải quyết sau, dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi, mọi người không nên...

Chưa nói hết lời, Minh đã cắt ngang:

- Làm sao có thể nói đã qua để như vậy được hả chị, cô ta làm sai ít nhất phải công khai xin lỗi bọn em chứ?

Chị Bình nhìn Trang, thấy bộ dáng đáng thương của cô ta liền không nổi. Chị cau mày ý tứ không vui rõ ràng:

- Thế em muốn thế nào, có xin lỗi hay giải quyết gì thì bọn em cũng không thể quay về lại phòng biên tập được. Nếu làm đến cùng Trang có thể bị đuổi việc hoặc dời đi phòng khác. Nếu mình không tốt thì cũng đừng muốn người ta không tốt chứ?

Minh cảm thấy thật sự không chịu nổi với cái lý luận của chị Bình, rõ ràng người làm sai là Trang, bây giờ lại thành cô và Vũ ép người, công bằng ở đâu chứ?

- Chị Bình, bọn em là người bị thiệt hại chứ đâu phải cô ta, một câu xin lỗi cũng không được sao? Chị làm thế là thiên vị, bọn em không phục được.

Trang vẫn thút thít khóc, nhìn cô ta đứng kế bên chị Bình hoa lệ đài vũ Minh có linh cảm thật sự rất khó tả. Kiểu cách hai người cứ như người tình của nhau không bằng...

Chị Bình vỗ vỗ lưng Trang, lời lẽ chị ta khá cứng rắn:

- Không cần dài dòng, chị sẽ yêu cầu Trang làm bằng kiểm điểm, mọi thứ đến đây là xong, nếu không phục em cứ đi kiện. Chị sẵn sàng. Nên nhớ ở đây chị là Tổng biên tập, bọn em nếu không nghe theo chị thì đừng nói sao cấp trên không vui.

Vũ còn định cãi lại nhưng Minh kịp ngăn anh lại, theo cô quan sát thì chị Bình năm lần bảy lượt bao che cho Trang lại bao che rất vô lý, chứng tỏ chị ta và Trang có mối quan hệ cửa sau không bình thường. Bây giờ có cãi lại cũng không được ích lợi gì, có khi còn làm trễ nải công việc bên khâu hậu trường. Nhưng mà cái ghen này cô nuốt không trôi rồi, Trang có ô dù, cô cũng có ô dù.

Bước lên phía trước một bước, Minh đứng đối diện với chị Bình, gương mặt cô trẻ trung xinh đẹp lại cường ngạnh không chịu khuất phục.

- Chị Bình, là chị nói, em nhất định sẽ kiện lên Phó Tổng, xin lại một câu công bằng cho bọn em.

Chị Bình khẽ nhếch môi cười, chị ta thấp phần đặc ý:

- Mời em, đừng trách chị không báo trước.

Vừa dứt câu, phía bên ngoài có tiếng bước chân đi đến. Giọng nói trầm trầm của một người đàn ông vang lên khá tan không khí căng thẳng trong phòng biên tập.

- Có chuyện gì, nói tôi nghe một chút xem

Mình quay lại nhìn, môi cô khẽ nhếch lên thành một đường cong đẹp mắt... Tốt tốt lắm, Phó Tổng đây rồi, anh đến đúng lúc lắm.

Mà Tổng Dân vừa bước vào đã nhìn thấy cô, nụ cười trên mặt anh sâu thêm vài phần.....

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gà Cho Anh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Thấy Tổng Dân bước vào, ai nấy trong phòng đều cúi đầu cung kính chào một tiếng Phó Tổng. Chị Bình vừa thấy anh đến, gương mặt chị ta liền thay đổi, vẻ nhệch nhếch không hề thiếu trên khuôn mặt.

Mình khẽ cau mày, cô vốn nghĩ chị Bình là một người phụ nữ thanh thanh khí sắc, ai ngờ... chị cũng chỉ giống như mấy người bọn cô, đều không tránh khỏi sự căm dỗ của quyền lực.

- Phó Tổng sao anh lại đến đây, có phải là có việc gì không vậy?

Tổng Dân đi trước, đi theo anh còn có trợ lý Kiệt đẹp trai, quả không hổ là người của phòng VIP, ai nấy đều xuất chúng hơn người.

Tổng Dân nhìn một lượt trong phòng, sau đó dừng trước mặt Minh, anh cười cười, thoải mái nói:

- À tôi đi tìm người, vừa hay nghe ồn ào trong phòng, hình như có ai đó muốn kiện cáo gì đến tôi thì phải?

Chị Bình liền đi đến trước, chần tằm mắt của Tổng Dân, giọng điệu vui vẻ:

- Đâu có đâu Phó Tổng, chắc anh nghe nhầm rồi...

Chị Bình vừa dứt lời, Minh liền nói tiếp:

- Không phải Phó Tổng, tôi thật sự có việc muốn kiện lên anh, mong anh làm chủ cho anh em bọn tôi.

Tổng Dân bị chị Bình ngán tằm mắt nên không nhìn được Minh, anh khẽ cau mày, dùng hai ngón tay đẩy đẩy cánh tay chị Bình, ánh mắt thể hiện rõ ràng ý tứ: tránh sang một bên.

Chị Bình giật mình vội vàng vàng lùi sang một bên không dám làm Phó Tổng không vui. Phải nói là kể từ khi Tổng Dân lên làm Phó Tổng, trong Đài không ai là không sợ uy của anh. Trước kia là MC đã khá hà khắc, bây giờ làm boss lại càng uy vũ hơn nữa. Cứ linh tinh với anh, đến cả thời gian dọn dẹp bàn làm việc cũng không có. Bề ngoài luôn mỉm cười thân thiện nhưng thật chất bên trong tàn bạo vô cùng.

- Sao cô nói đi Minh, có chuyện gì?

Chỉ với một câu hỏi của Tổng Dân cũng đủ khiến tất cả người trong phòng biên tập đều sững sờ. Thứ nhất anh vừa vào làm sao biết ai kiện ai cáo, thứ hai anh là Phó Tổng còn Minh chỉ là nhân viên hậu trường làm sao anh lại biết cô tên Minh?

Thật là chỉ cần một câu hỏi cũng đủ khiến làm người khác hoang mang.

Mình khẽ cong môi cười rất nhạt, cô đem tất cả sự việc từ đầu đến cuối nói ra một cách rành mạch rõ ràng nhất. Nói xong mọi việc, cô lại thấp thòm nhìn xem thái độ của Tổng Dân, anh hình như lại chẳng có biểu cảm gì, gương mặt sao lại cứ như bị đứt toàn bộ dây biểu cảm vậy chứ.

Chị Bình thấy Tổng Dân dường như không quan tâm lắm, chị ta nhìn Minh cười nhạt, lại lên tiếng nói:

- Phó Tổng thật sự thì chuyện này cũng không phải chuyện lớn gì, tôi cũng yêu cầu cô Trang viết bản kiểm điểm. Chỉ có điều cô Minh đây không đồng ý đòi kiện cáo nên lần này mới làm phiền đến anh. Đầu là do tôi không tốt, quản nhân viên không nghiêm nên mới có chuyện ngày hôm nay.

Tổng Dân nghiêm túc nhìn chị Bình, anh quăng cho chị ta một ánh mắt nhìn rất là tin tưởng, cứ như màn kiện tụng này đã có luôn được kết quả.

Mình thờ dài ngao ngán, lần này thì toi rồi, ô du của cô chẳng may thùng vãi lố...

Ai nấy trong phòng đều tiếc thay cho Minh và Vũ nhưng họ cũng chỉ là nhân viên ăn lương, nếu bây giờ mà đứng ra chỉ trích Tổng biên tập để bảo vệ một nhân vật còn nhỏ hơn bọn họ nữa... thôi nghĩ lại công việc của bọn họ phải vất vả lắm mới có được, không nên làm thiếu thốn cho người không đáng.

Tổng Dân bước mấy bước nhỏ về phía Minh, thân hình anh khá cao chắc tầm trên 1m7, mặc dù không to lớn vạm vỡ nhưng nhìn rất chắc chắn chuẩn đàn ông, về gương mặt thì khỏi bàn rồi, nếu anh xuất chúng 2 thì ở đây không có ai dám tranh thứ nhất, môi anh lại cong lên, nụ cười quen thuộc lại hiện ra. Đến trước mặt cô, anh đột nhiên đưa tay sờ lên trán cô, dịu dàng hỏi:

- Hết sốt chưa?

Mình sững sờ, cô hoàn toàn sững sờ, lại nhìn về phía sau may mà không ai thấy được hành động kỳ lạ của anh ngoài trừ Vũ đang trở hai mắt như hai đèn pha của xe tải. Nhẹ thờ dài, cô lí nhí nói:

- Dân...giúp tôi đi.

Tông Dân buông tay xuống, anh nhìn cô từ trên xuống dưới, không vui nói:

- Vừa hết bệnh lại mặc váy ngắn thế à, cô lại muốn mẹ lo đúng không?

Mình lấp ba lấp bắp, phía sau chị Bình đang đi đến, cô không thể để thêm ai khác biết được mối quan hệ của anh và cô được.

- Dân...tôi biết rồi tôi biết rồi... anh giúp tôi đi.

Tông Dân nhìn gương mặt vội vàng như sắp chết của cô, anh lại cong môi, nụ cười có chút nham hiểm.

- Được nhưng mà gọi anh đi.

- Anh?

- Ừ anh, gọi đi.

Mẹ kiếp! Mình thảm máng trong lòng, tên điên này chỉ thích trêu cô, nước sôi lửa bỏng mà còn anh với chả anh.

Cô nghiêng răng, phùng mang trợn má, khó chịu nói:

- A..nh..

Tông Dân nghe tiếng của Bình từ sau lưng, anh thôi không chọc ghẹo cô nữa, nhìn gương mặt thờ phỉ phò của cô lại có chút đáng yêu chết người.

Ôi, cô gái này có tính giải trí cao thật!

Anh xoay người lại, hai tay đút vào túi quần, gương mặt trêu chọc người của anh khi này đã bị thay thành gương mặt hết sức nghiêm túc và lạnh lẽo. Anh nhìn chị Bình, lại nhìn về phía Trang đang đứng lấp ló gương mặt vờ tội nghiệp kia, anh cau mày nhăn nhó, hết sức không vui:

- Chị Bình việc hôm nay là lỗi của chị quản cấp dưới không nghiêm, chị hiện tại nên viết cho tôi một bản kiểm điểm.

Chị Bình nghe Tông Dân nói, trong lòng chị ta có sự hoảng sợ, nhưng lại không nghĩ nhiều, chị ta tin rằng Phó Tổng nhất định sẽ đứng về phe chị ta.

- Dạ tôi biết rồi Phó Tổng.

Anh im một chút lại nói tiếp:

- Còn nữa, chị và cô ta phải làm tờ giải trình về việc ăn cắp chất xám của người khác. Tôi cứ nghĩ chị Bình trước giờ chính trực thanh liêm, không nghĩ được chị cũng có ngày bị tiểu nhân kéo xuống nhúng chàm. Thật sự hôm nay chị làm cho tôi thất vọng quá.

Đừng nói là chị Bình, mà hầu như tất cả mọi người trừ Minh và Vũ đều cảm thấy chấn động trong lòng. Không ai nghĩ chị Bình lại có cái kết như vậy, thật là gây cản hơn cả phim truyền hình mà.

Chị Bình xem chút ngã ngửa, thanh danh công liêm bao nhiêu năm của chị chỉ vì một câu nói của Phó Tổng đây mà bị phui sạch. Thật sự bây giờ chị ta chẳng biết làm thế nào để biện hộ cho bản thân mình nữa.

- Phó Tổng... tôi...thật sự...

Tông Dân không quan tâm nữa đến chị Bình, anh hướng mắt về phía Trang, tay ngoác ngoác cô ta lại. Đợi đến khi Trang bước đến gần chỗ anh, anh mới nhân dịp nói:

- Cô làm sai lại ý ô dù to muốn chèn ép người, mau xin lỗi đi, còn đợi gì nữa?

Trang cau có, cô ta thật sự không phục. Nhưng dưới sự lạnh lẽo nghiêm nghị của Tông Dân cùng ánh nhìn cảnh cáo của chị Bình, cô không thể không nói xin lỗi. Đến trước mặt Minh và Vũ, cô ta cau mày nói nhỏ xúi:

- Tôi xin lỗi.

Tông Dân không nghe thấy liền quát:

- Nói lớn lên, cô ăn cắp được mà nói xin lỗi không được sao. Muốn nói xin lỗi hay muốn bị sa thải?

Nghe đến hai từ sa thải, Trang hoàn toàn không còn nghĩ gì nhiều được nữa. Cô ta cúi đầu, nói xin lỗi Minh và Vũ thật to.

Đợi cô ta nói xin lỗi xong rồi, Tông Dân mới tiếp tục lên tiếng:

- Minh cô nói đi, có cần đòi công tác không?

Minh không suy nghĩ liền trả lời ngay:

- Không cần đâu Phó Tổng, tôi cũng quen việc ở khâu hậu trường rồi. Mặc dù có chút cực khổ nhưng anh em ở đây rất tốt, tôi cũng sẽ không bị người ta chèn ép. Tôi chỉ muốn lấy lại công bằng cho tôi với Vũ thôi, bây giờ cũng xong rồi. Tôi thật sự cảm ơn Phó Tổng rất nhiều, cảm ơn anh đã công tâm giải quyết khiếu nại cho tôi.

Minh vừa nói xong cô liền cúi đầu tạ ơn, mà Vũ từ nãy giờ vẫn chưa hoàn hồn cũng vô thức cúi đầu cảm ơn theo. Tội nghiệp anh ta, chắc phải bị chấn thương tâm lý mạnh lắm... Haizz nhìn xem, dẫn hết cả người ra rồi.

Tông Dân nhìn theo cô, từng lời nói từng cử chỉ của cô như khiến anh hoảng hốt. Cô từ đó đến giờ ngoài yêu cầu anh trả thù giúp cô ra thì không yêu cầu gì quá đáng. Ngay cả khi cô bị điều công tác, bị công việc chèn ép cô cũng không hết sức nói cho anh biết. Cô gái này... đâu cần phải mạnh mẽ đến như vậy chứ?

Nhìn sâu vào mắt cô, tìm anh như bị cái gì đó bóp nghẹn một chút...chỉ một chút thôi nhưng cơ hồ không mấy dễ chịu. Anh quen với việc phụ nữ ở bên cạnh anh luôn phải dựa dẫm vào anh, bây giờ lại nhảy ra một cô gái tự mình chống chọi với giông bão, thật là khiến cho anh cảm thấy bị xem nhẹ mà...

Anh nhìn cô, gật đầu:

- Được rồi, mọi việc xem như tốt, chị Bình chiều nay lên gặp tôi. Còn về Trang, trong vòng 1 năm không được thăng chức, không được nhận thưởng theo quy định công ty. Xong, giải tán đi.

Anh vừa dứt lời liền cong chân đi ra ngoài, Minh và Vũ cũng không còn gì nán lại ở đây nữa. Đến khi ra đến cửa, bên ngoài người của khâu hậu trường đã giăng kín lối, bọn họ nhường đường cho Tổng Dân đi trước, ngay khi gặp Minh vừa bước ra, bọn họ liền reo hò kéo cô đi về phòng hậu trường. Một vài tên cao to đứng trước phòng biên tập hồ nháo một hồi, đại loại họ nói Minh là tiểu sư muội của khâu hậu trường, được yêu thương nâng niu, nếu ai có ý đồ không tốt thì đừng trách bọn họ thô bạo vũ lực.

Đây, sự việc ngày hôm nay cư nhiên tiếng lành đồn xa, trong Đài Truyền hình không ai là không biết. Bên cạnh tiếng lành thì tiếng xấu cũng theo đó mà song hành, mặc dù không có lực sát thương nhưng mục đích của người tung tin đồn lại gần như đạt được nguyên ý.

Mà sau hôm đó Tổng Dân với Minh cũng không hay gặp nhau, Minh vẫn như thế vẫn ngày đi làm đêm về ngủ, còn về phía người kia thì lại không mấy dễ dụ gì...

Trong nhà đài truyền thoi đi luồng tin tức cực sốc, bọn họ mách tai nhau là ngày hôm ấy Minh quyền rũ mời chào Phó Tổng nên mới được anh ấy xử thắng. Nghe thì thấy buồn cười, đại đa số đều không tin bởi vì Tổng Dân trước giờ rõ là người ngay thẳng. Nhưng có người không tin, có người lại tin đến nỗi bốc hỏa, điển hình là Mộc Trà, bạn gái tin đồn của Tổng Dân.

Tổng Dân dạo gần đây hay đi công tác, lịch làm việc của anh thất thường, số lần anh gặp được Minh cũng hiếm hoi đếm trên đầu ngón tay. Mà mỗi lần gặp anh lại lờm ngớt cô các kiểu mặc cho cô chẳng làm gì sai. Có hôm Minh còn vì anh như đàn bà đến tháng vì tính tình sáng nắng chiều mưa giữa trưa buông sương mù. Quái thai thật mà!

Thật sự thì chỉ có Tổng Dân mới hiểu bản thân anh thế nào, anh là đang cảm thấy bức bối vì sự mạnh mẽ quá mức của Minh. Sự khó chịu này ngay cả anh cũng không phân tích được, chẳng biết ra sao mà anh lại cảm thấy bản thân anh quá mức rảnh rồi khi mang danh che chở cho một cô gái yếu đuối?!!

.....

Sáng hôm nay là chủ nhật, Minh không phải đến Đài Truyền hình, cô lại có hẹn với anh em trong tổ ekip đi uống cà phê sáng. Mọi người hẹn gặp nhau ở nhà hàng gần với Đài Truyền hình, vừa ăn sáng vừa uống cà phê đàm đạo.

Lúc ra về, Minh vì để quên điện thoại nên quay lại lấy, xui xẻo thế nào cô lại gặp ông Hưng và ông Lâm cũng vừa đi đến. Chẳng biết do trí nhớ ông Hưng tốt hay thế nào mà ông ta lại nhận ra cô lần trước đi cùng Tổng Dân đến. Thế là một màn chào hỏi rất bất đắc dĩ xảy ra.

Ông Hưng nhìn cô, ông cười cười, trên gương mặt khá là khuôn phép chuẩn mực:

- À chào cô, hôm trước cô đi cùng anh Tông đến dự hôn lễ của con trai tôi đúng không?

Minh mặc dù cực kỳ không vui nhưng cô cũng không thể thẳng thừng từ chối, vì theo cô biết thì Tổng Dân tạm thời không đá động gì tới bọn họ, cô đã theo anh thì phải nghe theo lời anh không nên làm hỏng chuyện lớn của anh được.

Cầm điện thoại trên tay, môi cô nở nụ cười chuẩn mực:

- Chào ông Lâm, ông Hưng, vinh hạnh gặp được 2 vị ở đây.

Ông Lâm nhìn nhìn cô, gương mặt ông ta khá điềm tĩnh, ánh mắt nhìn cô có chút gì đó không được bình thường lắm.

- Chào cô.

Minh gật đầu mỉm cười với ông Lâm, bên ngoài vui vẻ nhưng trong lòng cô đang cảm thấy hết sức ghê tởm. Hôm nay ra đường lại không xem ngày rồi.

Lão Hưng quan sát cô, một lâu sau ông lại hỏi một câu khiến cô có chút sững người:

- Cô Minh này, hình như trước kia chúng ta có gặp nhau ở đâu phải không?

Minh thật sự giật mình, nếu người hỏi là lão Lâm sẽ có lý hơn so với lão Hưng, vì dù cô có chỉnh sửa phẫu thuật thẩm mỹ nhưng cơ bản cũng không khác biệt trước kia là bao nhiêu. Mà cô và lão Hưng này chỉ gặp nhau đúng một lần, lúc đó ông ta cũng chỉ nhìn thoáng qua cô, hôm ở hôn lễ ông ta cũng không nhận ra cô mà.

Mặc dù trong lòng có chút run rẩy nhưng bên ngoài cô vẫn giữ vẻ bình tĩnh bình thường:

- À chắc vị nhầm ai rồi, tôi chỉ gặp vị lần đầu tiên ở hôn lễ, trước kia chúng ta chưa từng gặp nhau.

Lão Lâm khẽ cau mày, ông hỏi cô:

- Cô tên Minh sao?

Minh gật đầu, cô thoải mái trả lời:

- Vâng tôi tên đầy đủ là Tông Phương Minh em gái của Tông Dân.

Ông Hưng giật mình:

- Cô là em gái anh Tông sao? Ô thật sự kín tiếng quá bọn tôi không hề biết được. Xin lỗi cô, chắc do tôi già rồi nên nhìn nhầm ai thành cô rồi.

Minh cười cười, cô cũng không muốn day dưa thêm nữa, chào hỏi vài câu cũng ung dung đi mất. Mà ở đây lão Lâm và lão Hưng mỗi người một suy nghĩ không ai giống ai nhưng chủ đề là đang suy nghĩ về cô.

Lão Hưng cảm thấy ánh mắt cô quen quá, có cảm giác rất ấn tượng không quên được nhưng tạm thời ông không nhớ ra đã từng gặp cô ở đâu.

Còn về lão Lâm, lão lại nhìn cô với con mắt khác, ánh mắt của dục vọng và sự chiếm hữu mãnh liệt..

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gà Cho Anh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

Công việc của Minh ở nhà Đài tương đối ổn định nhưng từ sau khi lọt tin đồn cô quyến rũ Tông Dân truyền ra thì thái độ của Mộc Trà với cô khá hà khắc. Bình thường Mộc Trà cũng không phải loại người dễ chung đụng, tính tình cô ấy khá kiêu căng, mức độ hoàn hảo và độ khó chiều cũng theo mức độ nổi tiếng mà tăng lên. Các anh em trong ekip mỗi khi quay chương trình cùng Mộc Trà luôn cảm thấy khá là áp lực vì ngoài tính chất công việc tại phim trường thì thái độ công chúa của cô ấy mới khiến mọi người khó chịu và mệt mỏi. Điển hình như ngày hôm nay trong khi đang quay chương trình thời sự buổi sáng thì Mộc Trà lại giờ bệnh tiểu thư, khi thì thấy khát nước, khi lại đòi dặm thêm phần, kết quả phải quay đi quay lại mấy lần trong vòng 3 giờ đồng hồ. Cũng may cuối cùng đạo diễn Đức khó chịu đòi ngưng quay thì Mộc Trà mới ngưng thói đồng đánh mà hợ tác.

Trong 3 giờ đồng hồ quay chương trình, người mệt mỏi nhất chắc có lẽ là Minh. Mộc Trà suốt buổi quay chỉ nhằm vào Minh mà sai khiến và trách móc. Đáng lẽ những việc phụ tá hay trợ lý trường quay không phải do Minh phụ trách nhưng luật của khâu hậu trường là như vậy, một khi đã vào chung một tổ thì ngoài những chức vụ đặc thù ra ai nấy đều chung tay hoàn thành công việc cùng nhau. Mà Minh, cô là người rất cầu toàn và chiều ý công việc, chỉ cần những thứ cô có thể làm để nâng tiến độ công việc cô đều không trể nài.

Sau khi kết thúc buổi quay, Minh tiến lên thu dọn kịch bản đúng lúc Mộc Trà đang dặm thêm phần để quay chương trình sau, chỉ là vô tình Minh chạm nhẹ vào tay make up làm lệch một chút son môi mà Mộc Trà đã nổi cáu la hét loạn cả lên.

- Cô cố tình đúng không?

Minh thấy Mộc Trà chỉ lệch một chút son môi không đến nổi hồng kóp trang điểm, cô liền nói xin lỗi:

- Tôi xin lỗi tôi không cố ý, chỉ lệch một chút thôi không sao đâu.

Mộc Trà cau có, cô ta gạt phất tay thợ trang điểm đang lau đi son trên mặt, đứng bật dậy kênh kiệu nói:

- Ý cô là tôi cố tình bắt lỗi cô sao?

Minh vội chữa cháy:

- Không không phải thế, tôi không có ý đó, chỗ lệch này... cô thông cảm cho tôi đi được không?

Mộc Trà cau mày, thái độ cô ta rất huênh hoang:

- Tôi từ trước đến giờ chưa thấy nhân viên nào của khâu hậu trường mà tay chân vụng về như cô, cô làm được thì làm không thích nghi quách đi cho rành nợ.

Minh cúi đầu im lặng, cô biết Mộc Trà cố ý làm khó cô, nhưng dù sao cũng là cô vô ý trước. Thôi thì mặc kệ cô ta muốn nói gì thì nói, trong công việc hơn thua cũng không được lợi ích gì.

Thấy Minh im lặng không nói tiếp, Mộc Trà đánh hậm hực ngồi xuống lại. Minh thấy cô ta chịu im liền nhẹ thở ra, thật lòng cô không muốn gây thêm náo loạn nữa, Tông Dân mà biết lại trách cô nữa cho xem.

Minh loay hoay dọn dẹp kịch bản trên bàn, lại sẵn tay quét sạch bụi trên bàn ghi hình. Lúc đứng dậy đi xuống chẳng hiểu sao lại bị vấp ngã té sấp mặt lên trước. Khởi nói cũng biết đau như thế nào rồi vì sàn khung dựng ghi hình rất cứng, Minh ngã xong lại chẳng còn sức mà đứng lên được.

Mấy anh em trong đoàn thấy cô bị ngã liền thay nhau đỡ cô dậy, kết quả chân trật chán đập, lúc vừa được đỡ đứng lên Mộc Trà cũng không quên chế giễu vài câu:

- Đáng đời, ác quả ác báo, còn vồ vập để đàn ông thương hại, tởm thật.

Mọi người có mặt ở đó không ai là không nghe thấy, mọi người huých tay cô diu cô ra ngoài ý bảo cô không cần để ý đến Mộc Trà. Mà thật ra Minh cũng không muốn đôi co với cô ấy, cái miệng cô ấy không biết trên dưới thì trước sau gì cũng không sợ có người không dạy dỗ cô ta.

Minh được diu ra ngoài, đạo diễn Đức thấy cô mặt mày ủ rũ buồn so cũng lại trêu cô vài câu:

- Thế nào đi đứng không cẩn thận nữa chứ gì?

Minh nghe tiếng ông nói, cô cũng vờ hòa theo:

- Chú Đức, con bây giờ ê ẩm lắm rồi, hôm nay con có thể ngồi giám sát tiến độ ghi hình được không?

Đạo diễn Đức nghiêm mặt cau mày:

- Cũng được nhưng tiền công hôm bay ghi vào cho chú. Ok không?

Minh bật cười ha ha:

- Ok luôn, thế chú thay con phục vụ chị Trà nhá.

- Được thôi, dù sao con bé đó cũng không dám làm khó chú. Ai da hôm nay đẹp trời được hưởng 2 ngày lương, hay là mai con lại vấp nữa để chú lại nhận thêm tiền đi.

- Thôi thôi, té vài lần nữa chắc gương mặt mỹ miều này của con cũng đi tông luôn quá.

Hai chú cháu đùa với nhau sau đó cũng cười vui vẻ một góc, anh em trong đoàn cũng hòa theo tạo nên không khí khá là hòa hợp. Mà phía trên kia Mộc Trà lại hậm hực cau mày nghiền răng ken két mấy cái. Hai tay khoanh trước ngực, cô ta lăm bằm

- Hám trai, già trẻ gì cũng tạp nham ăn được.

Trợ lý của Mộc Trà cũng phụ họa thêm:

- Nhìn thôi cũng thấy ghét, có cần chị cho người chinh cô ta một chút không?

Mộc Trà xoa tay, cô ta cười gian manh:

- Không cần làm mấy trò đó, với thứ mặt dày này tốt nhất là cho cô ta nghỉ việc luôn mới tốt. Quê mùa đi quyền rũ anh Dân, chị Bình nói không có sai mà.

Trong suốt buổi ghi hình hôm nay, Minh hoàn toàn không cần làm việc, cũng không phải vì cô lười biếng nhưng vì chân cô thật sự đau. Khi này ngã không thấy gì nhưng bây giờ mới thấm, chân bị trật khớp xưng rõ to mà bây giờ xin về lại không hay cho lắm.

Cuối ngày, anh em trong đoàn tụ tập cùng nhau đi ăn mừng sinh nhật đạo diễn Đức, Minh nói thế nào cũng không thể không đi. Thế là hai anh thanh niên mỗi anh mỗi bên đi lên xe, cả bọn người cùng nhau đi đến quán ăn gia đình gần nhà đài.

Tông Dân vừa kết thúc cuộc họp, khi này đạo diễn Đức có gọi cho anh bảo anh tan họp nếu rảnh thì ghé ngang chơi với ông ấy một chút. Anh vốn cũng định từ chối, mai lại gửi quà tặng sau vì sáng mai anh phải đi công tác sớm. Nhưng khi đến hầm để xe anh lại thấy chiếc vespa của Minh vẫn còn đó, trong lòng lại không hiểu vì sao xe cô lại để xe lại công ty. Anh nhắc mấy gọi cho cô, tiếng tút tút kéo dài nhưng cô vẫn không nghe máy. Trong lòng có chút khó chịu, anh liền gọi về cho mẹ anh ở nhà, bà Chi bây giờ đã ngủ, đi Hà giúp việc nhận máy nói Minh vẫn chưa về nhà. Thăm nghĩ một chút, nếu anh đoán không nhầm thì cô chắc chắn đã đi dự tiệc sinh nhật đạo diễn Đức, nhưng dự sinh nhật thì dự tại sao lại không nghe máy của anh?

Không nghĩ nhiều nữa, Tông Dân ấn máy gọi cho đạo diễn Đức bảo ông ấy gửi địa chỉ qua anh sẽ đến đó một chút.

Lúc Tông Dân đến nơi, anh em trong đoàn ai nấy đều say bết nhè, may cho mọi người ngày mai là thứ 7 sẽ không có buổi ghi hình nào nếu không thì với tình trạng này ngày mai khâu hậu trường lại được một phen loạn cào cào cả lên. Tông Dân quét sơ qua một lượt, anh bây giờ mới yên tâm nhẹ nhõm khi nhìn thấy Minh. Nhưng mà... cô bây giờ đang làm cái gì đây???

Mẹ kiếp, gần tháng trời không gọi được cho anh lấy một cuộc, xem anh như người vô hình mà bây giờ lại tay trong tay vai kề vai với mấy thằng ranh con nữa chứ!!

Anh vẫn chưa chết mà!

Minh bây giờ vừa hát vừa hò với mấy anh em đồng nghiệp, cô lúc đầu tỉnh uống một ly vui vẻ với đạo diễn Đức thôi nhưng chẳng hiểu sao khi nghe tin Mộc Trà với Tông Dân chuẩn bị đi công tác chung cô lại cảm thấy không vui cho mấy. Thế là mặc ai ai nói, mặc cô cô uống, uống quá hóp thành ra bây giờ trời đất quay cuồng chỉ còn anh em chúng ta là chung một nhà!

- Nào... anh em mình là một gia đình...hai ba...

Tiếng Minh lớn nhất trong đám, cô tay rót bia không còn chính xác nữa nhưng ý chí vẫn hừng hực lắm.

- Này Đồng anh uống như vậy là khi dễ em à, uống gì như thần lẩn đi lên đầu vậy hả?

Tông Dân vừa bước đến, nghe cô nói anh trong đầu liền nhảy vạch đen... Thần lẩn đi lên đầu là cái mẹ gì vậy chứ? Hư hỏng quá rồi!

- Này này mấy anh đàn ông mà uống cái kiểu gì gục lên gục xuống thế kia hả, cút cút về với vợ để cho bà đây khỏi churóng mắt.

Eo mẹ ọ, lạy ông Trời... ai trả em gái Minh xinh đẹp hiền lành về cho anh đi!!!!

Tông Dân vừa hay bước đến, Minh cũng nhìn thấy anh đầu tiên. Cô đứng bật dậy, cúi đầu chào hỏi khuôn phép:

- A.. chào Phó Tổng... anh đến rồi ạ.

Mọi người sau khi nghe Minh chào, ai nấy đều đứng dậy tùm nồm tùm ba chào chào hỏi hỏi. Tông Dân đứng trên quan sát được xung quanh, bọn người này bây giờ say lắm rồi. Chào anh mà không nhìn anh, hai ba tên lại chụm đầu vào chào nhau, chưa kể tên này cúi đầu đụng nhầm vào đất tên đứng trước nữa. Haizzz kỷ cương của đạo diễn Đức nay còn đâu.

Thấy anh đến đạo diễn Đức bước ra đón tiếp, thật sự giao tính của anh với đạo diễn Đức khá sâu. Lúc anh còn 23-24 lần đầu tiên bước chân vào phim trường ghi hình liền gặp đạo diễn Đức khi ấy đã có tiếng trong Đài Truyền hình, ông rất tốt với anh, cũng có thể ví như thầy dạy dỗ anh chấp chững bước vào nghề. Đến bây giờ anh lúc nào cũng giành cho ông sự kính trọng tuyệt đối nhất, ông là một vị đạo diễn sạch sẽ nhất trong nghề mà anh biết.

- Dân đến rồi à, chú tưởng con không đến được.

Tông Dân cười cười, anh cúi người bắt tay với chú Đức:

- Cin đến muộn xin lỗi chú, chúc chú sinh nhật vui vẻ, vì con sợ ý bạn quá không kịp chuẩn bị quà mai con sẽ bù cho chú nhé.

Đạo diễn Đức gật đầu, ông nói chuyện cũng không khách sáo:

- Được quà có giá trị một chút.

Tông Dân nhìn ông cả hai cùng cười, có đôi khi không cần dong dài nhiều lời, ít nhưng đủ ý và hiểu nhau là được.

Anh ngồi xuống bàn đối diện với Minh, anh uống được một ít cũng tàn tiệc vì ai nấy đều say đến hết thấy đường về. Đạo diễn Đức phụ trách đưa mấy tên choai choai thanh niên về nhà vì ông có xe riêng, phần còn lại bắt grab về cho an toàn, toàn bộ xe máy đều được để ở đài nên không sợ bọn họ lái xe khi say rượu. Riêng Minh tất nhiên là giao cho Tông Dân vì vị Phó Tổng nào đó nói cô và anh cùng đường.

Minh khi này hùng hổ anh em cạ cạ chen là thế nhưng khi lên xe Tông Dân lại rụt cổ không dám nói gì. Cũng không phải vì cô say quá ngủ mất mà vì gương mặt đờ đờ sát khí của Tông Dân khiến cô không dám mở miệng ra nói chuyện. Cô sợ nhớ cô nói câu nào không đúng anh chắc chắn sẽ giết cô chết luôn tại chỗ mất.

Về đến nhà, Tông Dân mở cửa xe đi lên xe, Minh thật sự say nhưng cũng không đến nỗi không thấy đường đi, cô xoa xoa tay ý bảo không cần anh đi nhưng lại bị anh quát cho rụt cả đầu vào cổ.

- Yên lặng, tôi đưa em vào nhà.

Nghe anh nói, cô yên yên tĩnh tĩnh để anh đi, cũng hay chân cô cũng đang đau anh đi đi cũng tốt. Dĩ Hà vẫn còn thức đợi cửa nên khi Tông Dân đi vào bà cũng phụ một tay đưa

cô lên phòng. Anh diu cô vào phòng xong lại đặt cô nằm lên giường anh mới quay sang nói với dì Hà:

- Dì giúp con pha một ly giải rượu như lúc trước làm cho con, đem lên phòng cho cô ấy giúp đỡ con luôn.

Dì Hà gật đầu đi nhanh xuống bếp, còn Tông Dân cũng đi về phòng mình bên cạnh để tắm rửa. Lúc anh quay lại, Minh vẫn còn thức, cô vừa hay uống hết một ly giải rượu mà vẫn không ngủ. Thấy cô nằm nhìn trần trần lên trần nhà, anh bước vào khẽ hỏi:

- Sao không ngủ, mai em không định đi làm luôn à?

Minh nghe tiếng anh hỏi, cô chỉ nhìn nhìn anh chứ không nói gì. Thấy cô có vẻ không ổn lắm anh mới ngồi xuống trên giường, quan sát kỹ gương mặt cô. A hèm, vẫn tốt không có gì không tốt cả.

Minh thấy anh ngồi xuống, cô nhìn anh, nhìn gương mặt nam thần vạn cô gái mê đắm này. Chẳng hiểu sao cô lại có cảm giác trong lòng khan khác mỗi khi nhìn thấy anh. Ban đầu cô nghĩ là do anh là anh nhân cứu mạng của cô nhưng sau này khi thấy anh thân thiết với mấy cô MC xinh đẹp khác, cô lại có chút không vui. Nhưng nói chung cũng chỉ dừng lại ở mức độ như thế thôi không có khác biệt gì quá lớn. Có thể do tâm lý của cô sinh ra sự ý lại vào ân nhân là anh nên mới có cảm giác như thế, chứ nếu nói về mặt tình cảm cô e rằng... cô không có cảm giác quá đặc biệt với anh.

- Ngày mai anh đi công tác à?

Tông Dân gật đầu, anh nhàn nhạt nói:

- Ừ đi mấy hôm.

Minh cũng gật đầu theo, cô cũng không biết bây giờ cô muốn cái gì, chỉ là cô không muốn anh đi cùng với Mộc Trà.

Thấy cô không hỏi gì nữa, anh nghĩ chắc do cô mệt nên cũng không muốn ở lại làm phiền đến cô.

- Mệt rồi, em ngủ sớm đi, mai lại không dậy nổi. Anh không có ở dài, cẩn thận một chút, có gì gọi cho anh, anh cho người xuống giải quyết cho em.

Cô vô thức gật đầu, chẳng hiểu sao trong lòng lại sinh ra cảm giác vô cùng ảm áp...

Thấy anh vừa quay lưng đi ra, cô không nhận được nữa đột nhiên hỏi:

- Anh đừng đi chung với Mộc Trà được không?

Tông Dân dừng bước, anh quay lại nhìn cô, trong lòng bỗng dưng có chút run rẩy không nói rõ được. Anh bước về phía cô gần thêm chút nữa, hỏi:

- Tại sao?

Cô lác lác đầu, gương mặt không vui nói:

- Không biết nữa, không thích.

Tông Dân nhìn cô, anh nhìn gương mặt phiếm hồng không biết vì say rượu hay say cái gì khác, trong lòng tự dưng lại thấy vui vẻ. Anh ngồi xuống, đẩy người về gần sát người cô, anh cong môi cười hỏi:

- Sao lại không biết, sao lại không thích, hà?

Minh nhìn anh, đây là lần đầu tiên cô nhìn anh gần đến như vậy. Thật sự đẹp quá, gương mặt đàn ông gì mà không có một chút mụn thế này, da mặt lại láng bóng nữa chứ. Cô có chút không tự chủ được nên không muốn nhìn anh:

- Không biết đâu, tôi chỉ nói như vậy thôi anh không cần nghe theo đâu.

Tông Dân lại thích trêu chọc cô, anh khẽ sát thêm một chút nữa:

- À thì ra là nói mớ à, nhưng anh nghe người ta bảo khi say thường nói thật lòng nhất mà.

Thấy cô vẫn trốn, anh liền xoay đầu cô lại, yêu mị nói:

- Em...thích anh đúng không, vì thích nên mới không muốn anh đi riêng cùng Mộc Trà?

Minh trở mặt nhìn anh, cô...làm sao lại thích anh được?

- Anh...đừng... nói bừa..

Tông Dân vẫn bộ dáng yêu mị không tha cho cô:

- Bừa? Anh chưa bao giờ nói bừa, thích anh thì nói anh sẽ xem xét để ý một chút ý tứ của em, không sao đâu, đừng ngại.

Minh cau mày, cô muốn đẩy anh ra nhưng lại bị anh nắm tay cô giữ lại. Mối anh khẽ sát môi cô, tư thế cực kỳ ái muội:

- Thích ai đó đâu có sai, anh không trách em vì em thích anh đâu.

Minh thật sự muốn đẩy anh ra rồi đá cho anh một phát vì cái sự tự tin thái quá của anh. Cái gì mà không trách cô vì cô thích anh??? Biến thái biến thái mà!

Ngay lúc chân vừa vung lên, môi cô lại bị môi anh chiếm giữ. Minh giật mình, cô có ý vùng dậy nhưng tất cả đều bất thành vì cô đã bị anh bao vây giữ chặt.

Tông Dân khá mạnh, anh khóa trụ cô trong lòng, một tay vòng qua eo cô tay còn lại giữ sau đầu giúp cô không bị môi. Lúc đầu cô không muốn nhưng dưới sự ép buộc của anh cô không cách nào chống trả được nên đành chiều theo ý anh. Nhưng mà cô lại nhận ra rằng cô cũng không quá mức bài xích với anh hoặc nếu không nói là cô cũng khá thích cảm giác này. Rất tốt, rất ngọt.

Tông Dân cảm nhận được sự hòa theo của cô, mỗi anh càng tiến đến mạnh hơn, cơ thể cô rất thơm, trên môi cô vừa thơm mùi lúa mạch của bia lại vừa thơm mùi thanh mát của son môi. Anh khẽ đưa lưỡi quét một vòng khoan miệng cô, cảm giác ngọt ngào như muốn kích thích lên đại não. Ăn cô xuống giường, một tay anh chống lên giường tay còn lại giữ chặt hai tay cô trên đỉnh đầu. Anh ngược mắt lên nhìn cô, người con gái đang mềm nhũn ra dưới thân anh. Giương mắt cô hồng hồng đỏ đỏ, đôi mắt mơ màng si mê quyến rũ, bờ môi gần như hơi ửng hồng chắc vì anh khi nãy áp vào quá mạnh.

Mỗi anh khẽ sát tai cô, anh gửi được mùi dầu xả tóc thơm mát:

- Môi em ngon lắm, rất ngọt ngào...

Cô nhắm mắt lắng nghe tiếng anh thăm thẳm, cô chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ thân mật thêm với một người đàn ông nào nữa. Vị dư âm của cuộc tình sai lầm trong quá khứ như có cái gì níu chân cô rất mạnh. Cô không phải muốn chôn chặt thanh xuân của mình vào thù hận, nhưng bao cô tìm một người để yêu rồi tính chuyện trăm năm cô lại không làm được. Có lẽ vì thù chưa báo được, cũng có lẽ vì cô sợ cảm giác đau đớn khi yêu...

Hốc mắt cô bỗng dưng ướt đầm, từ trên khóe mi chảy ra một dòng nước mắt trong dài, nóng ẩm.

Anh nhìn cô, nhìn thấy nước mắt của cô, trong lòng bỗng dưng sinh ra cảm giác xót xa vô cớ. Anh nheo nheo mắt, cô vì sao lại khóc... vì sợ anh hay vì cô thật sự không có cảm giác gì với anh??

Anh lấy tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, thoáng chốc anh thờ dài, giọng không mấy gì vui vẻ:

- Anh xin lỗi, anh hồ đồ rồi. Em...em đừng khóc...

Cô ngược mắt lên nhìn anh, cô không phải khóc vì sợ anh...cô biết, nhưng giờ phút này chẳng hiểu sao cô lại muốn khóc đến thế. Cảm giác ngọt ngào của anh pha lẫn những hồi ức trong quá khứ như khiến cô không kiềm lại được nước mắt. Cô lại sợ rồi... cô sợ vô bực trái tim cô bao lâu nay xây lên lại bị anh làm hỏng. Cô sợ... cô thật sự sợ cô sẽ thích anh.

Thấy cô vẫn không đáp lại, anh lặng lẽ thờ dài, anh bước xuống giường, cũng không quên đắp chăn cho cô. Anh vương tay xoa xoa tóc cô, giọng anh nhàn nhạt nói:

- Ngủ đi, mai tôi cho người đến đón em đi làm. Không cần nghĩ nhiều nữa, tôi...không muốn thấy em khóc. Nước mắt của em. thật sự rất phiền phức.

Nói rồi anh quay lưng đi mất, cửa được anh đóng nhẹ nhàng cũng là lúc cô mờ hai mắt thật to ra. Cô thật sự xin lỗi anh, anh từng giúp cô bao nhiêu việc vậy mà hôm nay cô lại làm cho anh mất hứng. Nhưng cô cũng hết cách rồi, trái tim cô rất nhỏ, nó hiện vẫn chưa lành. Cô không muốn vết thương này chưa đóng vảy đã có vết thương khác thay vào rỉ máu. Máu quý lắm, chảy hoài như thế cô sẽ chết mất...

.....

Sáng ngày hôm sau lúc cô tỉnh dậy anh đã đi từ rất sớm, xuống nhà ăn sáng xong vừa hôn tạm biệt bà Chi đi làm cô đã thấy có một chiếc xe sang trọng đỗ trước cửa. Chưa kịp bước ra hỏi xem ai, cô đã nghe tiếng di Hà vọng vào:

- Minh, có cậu Quang gì đó đến đón cô này.

Quang? Đón cô sao? Không nghĩ nhiều, cô vội đi ra ngoài, vừa đến trước xe đã thấy Quang boss cười tươi chào cô.

- Tông Dân bảo tôi đến đón cô đi làm, cô lên xe đi.

Minh gật gù, hôm qua anh bảo cho người đến đón cô, tưởng là tài xế ai ngờ lại là vị boss lớn. Ôi vinh hạnh cho cô quá.

Ngồi vào trong xe, Quang giúp cô thắt dây an toàn, anh cũng là một người đàn ông lịch thiệp lại khá đẹp trai. Thấy cô mãi nhìn anh, anh cười hỏi:

- Mặt tôi có dính cơm à, sao cô nhìn tôi nhiều thế.

Minh vội thu lại ánh nhìn, cô cười cười cũng có chút xấu hổ:

- Không, vì tôi không nghĩ là anh thế mà đến đón tôi đi làm.

- Lão nhị nhò, tôi không dám không nghe.

Minh ngạc nhiên, cô hỏi lại:

- Lão nhị sao?

Quang cười sáng khoái, anh gật đầu:

- Ừ cô chắc chưa biết nhưng không sao từ từ cô cũng sẽ biết.

Nói đến đây Quang cũng không nói nữa, mà Minh cũng không phải là người quá mờ tò mò nên tất nhiên cô cũng không hỏi thêm.

Quang đưa cô đến trước cổng Đài Truyền hình, cô liền bảo anh để cô xuống không cần chạy vào trong. Nhưng mà lúc cô xuống xe, anh lại ra mặt làm cho không ít người nhìn thấy được. Thế là từ mấy ngày sau lại có thêm vài loại tin đồn thất thiệt nữa về cô cùng vị boss của một công ty lớn.

Vì là thứ bảy nên Đài Truyền hình không có lịch quay, bên khâu hậu trường của cô cũng được rảnh rang ngồi tán dóc. Bình thường thứ 7 mỗi tuần mấy phòng ban khác phải chạy tốc độ hoàn thành báo cáo thống kê các thứ thì khâu hậu trường của cô lại nhàn hạ ung dung rung đùi ngồi ăn bánh uống trà xem người qua đường trong đài vát và chạy loạn khắp nơi. Khâu hậu trường là thế, là nơi tàn khóc nhất nhưng cũng là nơi nhàn rồi thông dong nhất.

Hết ngày thứ bảy lại đến chủ nhật, Minh quyết định giành hết một ngày cho bà Chi vì chủ nhật tuần này Tông Dân không có ở nhà. Bà Chi mặc dù không ruột thịt thân thiết gì với cô nhưng cô thật sự rất quý bà, nếu được cô muốn được chăm sóc bà đến hết cuộc đời này.

.....

Sáng thứ hai cô đi rất sớm vì hôm nay tổ quay có chương trình phát sóng đặc biệt, mỗi một tháng sẽ có chương trình phát sóng trực tiếp, mỗi lần quay sẽ có một vị khách mời nên không thể không cẩn trọng. Bình thường cô cũng không quen tìm hiểu xem khách mời là ai, nhưng về MC chắc chắn lần này không phải Mộc Trà, vì cô ấy đang đi công tác cùng Tông Dân nên không thể xuất hiện.

Ấy vậy mà đến lúc quay cô ấy lại đi vào, đến lúc này cô mới biết Mộc Trà không hề đi chung với Tông Dân. Còn về nguyên nhân vì sao thì cô không biết vì người kể cũng không biết vì sao.

Thật sự ngay lúc biết Mộc Trà không đi, cô chẳng hiểu sao lại có chút vui vui trong lòng. Cảm giác thật tuyệt... haha... nếu không nói là cô rất vui.

Mà Mộc Trà vì lần này hụt chuyện đi công tác riêng với Tông Dân nên tinh thần không mấy dễ chịu. Đã thế cô còn nghe phong phanh được tin tức hôm thứ sáu sau khi Tông Dân đưa Phương Minh về liền thay đổi ý định nên cô càng tức tối hơn nữa. Cô luôn nghĩ nếu không phải Minh thả bên tai Tông Dân câu dẫn thì hôm nay cô đã không ở đây quay chương trình nhạt nhẽo này!

Vừa cầm kịch bản trong tay cô vừa hậm hực muốn xé nát kịch bản nhưng đến khi nghĩ lại kịch bản này là do Minh vừa đưa tới cho cô, cô liền sinh lên một ý tưởng khá thú vị. Mộc Trà ghé tai thư ký nói gì đó, sau đó hai người liền nhìn nhau cười ranh mãnh.

- Mộc Trà lần này phạm kỳ hủy của đạo diễn Đức để xem cô ta còn đi câu dẫn Tông Dân được nữa hay không.

Mộc Trà nghe chị thư ký nói, cô liền đưa tay lên miệng nuốt vài cái. Mắt cô trừng lớn, dò xét xung quanh sau đó nói:

- Chị nhỏ tiếng thôi, để ai nghe được thì làm sao. Đi nhanh đi, em còn phải trang điểm nữa, khách mời lần này không đùa được đâu.

Chị thư ký nghe xong liền gật đầu sau đó cong chân chạy đi làm việc, mà ở đây Mộc Trà lại nhoen môi cười. Mặc dù cô xinh đẹp nhưng nụ cười lại khá gian ác, nếu ai nhìn thấy chắc hẳn sẽ rung mình không thôi.

Ở Đài Truyền hình không ai là không biết đạo diễn Đức ghét nhất là kịch bản có vấn đề, vì đối với ông kịch bản có sai sót như sát muối vào vết nhơ của ông 10 năm trước. Nên điều tối kỵ của anh em khâu hậu trường là không bao giờ để cho kịch bản từ phòng biên tập đưa qua có sự sai sót nếu không muốn trong ngày hôm đó bị đuổi việc từ đạo diễn Đức!

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gà Cho Anh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Chương trình 9 giờ quay, 8 giờ 45 phút đạo diễn Đức nhắc lại một lần nữa:

- Anh em kiểm tra lại một lần nữa, ok hết chưa?

- Ok Ok...

Sau khi nhận được câu trả lời của anh em trong đoàn, đạo diễn Đức bấm máy, bắt đầu ghi hình. Khách mời hôm nay là một diễn viên đang khá nổi, anh chàng cũng rất chịu hợp tác không gây quá nhiều khó khăn cho ekip quay. Quay được một nửa, Mộc Trà cau mày ra dấu không ổn cho bên ekip. Đạo diễn Đức là người tinh thông trong nghề, vừa thấy Mộc Trà ra dấu liền thông báo chèn quảng cáo vào. Vừa cắt cảnh quay, Mộc Trà đã hét lên:

- Minh là cô chơi tôi đúng không, sao kịch bản chỉ có 2 trang, 2 trang còn lại đâu?

Minh đang đứng cùng anh em trong đoàn, nghe tiếng Mộc Trà hét gọi tên mình cô liền lập tức chạy lại khung hình.

- Kịch bản, kịch bản tôi giao đủ mà.

Mộc Trà không quan tâm tới lời cô nói, cô ta hung hăng đi lên trước, ánh mắt sắc nhọn:

- Cô không thích tôi nên cố tình kiểm chuyện với tôi đúng không? Cô có biết cô giấu đi kịch bản làm ảnh hưởng đến nhà đài không? Đạo diễn Đức ghét nhất là việc gì bộ cô không biết sao mà còn cố tình, cô coi thường chú Đức quá rồi đó.

Minh thật sự không hiểu những gì Mộc Trà nói, cô nhớ kịch bản cô đã kiểm tra cẩn thận, đầy đủ cô mới giao lại cho Mộc Trà, tại sao lại có chuyện như vậy được?

Lại nhìn về phía đạo diễn Đức, sắc mặt của ông rất không dễ chịu hay nói đúng ra là đang tức giận. Minh thoáng run run trong lòng, cô thật sự không muốn mình bị đuổi việc..

- Nay Minh, cô đừng có vờ vịt nữa, tôi làm việc với bên biên tập mấy năm rồi làm gì có loại chuyện như vậy. Lần này không phải là cô cố tình hại tôi thì có đánh chết tôi tôi cũng không tin. Tôi không ngờ bề ngoài dịu dàng như cô mà lòng dạ rắn rết quá.

Minh này giờ vẫn im lặng, sự tình xảy ra như thế này cô không biết phải giải thích làm sao mới mình oan cho bản thân được. Mộc Trà nói không sai chút nào, bây giờ mà có truy cứu ra cô lại làm ảnh hưởng nhiều người, có khi lại gây thêm nhiều thù địch...

Đang lúc không biết làm sao thì một anh trong ekip vừa chạy từ phòng biên tập qua cầm một kịch bản khác đưa vào tay Mộc Trà.

- Kịch bản của cô đây, không cần làm khó anh em trong tổ nữa.

Mộc Trà cầm kịch bản trong tay, giọng cô ta không mấy vui vẻ:

- Anh nói thế là sao, tôi làm khó ai, tôi đây mới là người bị hại, có mù anh cũng nghe được chứ?

Minh thật sự khó chịu, Mộc Trà ăn nói quá xúc phạm người khác rồi.

- Mộc Trà tôi không hại cô cũng không có ý xem thường chú Đức. Nếu cô muốn rõ ràng thì sau khi quay hình tôi sẽ nhờ người bên phòng biên tập ra nói một câu để cho rõ. Từ lúc tôi đi từ phòng biên tập ra và gặp cô ngay trước phòng biên tập thì chắc chắn sẽ có camera ghi lại. Tôi biết việc trích lục lại camera với nhà đài là cấm kỵ nhưng vì bảo vệ danh dự bản thân tôi tôi sẽ xin phép cấp trên mặc dù có nguy cơ bị đuổi việc.

Nói rồi cô lại quay về hướng chú Đức, cúi đầu thật thấp, lời nói hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng:

- Con xin lỗi chú Đức, xin lỗi anh em ekip, một phần lỗi là do con, con thành thật xin lỗi.

Mộc Trà nhìn biểu hiện của Minh mà cô ta như tức điên, đây chẳng phải là chặn đầu trước rồi sao?

Anh em trong đoàn tất nhiên đứng về phía Minh, chỉ sợ chú Đức....

Đạo diễn Đức nhìn cô, trong lòng ông ngu vị tạp trần.. kịch bản thiếu sót ông rất giận nhưng lỗi cũng không phải ở Minh, ông nhìn có thể thấy được.

Thở dài một hơi, ông nghiêm nghị nói:

- Hết giờ quảng cáo, mọi người chuẩn bị tiếp tục quay, sự việc lần này xem như sơ xuất. Minh, cô về viết một bảng kiểm điểm ngày mai nộp cho tôi. Tất cả khăn trương lên, nhanh nhanh.

Tất cả anh em trong đoàn thở phào nhẹ nhõm, mọi người cứ sợ Minh sẽ bị chú Đức quát cho đến khóc, bây giờ thì may rồi.

Mộc Trà hậm hực, cô bày mưu tốt như thế lại không thành công. Đưa mắt nhìn về Minh, hận ý trong lòng cô càng dâng cao nghi ngút. Cô nhất định phải đuổi Minh ra khỏi nhà đài không thể để cô ta nhón nhợ qua mặt cô như vậy.

Một người anh vỗ vỗ vai Minh, anh cười cười nói:

- Không phải buồn, mọi người tin em.

Minh gạt đầu, cô cũng biết mọi người tin cô, nhưng sau sự việc lần này cô càng phải cẩn thận hơn nữa với Mộc Trà. Cô không biết vì sao cô ta lại ghét cô đến như vậy, cô có làm gì khiến cô ta phật ý sao?

Sự việc hôm đó mặc dù không ai nhắc đến nhưng rất nhanh toàn bộ người trong nhà đài đều biết. Có 2 luồng ý kiến được đưa ra, một bảo vệ Minh, một lại đứng về phía Mộc Trà...

Đến khi Tông Dân đi công tác về thì tin đồn cũng đã được lán xướng.

-----"

Lúc Tông Dân về thăm bà Chi, Minh không có ở nhà, vì hôm đó cô có chương trình quay khá muộn. Lúc về đến nhà thì anh đang chuẩn bị về, thấy anh vừa bước ra khỏi cửa, cô có chút giật mình nhưng nhanh sau đó liền lấy được cảm xúc bình thường.

- Dân..anh về sao?

Tông Dân gạt đầu, anh đi đến gần cô, quan sát cô thật kỹ:

- Ừ mới tan ca?

Minh nhẹ gạt đầu, cô vừa cười vừa xoa xoa bụng:

- Máy hôm trước anh về nhưng tôi bận quá không hỏi thăm anh được, anh vẫn ổn chứ?

Tông Dân mỉm môi, anh nheo mắt hỏi cô:

- Ổn, tôi thấy em khá bận nên cũng không tìm em. Em..vẫn tốt chứ?

- Tốt mà..

Trong một khoảnh khắc, hai người chỉ có thể nhìn nhau... Tông Dân vẫn có nhiều lời muốn nói với cô nhưng vẫn chỉ là muốn, ý đến hòng lại nghẹn xuống không thể phát ra thành tiếng được.

- Anh..

- Em..

Minh nhìn anh, cả hai nhìn nhau một hồi tự dưng lại bật cười. Thật sự gượng gạo quá, chẳng giống như cô và anh lúc trước một chút nào.

Vẫn là Tông Dân nói trước:

- Thôi em vào đi, tôi nghe tiếng bụng em réo rồi.

Minh cũng cười, nụ cười dịu dàng nhất trong ngày của cô.

- Vâng anh về sớm, mai còn đi làm nữa.

Tông Dân bỗng dưng vươn tay xoa xoa đầu cô, giọng nói anh quá dịu dàng:

- Hai hôm nữa, em rảnh không?

- À hai hôm nữa... chắc rảnh hôm nay hết chương trình quay đêm rồi.

- Ừ tối hai hôm nữa tôi đến đón em, nhà hàng một người bạn vừa khai trương, tôi được khuyến mãi. Lâu rồi không ra ngoài ăn, em đi cùng tôi được không?

Minh nhìn anh, ánh mắt anh nhìn cô rất ấm.. cô không có cách nào từ chối được anh, chỉ có thể ngoan ngoãn gạt đầu:

- Được..

Tông Dân mỉm cười, nụ cười trên môi anh rất đẹp:

- Ủ em vào đi. À mà này, làm nhân viên phục vụ hậu trường mãi cũng không được, em chuẩn bị đi, tôi sẽ đào tạo em thành MC chuyên nghiệp.

Nói xong anh lại xoa đầu cô vài cái nữa, sau đó cũng bỏ đi mất. Còn Minh thì lại ngơ ngác nhìn anh, cô cứ trợn tròn mắt vì thông tin anh vừa nói ra. Cô làm MC sao????

Mãi khi anh đã cho xe đi rồi, cô mới hoàn tỉnh, lắc lắc đầu, cô hét lên:

- Mẹ nó.. vui quá làm sao đây?

Tông Dân vừa lái xe vừa nhìn vào kính, môi anh lại không tự chủ được cong lên thành đường cung rất đẹp mắt...

- Đáng yêu thật!

.....

Sáng mai trong nhà đài phát ra tin tức Tông Dân sẽ quay trở lại dẫn chương trình tin tức trong ngày lúc 7 giờ tối. Đây có lẽ là chuyên mục có độ hot nhất của nhà đài, một phần đều là do công lao của Tông Dân. Tin tức vừa đưa ra đã khiến nhà đài bùng nổ, một phần mọi người không biết vì sao một Phó Tổng như anh lại quay lại làm chương trình, một phần nữa là vì không biết MC nữ nào sẽ được chọn dẫn chương trình cùng với anh.

Kết quả cuối cùng cũng không khiến nhiều người bất ngờ khi MC được chọn là Mộc Trà. Nhưng mà đến buổi ghi hình đầu tiên thì lại xảy ra sự cố rất nghiêm trọng.

"Tin tức trong ngày" được phát sóng trực tiếp, chương trình chỉ nằm gọn trong vòng 30 phút nhưng thu hút lượt người xem rất cao. Ngày trước khi Tông Dân chưa làm Phó Tổng thì anh phụ trách chuyên mục này nhưng sau đó vì đôi MC chuyên mục bị giảm lượt xem xuống mức rất thấp thành ra nhà đài tuyên bố tạm dừng.

7 giờ tối bắt đầu ghi hình nhưng đến 6 giờ 30 phút Mộc Trà vẫn chưa đến, điện thoại của cô ta lại không liên lạc được. Anh em trong ekip khẩn trương hết mức tìm kiếm tin tức của Mộc Trà nhưng hoàn toàn không tìm được. Mọi người trong đoàn ngay cả đạo diễn Đức đều rất không vui, bởi lẽ đây không phải là lần đầu tiên cô ta biến mất không lý do. Nhưng mà lần này là chương trình trực tiếp, bây giờ biết tìm người ở đâu mà thay vào đây.

Đạo diễn Đức hét lớn:

- Không cần tìm cô ta nữa, tìm người khác thay vào đi, còn 15 phút nữa thôi không chờ cô ta thêm được nữa.

Vị thư ký trưởng quay mở hô hình trên trán:

- Đạo diễn, bây giờ mấy MC đều về hết rồi, mấy người ở lại đều bận chương trình... làm sao đây?

Đạo diễn Đức nổi giận thật sự:

- Tìm cho tôi, một phút trễ là thất thoát bao nhiêu tiền các người biết không? Tôi lấy cái gì bán mà đền cho nhà đài đây, nhanh.

Minh đứng trong góc, cô cũng hết sức lo lắng, lại thấy Tông Dân bây giờ vẫn chưa đến cô lại thêm phần lo.

Anh em trong ekip cuốn cuồng chạy loạn khắp nơi nhưng đều không tìm được. Người có năng lực thì đang quay chương trình, người thiếu một chút năng lực cũng không có ở đây.. Quan trọng là không thể tìm bừa một người được vì người dẫn cùng là Tông Dân, sơ xuất một chút đều có thể bị bàn phím cư dân mạng cào cho rách mặt hết cả đám mất.

Lúc Tông Dân vừa đến liền thấy trong hậu trường loạn cào cào hết cả lên. Anh trước mắt tìm Minh thấy cô vẫn bình thường đứng trong góc anh mới yên tâm đi về phía đạo diễn Đức.

Hỏi sơ qua tình hình, anh có chút cau mày, nghiêm túc nói với đạo diễn:

- Chú Đức tìm người thay quan trọng hơn.

Đạo diễn Đức cũng gật đầu nhưng lời nói của ông lại thâm phần khó xử:

- Biết là vậy nhưng bây giờ chưa tìm được người, tôi cũng không tìm bừa một cô vào đứng chung với anh được.

Tông Dân khẽ nhếch môi cười, anh hướng mắt về phía Minh đang đứng nhìn anh trong góc. Giọng nói của anh thật phần nghiêm túc:

- Trong đoàn mình có người cũng có khí chất tốt lắm, chú nếu tin con thì thử xem. Biết đâu người mới lại được hơn người cũ thì sao?

Đạo diễn Đức nheo nheo đôi mắt có nếp nhăn, ông tò mò hỏi:

- Ai?

Tông Dân cười cười:

- Cô gái tên Minh kia khá ổn, con từng nghe cô ta dẫn chương trình của trường cao đẳng. Được đó chú.

Đạo diễn Đức nhìn về Minh, trong lòng ông cũng không có chắc chắn lắm vì ông chưa bao giờ biết cô có thể dẫn chương trình. Ban đầu vị trí cô được tuyển vào là bên phòng biên tập chứ cũng không phải là MC dẫn chương trình truyền hình. Thoảng thoáng ông lại nhớ đến lời đồn đại của mọi người trong nhà đài...

- Tông Dân cậu chắc không?

Tông Dân nhìn ông, anh nhàn nhạt trả lời:

- Không chắc lắm, nếu chú thấy không được thì bỏ qua đi. Dù sao con cũng chỉ thấy sơ qua một lần không rõ lắm.

Lời nói này của Tông Dân lại khiến đạo diễn Đức tò mò và suy xét. Ông bây giờ không tìm được người mà Minh... ngoại hình ổn, gương mặt đẹp, giọng nói khá ngọt...

Mím môi, đạo diễn Đức gật đầu:

- Được, chú nghe theo con.

Hai người đàn ông phía kia quyết định xong mà Minh vẫn chưa hay biết gì. Đợi đến khi thợ trang điểm cho cô, đạo diễn Đức tận tay đến chỉ dẫn cho cô cô mới biết mình thật sự chuẩn bị lên hình. Khi nói cũng biết cô lo lắng và vui mừng đến cỡ nào rồi...

- Minh, kịch bản con đọc qua rồi, một lát khi quay hình không cần run quá, tất cả có Tông Dân giúp con. Nhớ là hạn chế cười mở miệng vì đây là tin tức thời sự, phải giữ gương mặt hài hòa con hiểu chưa? Vừa có sự vui vẻ dễ chịu vừa có độ nghiêm túc cần trọng. Được không?

Minh gật đầu, bây giờ cô không hiểu cô cũng phải hiểu. Hết cách rồi, lần này đánh cược vậy...

Lúc cô bước vào khung ghi hình thì xém chút răng môi đánh vào nhau vì run, Tông Dân nhìn đáng vẻ run rẩy của cô anh cười vui vẻ ra mặt, không quên trừu cô như thường lệ.

- Đừng khóc anh không đủ tiền thuê người tẩy trắng cho em đâu.

Minh cau mày, cô đã sợ thì thôi đi lại bị anh trừu tức nữa. Cái tên này, biến thái lời nói quá!!!

7 giờ đúng chương trình bắt đầu quay, trong suốt 30 phút anh em trong ekip luôn với tinh thần sẵn sàng hỗ trợ hết mình. Kết quả cuối cùng được thông qua xuất sắc, biểu hiện của Minh vô cùng tốt. Vừa đóng máy ghi hình anh em trong đoàn thở phào nhẹ nhõm, may quá công việc của bọn họ được giữ lại rồi.

Sau đêm hôm đó lượt rating của chương trình rất cao, vượt mốc kỷ lục trong tháng. Nhà đài sau khi họp bàn thì đưa ra quyết định chính thức ký hợp đồng với Minh trong vòng năm, ngoài ra cô được tham gia dẫn một số chương trình cùng các MC khác trong Đài Truyền hình.

Đến khi Mộc Trà biết được thì vị trí của cô trong nhà đài đã có sự thay đổi đáng kể.

Tối hôm nay sau khi quay chương trình, Tông Dân đưa Minh đến nhà hàng của bạn anh khai trương. Cho xe dừng trước cửa nhà hàng, anh và cô đi xuống, để xe lại cho nhân viên nhà hàng đưa vào hầm để xe. Từ cổng bước vào số lượng khách đến dùng bữa khá đông, Tông Dân sợ người khác va vào cô liền nắm tay cô kéo đến sát người anh, một đường bảo vệ cho cô không cho người khác va chạm.

Minh được anh nắm tay, cô có chút run run, cũng không biết là vì sao cô lại run như thế này... chắc có lẽ vì trời khá lạnh.

Ngước mắt lên nhìn anh, cô vô thức hỏi:

- Tông Dân này... thật sự là do tôi may mắn mới được dẫn chương trình cùng anh sao?

Tông Dân nhìn cô, môi anh nhẹ cong lên:

- Thế em nghĩ sao?

Minh cau mày, cô từ hôm qua đến giờ đều thấy có gì đó không tự nhiên lắm:

- Tôi không nghĩ tôi may mắn đến thế, cũng không nghĩ được rằng lại có sự trùng hợp đến như vậy đâu?

Anh nhìn cô, bật cười:

- Chắc thế thật, anh cũng không nghĩ được có sự trùng hợp tuyệt đến như thế. Nếu là anh anh cũng sẽ nghĩ ngờ giống em.

Minh cau cau mày:

- Là do anh sắp xếp, đúng không?

Tông Dân cười rạng rỡ, anh kéo cô vào trong, trình thẻ khách VIP sau đó quay lại nói với cô:

- Là do em nói, anh không biết được.

Minh nhìn anh, nhìn gương mặt gian xảo của anh cô liền biết chắc rằng việc hôm qua là do một tay anh sắp xếp. Làm gì có chuyện Mộc Trà quên giờ dẫn chương trình cùng anh cơ chứ, cô ta mê anh đến như vậy thì làm sao có chuyện bỏ qua cơ hội lần này.

Mẹ kiếp, tên này gian manh xảo quyết quá đi mất!

Hậm hực không thêm nói chuyện với anh nữa, cô mặc cho anh kéo vào trong. Thật sự cô có chút không vui khi biết là do anh một tay sắp xếp, vì như thế lại giống như cô chơi xấu đi cướp vai diễn của người khác vậy...

Thấy cô không nói gì nữa anh cũng không nói thêm nữa, anh biết tính tình của cô có chút cương trực thẳng thắn nên mới có biểu cảm như thế này. Thật sự thì anh cũng không tính sẽ đi cửa sau giúp cô nhưng mà công khai chọn cô thì chắc chắn cô sẽ không đồng ý. Hết cách, anh lại chơi bẩn lần này... cô bây giờ có giận thì cũng vài hôm sẽ qua thôi, anh tin chắc cô cũng hiểu được ý của anh nhưng vì tính tình của cô nên bây giờ cô mới không thấy vui gì mấy. Anh trước kia cũng từng như thế nên anh hết sức cảm thông cho cô, người có năng lực có lòng tự trọng cao sẽ cảm thấy rất không vui khi đi lên bằng cách chơi bẩn. Cô và anh, đều là loại người không vui đó.

Nhà hàng này thật ra thì của lão tam nhà anh mở, lần trước cậu ta cho anh thẻ VIP kim cương nhưng anh không lấy vì sợ cái biểu cảm kinh dị này của Minh. Anh không muốn cô cảm thấy hoảng sợ với đời sống xa xỉ của anh mặc dù trước sau gì cô cũng phải chấp nhận. Anh thật sự khổ tâm lắm khi theo đuổi một cô gái cường ngạnh như thế này, thật sự rất rất là khổ tâm đó!!!

Minh sau một hồi không vui cũng chịu nói chuyện cùng anh, cô thật sự không giận anh chỉ là khi nghe anh khẳng định cô có chút buồn lòng thôi.

Hai người đang vui vẻ bàn về mấy món hải sản trong nhà hàng, liền nghe phía sau có giọng nói trầm đục lên tiếng cắt ngang cuộc trò chuyện vui vẻ của hai người.

- Tông Dân là cậu sao?

Nghe có người gọi cả anh và cô đều quay lại, phía sau bọn họ là vợ chồng lão Hùng, Long Hiền và có cả Huệ.

Minh nheo nheo mắt, cô nhìn một nhà 5 người bọn họ liền có chút kích thích nơi lồng ngực. Ngoài cái Huệ ra thì 4 người còn lại đều là cái gai đâm vào tim cô, hiện tại vẫn chưa nhỏ bỏ

được cái nào.

Tông Dân nhìn thấy gia đình ông Hưng, trong lòng anh cảm thấy thật sự không vui. Cái không vui nhất là khi thấy Minh cau mày, anh thừa biết... cô và gia đình này có loại thù hận gì, đừng nói là Minh phải chịu đựng mà ngay cả anh là người nghe cũng cảm thấy phần nộ không kém. Chưa kể là bây giờ, anh đang thích cô, sự quan tâm của anh giành cho cô không cho phép đám người này hại cô lần nữa. Nhìn về Long, ánh mắt anh quét qua anh ta rất sát lạnh..

- Tông Dân...Phuong Minh hai người cũng đến đây ăn à?

Tông Dân nhếch môi cười, anh nhàn nhạt trả lời:

- Đúng vậy, gia đình ông cũng đến đây ăn sao?

Lão Hưng là bậc lão thầy, chỉ cần nghe qua cũng biết Tông Dân không mấy vui vẻ khi nói chuyện cùng ông. Mặc dù có chút không vui nhưng ông lại chưa có loại bản lĩnh lớn dưng chạm đến vị quý nhân trước mắt này.

- Hôm nay sinh nhật con dâu nên đưa bọn chúng đến đây ăn mừng lại trùng hợp gặp anh em hai người ở đây. Thật tốt quá, bữa ăn của hai người tôi mời.

Tông Dân nhìn ông, anh thật sự cũng không ghét lão Hưng nhưng gia đình của lão thì... vứt đi.

- Không cần đâu, để tôi mời gia đình ông một bữa, lần trước cũng là ông giúp tôi mà. Xem như mừng sinh nhật cho con dâu ông đi, con trai con dâu ông thật xứng đôi.

Nghe Tông Dân nhắc đến con trai con dâu, lão Hưng liền kéo tay Long đến trước mặt Tông Dân, lão cười cười giới thiệu:

- À quên giới thiệu với cậu, đây là con trai tôi, thằng nhóc này vừa mở công ty con dưới công ty mẹ của ba vợ nó. Tôi thì cậu cũng biết rồi đó, chỉ toàn trong quân ngũ đâu biết gì về kinh doanh, sau này có gì nhờ cậu Dân đây ngó qua giúp đỡ cho nó.

Lão Hưng vừa nói xong liền ra hiệu cho Long chào hỏi với Tông Dân, ấy thế mà Long hiện giờ chỉ nhìn chằm chằm vào Minh. Anh hoàn toàn không biết từ nãy đến giờ ba anh đang luyện thuyên những gì.

Bà Dung đứng kế bên thần sắc cũng không được tốt lắm nhưng cũng không phải hư não, bà ta liền kéo tay con trai, cười cười nói:

- Ấy cái thằng này, sao còn chưa chào hỏi cậu Dân nữa.

Long bây giờ mới hoàn hồn, anh thôi không nhìn Minh nữa, ánh mắt chuyển sang Tông Dân, trong mắt không có sự cung kính nhất định.

- Chào anh Tông Dân, tôi là Hoàng Long mong anh sau này chỉ giáo nhiều thêm cho tôi.

Bàn tay Long chìa ra nhưng đến nửa chừng Tông Dân cũng không có ý bắt tay lại. Hai người một người chìa tay gương mặt tự tin, một người dứt hai tay vào túi quần gương mặt trầm tĩnh...khung cảnh thật sự có chút lúng túng.

Minh thấy Tông Dân đây là đang muốn làm cho Long mất mặt, cô cũng không có ý định bênh tên Long nhưng phía sau quản lý nhà hàng báo đã có phòng, cô và anh cũng không thể đứng đây mãi được. Minh huyếch vào tay anh, cô cười nói:

- Dân... có phòng rồi.

Tông Dân nghe tiếng cô gọi, anh cau mày....trong lòng có gì đó không vui cho lắm.

Hai tay vẫn dứt vào túi quần, anh nhìn Long nhàn nhạt trả lời:

- Tôi sau này có dịp nhất định sẽ chiêu cô cậu thật tốt.

Nói rồi anh lại quay sang ông Hưng, thái độ nhạt nhẽo:

- Tôi đi trước.

Anh quay bước đi, cũng không quen kéo Minh đang đứng đó đi theo.

Đội hai người đi vào trong, gia đình ông Hưng cũng hoàn hồn lại mà vào theo. Nhưng khác với trước khi gặp Minh và Tông Dân, hiện giờ mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình không còn thái độ vui vẻ ăn mừng sinh nhật của Hiền nữa..

Ông Hưng đang mãi suy nghĩ không biết ông đã từng gặp Minh ở đâu rồi, ánh mắt cô quá quen nhưng ông lại không thể nhớ ra được. Bà Dung với Hiền lại có cùng chung suy nghĩ, một là cảm thấy không vui khi Long bị Tông Dân xem thường, hai là thấy Phuong Minh quá giống với Minh Tộc... Về phía cái Huệ lại chắc chắn khẳng định người khi nãy mà ba cô gọi là Phuong Minh chính xác chính là Minh bạn gái khổ hạnh trước kia của anh trai cô, gặp lại được Minh cô vừa vui vừa buồn nhưng mà Minh dường như không nhớ về cô...còn nữa, còn Tông Dân đi cùng Minh nữa... rất cuộc là thế nào?

Riêng Long lại trải qua đủ mùi vị, vui mừng có, đau lòng có, khổ sở xấu hổ cũng có... sau hôm ở tiệc cưới anh có cho người tìm cô, biết cô tên Phuong Minh và là em gái Tông Dân anh nửa tin nửa ngờ. Nhưng mà hôm nay anh có thể khẳng định được cô chắc chắn là Minh, là cô gái mà anh yêu thương mong nhớ. Còn nữa, cô và Tông Dân không giống anh em..bọn họ cứ như người yêu nhau, cái biểu cảm của tên Tông Dân khiến anh rất dỗi bực mình. Nheo nheo mắt nhìn theo bóng lưng cô, anh nhất định phải giành cô về lại, anh nhất định không để cô yêu người đàn ông khác... không thể được.

5 người nhà ông Hưng đi cùng nhau nhưng ý nghĩ của bọn họ chỉ xoay quanh Minh, mỗi người một suy nghĩ riêng, có người tốt... có người lại mon men những âm mưu không tốt.

Minh...hồng nhan bạc phận mà!

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gà Cho Anh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Tông Dân kéo Minh vào phòng trong, suốt đường đi anh cũng không nói gì với cô. Minh có chút không hiểu vì sao mới khi này còn vui vẻ mà giờ anh lại thế này.

- Tông Dân...anh sao thế?

Minh vừa kéo tay anh vừa hỏi. Tông Dân đang nắm tay cô, nghe cô hỏi anh quay lại nhìn, gương mặt cô phấp hờng vì đi nhanh, anh cảm thấy mình có chút kích động, đây là việc anh chưa bao giờ phạm phải. Nhưng mà...vì sao Minh lại kéo anh vào trong, cô còn xót cho người đàn ông kia sao?

Phía sau có đoàn người vừa nói vừa cười đi đến, người đi đầu dường như không hề thấy sự hiện diện của Minh mà lối đi vào phòng bao lại khá hẹp, Tông Dân sợ Minh bị người đi đầu kia va vào, anh kéo cô lại phía anh, bao bọc cô trong vòng tay vững chắc. Minh được anh ôm lấy, cô có chút hoảng hốt, cả người cô dán chặt vào lồng ngực anh, nghe được cả tiếng tim anh đập từng hồi từng hồi. Cô vô thức áp sát vào ngực anh, âm áp... thật sự rất ấm.

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói trầm ấm của Tông Dân:

- Đi vào thôi, em lạnh rồi.

Cô vô thức gật gật đầu, hai má cô giờ đây đỏ ửng như vừa ngồi quanh bếp lửa. Tim cô cũng không hiểu sao lại đập nhanh hơn một chút rồi... thật là... khó hiểu mà.

Anh kéo cô vào trong phòng, sau khi gọi món hai người lại rơi vào trầm mặc. Thấy không khí có chút gì đó căng thẳng, cô bèn đứng dậy đi vệ sinh.

Cô thật sự không hiểu vì sao Tông Dân lại như thế, càng không hiểu hơn vì sao chính bản thân cô lại sinh ra cái cảm giác hồi hộp cứ như lúc mới yêu...

Mới yêu!!! Không, không thể nào như thế được đâu, không.

Vừa đi vừa loay hoay suy nghĩ, cô lại không để ý đến phía trước là có ai đi đến. Đến khi thấy có người đang hướng về phía cô, gương mặt lại quá đỗi quen thuộc, cô mới vội quay lại đi về phòng nhưng không may đã bị người kia bắt lại được.

- Minh em nói chuyện với anh một lát.

Minh không còn cách nào khác, cô chỉ có thể mỉm cười trốn tránh anh ta:

- À anh Long đây sao, anh tìm tôi có chuyện gì vậy?

Long nhìn Minh, anh vội nắm lấy tay cô, lời nói gấp gáp:

- Anh biết là em, em đừng giấu anh, anh biết là em mà Minh.

Minh cố vùng tay ra khỏi anh, nụ cười trên môi cô vẫn giữ mặc dù ý cười dường như chẳng còn nữa.

- Anh Long, chắc anh nhầm rồi, tôi tên Minh nhưng là Tông Phương Minh chắc không có liên quan gì với tên Minh mà anh vừa nhắc đến.

Long vẫn không từ bỏ ý định, anh nắm lấy tay cô càng chặt, gần như là cô không thể vùng ra được.

- Anh biết em vẫn còn yêu anh, em không cần giấu anh nữa...Anh...anh cũng nhớ em nhiều lắm, chỉ một thời gian nữa thôi là anh với em lại được ở bên nhau rồi.

Minh cố vùng tay khỏi tên Long nhưng dù cho cô có cẩu véo thế nào anh ta vẫn không chịu thả tay cô ra. Những lời nói kia của Long, cô càng nghe càng cảm thấy ghê tởm, cái gì mà cô còn yêu hắn, cái gì mà sắp ở được bên nhau? Ghê tởm, quá mức ghê tởm... Nếu đã chọn Hiền thì nên sống tốt với cô ta, còn nếu chọn cô... hắn đã từ bỏ chọn cô rồi.

- Anh...anh buông tay tôi ra, anh làm người rồi, anh làm rồi.

Long càng nghe cô phủ nhận hắn ta càng điên cuồng giữ lấy cô. Bao lâu nay hắn đã quen với việc cô luôn mềm yếu nghe lời hắn, một năm cô mất tích cũng là một năm hắn luôn sống với ý nghĩ cô chỉ đang chờ hắn thành công, chờ hắn và cô sẽ lại tái hợp. Những suy nghĩ tiêu cực bao vây lấy hắn nên khi gặp lại cô hắn dường như mất hết nhận thức, chỉ muốn cô ở bên hắn, chỉ muốn cô ngoan ngoãn quay về với hắn, hắn lại càng muốn cô chỉ yêu hắn, chỉ được ở bên cạnh một người đàn ông duy nhất là hắn.

Minh cảm nhận ánh mắt và hành động của Long ngày càng đi quá đà, cô vô cùng sợ hãi. Cô cố hết sức vùng vẫy, nhưng càng vùng vẫy Long càng giữ chặt lấy cô. Minh hoảng loạn tột cùng, cô khom người xuống, cạnh ngay tay Long mà cắn thật mạnh.

- Anh điên rồi, anh bị điên rồi.

Long vì bị cắn quá đau liền theo quán tính buông cô ra, Minh cũng thừa dịp đó mà bỏ chạy. Nhưng xui xẻo cho cô, Long chỉ hơi đau chứ không đến nỗi bị liệt cả tay. Ngay lúc cô vừa quay đi, hắn ta nhanh chóng nắm eo cô kéo lại. Thừa dịp sát bên hắn là phòng bao còn trống, hắn vung tay mở cửa định kéo cô vào trong.

Minh bị Long ôm, cô hét lên:

- Cứu... buông tôi ra, cứu tôi..

Nhà hàng không phải là vắng khách, nhưng ngay chỗ Long và Minh đứng lại là khúc rẽ, mà chỗ này chỉ có duy nhất một phòng bao trong góc, đi vào sâu một chút là nhà vệ sinh. Vốn dĩ phòng này cũng có khách nhưng khách vừa trả phòng về, vì không có khách nên nhân viên phục vụ cũng không đi đến đây. Nên khi Minh la toáng lên, xui sao lại chẳng có ai nghe thấy.

Long vừa ôm Minh vừa kéo cô vào trong, Minh nhất quyết không đồng ý, cô vịn theo cửa phòng, gần như đu nửa người theo cửa.

- Minh...em không nhớ anh sao, anh nhớ em lắm, nhớ em nhiều lắm.

- Anh điên rồi, anh buông tôi ra, tôi hét lên đây, anh buông tôi ra mau.

Long cười man rợ, ánh mắt hắn đỏ rực:

- Hét đi, ở đây chẳng ai nghe được em hét đâu.

Long liền dùng sức lôi mạnh cô vào trong, sức lực của Minh thì chẳng bao giờ bằng với sức của một người đàn ông. Bàn tay nắm thành cửa của cô trôi tuột, cô gần như bị kéo hẳn vào phòng bao.

Ngay lúc cảm thấy hoảng loạn cùng sợ hãi thì một giọng đàn ông trầm ấm vang lên.

- Minh..

"Bóp" "Bóp" "Đùng đùng"

Tông Dân cảm thấy Minh đi có chút lâu, linh cảm trong anh liền sinh ra cảm giác lo lắng. Không đợi cô nữa anh quyết định đi tìm cô, vừa đến khúc rẽ liền nghe tiếng cô hét lên, lúc ấy anh chẳng còn suy nghĩ gì nữa, vội lao đi như tên bắn tìm cô. Chạy đến gần phòng bao, anh thấy cô bị tên Long lôi kéo ôm lấy, máu trong người anh như nóng rực lên. Giờ phút này anh chỉ muốn cứu cô ra, sau lại giết chết tên khốn nạn kia luôn mới làm anh hả lòng hả dạ.

Tông Dân hét lên một tiếng sau đó đập thật mạnh cho tên Long một cú vào bụng, anh lao đến đâm liên tục vào mồm vào miệng của hắn. Từng cú đâm mạnh mẽ như muốn lấy đi mạng của Long, càng đánh Tông Dân càng điên cuồng, anh dường như đã mất kiểm soát.

Minh vừa ngồi được dậy, cô nhìn thấy Tông Dân hai mắt đỏ ngầu đâm liên tục, còn tên Long dường như muốn bất tỉnh ngay tại chỗ. Minh vội chạy đến, cô can ngăn Tông Dân ra, nắm lấy tay anh cô kéo thật mạnh, vừa kéo vừa hét:

- Dân...đi thôi đi thôi, anh đánh nữa anh ta sẽ chết đó.

Tông Dân cười ác, giọng anh trầm đục mụ mị:

- Chết hả, tên khốn nạn này chết đi càng tốt.

Minh nhìn anh, cô chưa bao giờ thấy gương mặt của anh lạnh lẽo đến mức này. Cô biết anh lo cho cô nhưng mà....giết người là đền mạng, hơn nữa mạng của tên Long không đáng để anh phải mang trọng tội.

- Dân...anh không được giết anh ta.. không được giết.

Tông Dân còn muốn đánh thêm vài cái nữa nhưng khi nghe Minh hét lên, anh cơ hồ cảm thấy bản thân mình khá là khó chịu. Anh nhìn cô, nhìn gương mặt đang nén khóc của cô...cô còn yêu hắn ta sao, cô vẫn còn sợ hắn ta bị giết sao?

Anh buông Long ra, dùng một chân giẫm lên tay hắn, hai mắt anh đỏ ngầu vì giận dữ, giọng anh lạnh lẽo hỏi cô:

- Em nói sao, anh không được giết nó? Tại sao chứ?

Minh cau mày, hai tên cô co lại thật chặt, cảm xúc của anh không được tốt, cô không thể để anh ở lại đây được nữa. Cô vươn một tay nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng nói:

- Về thôi, đánh nhiều đó đủ rồi.

Anh nhìn cô, gương mặt cô gần như không tỏ ra cảm xúc gì. Cô là lo cho anh hay lo cho tên cận bã này, tại sao cô cứ mãi dửng dưng với anh như thế... tại sao lại như thế?

Anh mím môi, nhìn tên Long đang quần quai thở gấp dưới đất. Lần này anh tha cho hắn nhưng lần sau...cái mạng hắn còn giữ được hay không anh không nói trước được.

Tông Dân nhìn Minh, anh bước xuống khỏi tay tên Long nhưng lại không nắm lấy tay cô, giọng anh nhàn nhạt khi lướt qua người cô:

- Về thôi, tôi mệt rồi.

Minh mím môi, cô nhìn theo bóng lưng cao gầy của anh lại nhìn tên Long đang nằm ở phía dưới. Trong lòng cô ai nặng ai nhẹ đã được phân định rõ ràng, cô không nhìn tên Long nữa liền quay bước theo Tông Dân. Lúc ra khỏi khúc rẽ, cô vội báo cho một cô nhân viên đang đi đến rằng tên Long bị ai đánh trọng thương, mau kêu người nhà đến đưa hắn đi cấp cứu. Cô mặc dù hận hắn nhưng không thể để hắn chết như vậy được vì nếu hắn có chuyện gì thì Tông Dân cũng không thể thoát được tội. Đó mới là việc cô sợ hãi nhất.

Tông Dân đi phía trước vừa hay nghe được hết những lời cô nói với cô nhân viên phục vụ kia, trong lòng anh không khỏi rét lạnh một hồi. Anh...như thế mà vẫn chưa lấy được chân tình của cô, cô vẫn lo cho tên chết tiệt kia, cô thể mà vẫn lo cho hắn.

Đến khi Minh đuổi theo kịp anh, anh đã ngồi trên xe ngay gần. Trong suốt quãng đường về nhà, anh không nói chuyện với cô càng không hề nhìn cô lấy một lần. Cả buổi, gương mặt anh luôn đắm chiều nhìn về phía trước, tốc độ lái xe cũng có chút nhanh hơn.

Chẳng hiểu sao trong lòng cô lại thập phần khó chịu, cảm giác gì tê đau đau nó len lỏi vào trong lồng ngực. Cái cảm giác này khiến cô chẳng dễ chịu chút nào...

Tông Dân đưa cô về đến nhà, anh chỉ bảo cô ngủ sớm sau đó lái xe đi mất. Đêm đó...cả cô và anh đều không thể ngủ được.

.....

Tại một phòng bao cao cấp.

- Lão nhị à gương mặt kiểu gì thế kia, em gái nhỏ làm anh không vui à?

Trước mắt Tông Dân là 1 nữ 2 nam, mà người vừa nói kia lại là lão tam trong đám người bọn anh.

Tông Dân nâng ly rượu trong tay lên, vừa định uống vào liền không vui đặt xuống.

- Tôi thật sự không hiểu phụ nữ đang nghĩ cái gì, thật là khiến người khác khó chịu.

Một giọng nữ trong trẻo mềm mại vang lên:

- Có gì mà khó hiểu, cậu đơn giản một chút đi, thích thì nói thích, ai mượn cậu lại bắt người ta chơi trò đuổi hình bắt chữ. Là tôi tôi cũng muốn cho cậu lui về hậu cung.

Tông Dân cau mày có chút bất đắc dĩ:

- Chỉ nói dễ nghe, thích ai mà dễ nói thể chắc thiên hạ này gái theo em đây, khéo bây giờ em có con sắp đủ xếp thành một đội bóng.

Người nữ kia liền phản bác:

- Ủ thì cậu im lặng đi, đôi khi nào con của người ta cũng sắp xếp thành một đội bóng rồi cậu hãy tỏ tình. Khiếp các anh, hết người này đến người kia nhát gái. Cầm súng cầm dao không ghê bằng cầm tay con gái à?

Tông Dân vò đầu bứt tai, thôi thôi dẹp chuyện tình cảm này sang một bên đi, càng nói càng đau đầu. Anh quay người hướng về phía người đàn ông đang ngồi dựa trên ghế sofa, tay của hắn từng ngón mảnh khảnh thon dài, kẻ bên người phụ nữ đẹp như nữ thần đang nghịch nghịch bàn tay hắn. Hắn ta nổi tiếng tàn khốc vô tình nhưng lại yêu chiều hết mức một cô diễn viên, thật là làm cho người khác không tin vào mắt được mà.

- Lão đại, chuyện kia đã ổn chưa?

Vị được Tông Dân gọi là lão đại nhếch mắt lên nhìn anh, môi hắn khẽ cong, phun ra vài từ lạnh lẽo:

- Ổn, chỉ cần cậu nói một tiếng tôi sẽ cho người thực hiện theo kế hoạch.

Có được một lời kia của lão đại, Tông Dân cơ hồ cảm thấy vui vẻ hơn được một chút. Tay anh cầm ly rượu vang đỏ, cả người ngã ra sau, môi anh cong lên thành một đường cung rất đẹp mắt.

- Lão đại, em muốn đề chết ông ta.

Vị lão đại quăng ra bàn một viên ngọc màu xanh nhạt, tay hắn xoa xoa cái bụng tròn tròn của người phụ nữ bên cạnh. Giọng hắn có 9 phần yêu thương:

- Công chúa của ba về ngủ thôi con, ở đây chém chém giết giết không hợp với ba con mình.

Nói rồi hắn diu người phụ nữ đứng dậy một đường đi ra khỏi cửa. Tông Dân nhìn theo hai người, khéo môi anh xém chút co quắp lại. Gì mà chém chém giết giết không hợp với lão đại chứ, vừa hôm qua ai đi xử tên bụng bự đòi bao nuôi chị dâu????

.....

Mấy ngày sau, Tông Dân vẫn không nói chuyện với Minh, ngoài chương trình tin tức 7 giờ cô và anh dẫn chung ra, anh vẫn không nói với cô cái gì. Thật sự cũng không phải anh giận cô, anh hình như đã nghĩ thông suốt rồi, yêu một người con gái nhiều vết thương lòng như cô anh không nên bộp chộp được, chỉ có thể từ từ nhẹ nhàng và từ tốn. Nhưng lý do vì sao anh không nói chuyện với cô, anh cũng không hiểu được. Anh có chút sợ cô, sợ phải đối mặt với tình cảm thật lòng của cô...

Mà Minh ở đây cũng không dễ chịu gì mấy, anh không muốn nói chuyện với cô, cô lại nghĩ anh giận cô thật sự. Nhưng mà tại sao anh giận cô cô lại không thể hiểu được, anh cứ như tên đàn bà đến ngày, lâu lâu lại giận thật là khiến cô không thêm hiểu nổi mà. Cứ thế cô giận ngược lại anh, mặc kệ anh muốn giận bao lâu thì giận.

À ừm nói sơ về nhà đài, từ khi hai con người thích ngược giận hờn nhau thì trong nhà đài không khí cũng có chút dọa người. Minh thì không sao, cô vẫn làm việc bình thường nhưng tên Phó Tông nào đó lại hay hạch sách đủ điều khiến lòng nhân viên vô cùng bức bối. Kịen, mọi người thật sự rất muốn kịen mà...

Minh ngoài dẫn tin chung với Tông Dân, cô cũng được nhà đài sắp xếp dẫn thêm một vài chương trình nhỏ. Độ phủ sóng của cô dần tăng lên khiến Mộc Trà mấy bận đập đồ tanh bành, nhưng mà càng bức xúc khó chịu Mộc Trà lại càng bị cắt giảm chương trình, cứ như cô ta hết hạn được bao nuôi từ đại gia vậy đấy. Nguyên nhân vì sao Mộc Trà liên tục bị thanh lý hợp đồng, cắt giảm chương trình chắc chỉ có mình Tông Dân biết. Ai biểu cô ta đụng ai không đụng lại đụng với người tình trong mộng của Phó Tông, xem như cô ta xui xẻo đi Xui xui!

.....

Hôm nay Minh có chương trình về y học, khách mời xuyên suốt là một bác sĩ khoa tâm thần rất nổi tiếng. Chương trình này cũng là chương trình mới, nhà đài giành riêng chương trình này cho cô, khách mời suốt 12 tập cũng chỉ có một người cho nên độ khó của chương trình cũng giảm xuống.

10 giờ ghi hình mà 9 giờ 45 phút vị bác sĩ mới đến, anh đến muộn là vì có bệnh nhân phát bệnh nên đi trễ hơn dự định. Minh nghe việc bác sĩ báo đến muộn cũng không lấy khó chịu, cô đối với bác sĩ luôn còn một sự cảm thông đặc biệt, nhất là với những bác sĩ chuyên khoa tâm thần.

Lúc khách mời đến Minh cũng vừa trang điểm xong, nghe tiếng chào hỏi của bác sĩ, cô tự giác cảm thấy rất quen tai. Đến khi ngược lên nhìn vị bác sĩ cô cảm thấy máu toàn thân như muốn dâng trào, bao nhiêu cảm xúc trong người hiện giờ không có bút mực nào tả được.

Nam...là bác sĩ Nam đây mà!

Chân cô vô thức đi lại phía anh, hốc mắt ửng đỏ, giọng cô cũng run rẩy theo:

- Bác sĩ Nam.

Bác sĩ Nam một thân sơ mi trắng áo blues sạch sẽ, anh đứng trước mặt cô, gương mặt điển trai thanh nhã. Đưa tay bắt lấy tay cô, anh vui vẻ nói:

- Chào em Minh, lại gặp được em rồi, tôi tên Nguyễn Kha Nam là bác sĩ chuyên khoa tâm thần bệnh viện tâm thần thành phố HCM. Rất hạnh phúc lại gặp được em.

Minh mỉm cười, nước mắt lại rơi xuống... Bác sĩ Nam người đưa cô thoát khỏi tay từ thần, là ân nhân cứu mạng thứ hai của cô mà suốt đời này cô không thể nào quên được.

Bác sĩ Nam nhìn cô, gương mặt anh vẫn bình tĩnh nhưng đáy mắt lại run rẩy không ngừng. Anh tìm cô lâu rồi... mãi đến bây giờ mới có cơ hội được tiếp cận với cô. Thật là tốt quá!

- Có gì phải khóc, cô mạnh mẽ lắm mà.

Minh gạt gạt đầu, lau đi nước mắt nơi khóe mi, nụ cười trên môi lan rộng thêm vài phần.

- Ủ tôi vốn mạnh mẽ mà.

Nói rồi cả hai cùng bật cười, phía trên đạo diễn cũng yêu cầu vào vị trí, ghi hình bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gã Cho Anh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Sau khi ghi hình xong, Minh cùng bác sĩ Nam hẹn nhau đi ăn. Minh cũng có rất nhiều điều muốn nói với Nam.

Lúc hai người vừa đi ra liền gặp Tông Dân đi vào, Minh nhìn thấy anh nhưng cũng chẳng thèm chào hỏi, cô cứ một đường kéo tay bác sĩ Nam đi mất.

Tông Dân nhìn theo cô, mày anh cau lại, ngoắc ngoắc tay với trợ lý Kiệt đang đứng sau. Giọng không mấy vui vẻ, anh hỏi:

- Ai đi cùng Phương Minh vậy?

Trợ lý Kiệt nhìn theo một hồi, như nhớ ra điều gì liền nói:

- À đây là bác sĩ Nam khách mời chương trình mới của đài mình, nghe nói cô Minh đang dẫn chương trình đó thừa Phó Tông.

Bác sĩ Nam sao? Khách mời sao lại thân thiết kéo tay kéo chân đến vậy?

Bác sĩ Nam...tên này nghe quen quá... hình như là...

.....

Minh cùng bác sĩ Nam đi đến một nhà hàng Hàn Quốc, hai người ngồi hàn thuyên ôn lại chuyện cũ rất lâu, bao nhiêu kỷ niệm ở bệnh viện tâm thần truyền về, sống động đến mức Minh nghĩ thôi cũng cảm thấy đau lòng.

Minh gấp cho bác sĩ Nam một miếng thịt bò nướng, cô nhẹ nhàng nói:

- Thật sự thì sau khi thoát ra tôi bị xe đụng trúng lúc tỉnh dậy chỉ còn tiền trên người, số điện thoại anh cho đã mất. Sau đấy tôi có nhờ người tìm anh nhưng không tìm được, người ta báo lại anh không còn lại ở bệnh viện đó nữa.

Bác sĩ Nam cười cười, anh thông thả nói:

- Sau khi giúp cô trốn đi, tôi cũng xin nghỉ việc ở đó, thời gian sau tôi đi Hàn, cũng vừa về nước.

Minh gật gù, nghe bác sĩ Nam nói vậy cô cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn phần nào. Hơn một năm qua việc làm cô áy náy nhất chắc có lẽ là không tìm được bác sĩ Nam để báo đáp ơn cứu mạng của anh. Sau khi cô tỉnh dậy cô có nhờ người của Tông Dân tìm kiếm nhưng không có kết quả, thời gian đó cô lại quá bận với việc thay đổi hình tượng nên cũng dần quên mất. Mặc dù sau này cô vẫn nhớ thăm từ tìm kiếm thông tin của anh nhưng kết quả đều không tìm được giống như anh đã bay hơi mất khỏi đất nước này vậy. May quá đến bây giờ thì cô cũng gặp lại được anh rồi.

Bác sĩ Nam nhìn cô, trên gương mặt anh vẫn giữ nét cười nhưng trong lòng lại phức tạp đủ vị. Một năm qua anh không đi tìm cô cũng có lý do... anh sống cũng không hề được yên ổn...

- Không sao, tôi cũng bận quá nên mới không tìm cô. Cô không cần tự trách mình, tôi thật sự cũng quên mất là đã cho cô số điện thoại.

Minh mỉm cười, cô rót cho anh một chút bia lạnh đặc sản của nhà hàng, vui vẻ nói:

- Thôi thôi quên chuyện cũ đi, bây giờ tôi và anh đều tốt rồi. Ly này, tôi tạ ơn anh vì đã giúp đỡ tôi trong thời gian tôi khổ nhất, cảm ơn anh rất nhiều. Sau này nếu có chuyện gì nhờ vả anh chỉ cần nói với tôi một câu, chỉ cần trong khả năng của tôi tôi nhất định sẽ giúp.

Bác sĩ Nam gật đầu, nụ cười trên môi vẫn giữ:

- Có việc tôi nhờ chưa chắc cô đã làm được..

Vừa hay nhà hàng đổi một bản nhạc rap, cô lại không nghe được bác sĩ Nam nói gì. Minh đặt ly bia xuống, cô nheo nheo mắt hỏi lại:

- Bác sĩ Nam, anh nói gì?

Bác sĩ Nam lắc đầu nếu cô đã không nghe được thì thôi, anh cũng chưa bao giờ muốn mạo hiểm đối với cô. Cô...không nghe được lại càng tốt.

- Không có gì, tôi nói cô uống ít thôi.

Minh cười sáng khoái, cô lại rót thêm một ly:

- Hơn năm qua cái gì tôi học cũng tẹt tẹt chỉ có việc uống bia là trông ra trò phết. Hôm nay gặp lại không say không về nha.

Nói rồi cô nâng ly bia lên, vừa đưa đến miệng chưa kịp uống đã bị người khác giật mất.

- Em uống gì nhiều vậy?

Minh cau mày, trước mắt cô là Tông Dân, anh đứng nhìn cô gương mặt khá là không vui.

- Sao anh lại ở đây?

Tông Dân đặt ly bia xuống, anh ngoắc ngoắc cô ngồi xê vào trong, sau đó anh tự nhiên ngồi xuống, điệu bộ khá là đắc ý.

- Tôi vô tình đi ăn ở đây, gặp em thì...

Anh chưa nói hết câu đã thấy Minh cảm ly bìa lên tu một phát cạn sạch. Tông Dân nhủ mày, anh hết lên:

- Em điên à, em đang đến ngày uống lạnh nhiều muốn hư người hay sao?

"Phụt", bao nhiêu bìa vừa uống xong đều được Minh phun ra hết. Cô mờ mắt nhìn Tông Dân...mẹ nó tên biến thái này, làm sao anh ta biết được cô là đang đến ngày chứ?!

Tông Dân nhìn bộ dạng mờ mịt của cô, anh rút mấy tờ khăn giấy lau mặt lau miệng, lau luôn vết bìa mà cô phun. Anh cau mày lại cảm râm:

- Em xem em ăn uống cũng không ra hồn ra dáng gì cả, tôi đi theo canh em cả đời được sao?

Minh thấy anh đang vòng tới vòng lui tờ khăn giấy trước mặt mình, cô vội chớp lấy, có chút hung hăng trả lời:

- Tôi có cần anh đi theo canh tôi đâu.

Tông Dân vẫn không tỏ thái độ khác, anh hết lau mặt cho cô lại nhẹ nhàng dịch chuyển chai bìa sang chỗ khác, đồng thời rót cho cô một ly nước lọc đặt trước mặt cô:

- Em ở cùng nhà với tôi, tôi không quan tâm đến em em lại nói tôi này nọ. Này, uống cái này, để tôi uống bìa giúp em, bạn em cũng để tôi tiếp cho.

Minh nhìn anh, da mặt anh đẹp thì không nói đi, sao bây giờ lại dày thêm một chút nữa rồi?!

Bác sĩ Nam ngồi đối diện nhìn hết một màn kia, anh có chút mờ mịt hỏi:

- Hai người là...

Tông Dân nghe tiếng bác sĩ Nam, anh cong môi trả lời:

- Tôi thích suy nghĩ của anh.

Minh vội chồm người lên, hò hét:

- Không phải như anh nghĩ đâu bác sĩ Nam, tôi với anh ấy chỉ là anh em thôi.

Tông Dân cau mày, ly bìa đưa lên miệng còn chưa kịp uống:

- Anh em gì chứ, mẹ tôi em cũng gọi là mẹ, nhà tôi em cũng đang ở, em còn muốn gì nữa?

Minh thật sự bức xúc, cô với anh đã ngờ khoai gì đâu mà anh hùng hồn đến như thế:

- Anh đùa hơi quá rồi đó, để người ta hiểu lầm thì không hay đâu.

Tông Dân cảm ly bìa uống ực một phát, đặt ly xuống nhìn thấy bác sĩ Nam đang trở mắt nhìn anh, anh cũng biết anh ta, anh ta là người từng giúp đỡ Minh, anh cũng nên đối xử tốt với anh ta một chút.

- Từ này giờ quên giới thiệu, tôi là Tông Dân, còn anh anh tên gì?

Bác sĩ Nam nghe Tông Dân mở lời trước, anh cũng vui vẻ đưa lấy một tay lên phía trước, cười nói với Tông Dân:

- Thất lễ, tôi là bác sĩ Nam hiện đang làm việc ở bệnh viện tâm thần thành phố. Nghe danh anh đã lâu hôm nay mới được gặp, bọn người trong bệnh viện tôi thích anh lắm.

Tông Dân cũng mỉm cười, anh thật sự là một người đàn ông tự phụ, nghe ai đó khen mình đều cảm thấy người ta rất tốt. Hướng tay bắt lại tay bác sĩ Nam, Tông Dân còn chưa kịp trả lời đã nghe Minh ở bên cười đến run rẩy:

- Haha.. anh hay thật đấy Tông Dân ngay cả người điên đều thích anh...haha...buồn cười chết mất...

Bác sĩ Nam nhìn Minh, ôi chết cô nàng này lại hiểu sai ý của anh rồi.

- Tông Dân, tôi không có ý đó..

Tông Dân vẫn vui vẻ bắt tay bác sĩ Nam, anh một bộ dáng điềm tĩnh như là không bị người kẻ bên làm phiền.

- Tôi hiểu mà, ở đây chỉ có cô ấy là thích làm loạn lên thôi.

Hai người đàn ông gần như hiểu ý nhau, cả hai cùng cười. Còn cô gái bên cạnh gương mặt lại méo xẹo không vui vẻ gì mấy.

Đang nói chuyện vui vẻ thì bác sĩ Nam có điện thoại, anh ra ngoài nghe một lát sau lúc vào lại báo là có việc gấp cần phải đi. Minh có ý muốn tiễn anh nhưng anh lại bảo không cần, ở bệnh viện có lệnh về anh rất vội nên không cần tiễn.

Bác sĩ Nam vừa ra ngoài liền thấy một chiếc xe sang trọng đến đón. Thấy anh người ngồi trong xe nhanh chóng ra mở cửa, cũng không quên chào hỏi anh một tiếng:

- Cậu Nam, ông chủ có việc gấp cần gặp cậu.

Nam nhủ nhủ mày, gương mặt anh hoàn toàn không vui nhưng cũng không phản bác, anh bước vài bước lên xe, sau đó xe cũng chạy đi mất.

Lúc chiếc xe đi ngang qua chỗ Minh và Tông Dân đang ngồi, Tông Dân thoáng nhìn theo, chiếc xe kia quen quá... nếu anh đoán không lầm là dàn xe của lão Lâm.

Mí mắt nheo lại, tay anh nâng ly bìa lên, môi khẽ cong nhẹ... thú vị rồi đây..

.....

Tối hôm đó Tông Dân đưa cô về, trên xe anh cũng không nói chuyện nhiều với cô. Anh chỉ luyên thuyên bảo cô đừng uống lạnh quá nhiều ảnh hưởng cho sức khỏe.

Thật sự thì Minh chưa từng nghĩ anh quan tâm cô nhiều đến như vậy, trong lòng như có mật ngọt rót vào tim, cô mím mím môi ngăn nụ cười đã đến gần sát. Cô ngồi nghiêng người, hỏi anh:

- Sao anh biết tôi là đến ngày... anh đừng nói với tôi là anh biến thái rình mò tôi đấy nhé?

Tông Dân nghe cô nói thật là muốn đá văng cô ra khỏi xe, anh đường đường là nam thần vạn cô yêu mến nghĩ sao lại đi rình mò cô chứ?!

- Linh tinh, mấy tháng trước chẳng phải cũng là ngày hôm nay sao, tôi ngoài đẹp trai ra còn có bộ não hơn người nữa, nhớ khá lâu.

Mấy tháng trước sao? Anh để ý cô từ bao lâu rồi?

Xe cũng hay vừa dừng trước cửa, Tông Dân không xuống xe, anh tháo dây an toàn ra giúp cô, nhàn nhạt nói:

- Tôi không vào đâu, cô vào nhà ngủ sớm chương trình mấy ngày sau khá gấp vì gần đến lễ. À còn nữa... bác sĩ Nam gì đấy, cô đừng thân thiết quá.

Minh vừa định xuống xe, nghe anh nói cô tò mò hỏi lại:

- Bác sĩ Nam sao, tại sao tôi lại không thân với anh ấy? Bác sĩ Nam là người cứu mạng tôi mà, anh nói thế là có ý gì?

Tông Dân nhìn cô, anh không giải thích nhiều:

- Tôi chỉ cảnh báo cô thôi, cô có chuyện gì người không yên nhất là tôi. Cái mạng của cô quý lắm, đừng vì chống đối với tôi mà bỏ qua những gì tôi nói. Thôi vào nhà đi, tôi còn có việc cần làm.

Minh thật sự có chút ngơ ngác vì lời nói của anh, cô vô thức gật gật đầu sau đó bước xuống xe.

Đợi Tông Dân đi rồi, cô mới lững thững bước vào nhà, cô thật không thể hiểu được vì sao Tông Dân lại nói với cô những lời như thế. Bác sĩ Nam thì làm sao chứ, anh ấy là người tốt mà...

-----...-----

Qua ngày hôm đó, bác sĩ Nam cùng với Minh vẫn thường xuyên liên lạc trao đổi tin nhắn qua lại. Cô hiểu được ý tứ trong lời nói của Tông Dân nhưng cô lại không thể nào phân tích được vì sao bác sĩ Nam lại là người xấu. Đối với cô nếu không có bác sĩ Nam sẽ không có cô bây giờ, vì thế cô vẫn luôn thân thiết với anh, mặc cho Tông Dân có cảnh báo. Cô hiểu được bản thân mình cần làm gì để bảo vệ mình, bác sĩ Nam không phải là người xấu... cô chắc như thế.

Đạo gần đây Tông Dân rất bận, ngoài quay chương trình cùng với anh cô cũng không gặp anh là bao nhiêu. Lại nghe nói công ty con dưới quyền công ty mẹ Bảo Lâm của tên Long đang bị điều tra triệu tập. Không biết là do hắn ta tham ô thật hay là do Tông Dân nhúng tay vào. Nhưng dù là thế nào cô cũng cảm thấy rất thoải mái, đánh đổi con của cô để lấy những thứ phù phiếm kia sao? Hắn ta không bao giờ xứng đáng!

Nhưng mà cũng có việc cô không biết, công ty mẹ Đại Bảo Lâm của lão Lâm cũng đang rung động gốc rễ, do tin tức này vẫn được phong tỏa chưa được tung ra ngoài nên mọi người chưa ai biết đến. Nếu nói việc này không do Tông Dân làm thì đánh chết bọn người tứ đại lão chủ cũng không tin. Ai thì không biết chứ nếu xét vào độ nham hiểm quỷ quyệt thì không ai bằng lão nhị - Tông Dân.

-----...-----

Hôm nay sau khi quay chương trình "Sức khỏe trí não" xong, Minh và bác sĩ Nam cùng nhau đến trung tâm thương mại mua quần áo. Chuyện là bác sĩ Nam chuẩn bị đi dự hội thảo nhưng vẫn chưa chọn được bộ vats ưng ý, cũng đang dịp Minh muốn mua tặng Tông Dân một món quà nhân dịp sinh nhật anh, cho nên cả hai cùng nhau đến trung tâm thương mại.

Hai người đi dạo một vòng quanh trung tâm, cuối cùng chọn vào một cửa hàng khá nổi tiếng về y phục cho nam. Trong lúc bác sĩ Nam vào trong thử bộ vats vừa chọn thì bên ngoài Minh cũng đang chọn sơ mi và cà vạt cho Tông Dân. Đang loay hoay chọn đồ, cô ngắm được cái cà vạt rất đẹp, cảm thấy rất hợp với Tông Dân, vừa định vào chưa kịp cầm lên xem đã nghe thấy giọng nữ khá trong cất cao:

- Tôi muốn cái này, gói lại cho tôi đi.

Minh ngược lên nhìn, cái cà vạt cũng được cô cầm theo. Ấy chà tưởng là ai hóa ra là Bảo Hiền, vợ xinh đẹp của tên Long.

Cô nhân viên cảm thấy vô cùng khó xử, Hiền là khách quen ở đây nhưng cái cà vạt này lại bị Minh xem trước...

Minh cũng không thèm chấp với Hiền, cô đưa cái cà vạt về phía cô nhân viên, nhẹ nhàng nói:

- Tôi lấy cái này cùng với áo sơ mi khi này, cô gói lại cho tôi, tôi giành tặng bạn.

Cô nhân viên gật đầu vâng một tiếng nhưng chưa kịp đi đã bị Hiền kéo lại.

- Ê ê này, tôi là khách hàng quen ở đây, tôi thích cái cà vạt này, tôi lấy.

Cô nhân viên gương mặt thập phần khó xử, ấp úng trả lời:

- Dạ nhưng mà cái này chỉ còn có một cái, cô ấy đã lấy trước rồi thưa cô. Hay là cô chọn cái khác đi, ở cửa hàng mẫu mới vẫn nhiều lắm.

Hiền tất nhiên là không đồng ý, cô ta cùng một người nữa đi cùng, cả hai huênh hoang giống hệt nhau. Hiền hung hăng, nói:

- Cửa hàng các người làm sao vậy, muốn bị đẹp luôn không, không biết tôi là ai à?

Cô nhân viên trán đầy mồ hôi, vừa lúc ấy Minh cũng thấy bác sĩ Nam mở cửa đi ra, nhưng rất nhanh khi nhìn về hướng này anh lại bước lại vào trong phòng thử đồ, bộ dáng khá lấm lét...

Minh còn đang cau mày không hiểu chuyện gì thì đã nghe Hiền huênh hoang nói:

- Ó tưởng ai thì ra là cô à, oan gia nhĩ lại gặp nhau rồi?

Nghe tiếng Hiền, cô quay lại nhìn cô ta, gương mặt điềm tĩnh nở nụ cười trào phúng:

- Cô quen tôi sao? Xin lỗi tôi hình như không có quen cô.

Trước mặt nhiều người Minh lại trả lời thẳng thắn đến vậy làm Hiền có chút ề mặt. Với bản tính của cô ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Minh lần này.

Hiền tức anh ách nhưng lại không la hét, cô ta khoanh hai tay trước ngực đi từng bước về chỗ của Minh. Hiền có chút cao hơn Minh, cô ta hơi cúi đầu, nói nhỏ vào tai cô:

- Minh cô là Minh Tộc... tôi biết cả rồi haha...

Minh có chút rung động... biết rồi sao...biết thì làm gì được cô chứ?

Minh cũng khẽ quay đầu, cô cũng nói nhỏ vào tai của Hiền:

- Cô biết rồi à, biết rồi thì ngoan ngoãn một chút, tôi hứa nếu cô ngoan tôi sẽ nhẹ tay hơn với cô.

Hiền cau mày, cô ta gần như muốn nghiêng răng mà nói:

- Mày hơi bị tự tin rồi đấy, mày bây giờ quỳ xuống chân tao mà xin mày ra tao sẽ không nói với ba tao mày là con Minh hèn lúc trước. Còn nếu mày vẫn nghĩ mày thoát được rồi thì.. nhà thương điên không đủ ác để nhốt mày thôi đâu.

Minh bật cười, cô khẽ đẩy Hiền ra, vừa cười vừa trả lời:

- Tôi đang nghe chuyện hài à, cô Hiền cô kể chuyện vui quá đi. Tôi thấy cô nên đi học làm diễn viên hài nhất định sẽ thành công đấy.

Nói rồi Minh lại quay sang coi nhân viên gương mặt gần như muốn khóc, điềm tĩnh nói với cô ấy:

- Gợi lại giúp tôi đi, tôi đợi bạn tôi thử đồ xong sẽ thanh toán luôn một thể.

Cô nhân viên gạt đầu, vì khi này thấy hai người bọn họ có vẻ khá thân thiết chắc đã thỏa thuận xong cả rồi. Đang định quay vào trong gói hàng đã bị Hiền kéo lại, cô ta tàn ác tát bóp vào mặt cô nhân viên. Cái tát rất mạnh, gần như dùng toàn lực khiến cô nhân viên chao đảo mà ngã xuống đất.

Hiền chưa dừng lại ở đó, cô ta còn điên cuồng đạp lên cái cạp khiến nó bị bần và rách đi một mảng:

- Mày điếc à, tao nói gợi cho tao mày không nghe à, này bán đi bán nữa đi. Lũ chó nghèo hèn.

Cô bạn đi chung với Hiền lại chỉ khoanh tay đứng nhìn chứ cũng chẳng chịu can ngăn cô ta. Đúng là nòi nào nấp vùng này mà!

Minh thật sự không chịu được, cô đi đến kéo cô nhân viên lên, lại đẩy Hiền ra xa, bực dọc nói:

- Cô bớt ngông đi, đánh người là phạm pháp đấy, bớt đem cái tính tiểu thư ra dọa người khác đi.

Hiền cau mày, cô ta sấn lại chỗ Minh, vừa vung tay lên định đánh nhưng rất nhanh đã bị Minh nắm giữ chặt lại. Minh nhếch môi cười, tay cô dùng sức bóp chặt lấy cổ tay nhỏ nhắn trắng nõn của Hiền, cô nhân nhát nói:

- Đánh tao sao, 1 năm trước thì được chứ bây giờ thì mày đánh nhầm người rồi con khốn.

Đẩy tay Hiền ra, Minh vung tay tát "bốp", cái tát còn mạnh hơn khi này Hiền tát cô nhân viên tội nghiệp kia.

- Mày hay đánh người thì cũng nên chịu chút nghiệp đi, mày biết cái tát này người ta gọi là gì không? Là nghiệp quật mày đó con đàn bà độc ác.

Cô gái đi cùng với Hiền giờ này trốn im re, cô ta chỉ dám đứng sau lưng Hiền chứ chẳng dám nói gì. Cũng thông minh đấy, nếu to mồm Minh lại được dịp tấn cả hai, sướng tay.

Cô nhân viên biết Hiền là con gái cưng của ông Lâm, mà địa vị của ông Lâm ở thành phố này không phải là nhỏ. Mấy lần Hiền đến đây mua đồ với thái độ này kia nhưng bọn nhân viên cô đều nhắm mắt cho qua hết, chẳng may làm Hiền phật lòng thì xác định ngày mai kiểu gì cũng bị khiển trách trừ lương hoặc nặng nữa là bị đuổi đi. Cô ấy kéo tay Minh, vừa nói vừa run rẩy:

- Cô bỏ qua đi, đừng làm lớn chuyện, bỏ qua đi cô.

Minh nhìn thái độ của cô nhân viên, trong lòng cô thật sự khá xót, cái dáng vẻ sợ hãi này chẳng khác gì cô của một năm về trước... yếu đuối... thấp hèn... sợ sệt...

Minh vỗ vỗ tay cô nhân viên trấn an:

- Không sao, tôi không sợ, chuyện này không liên quan đến cô đâu cô đừng lo.

Hiền bị tát rõ đau, một bên má của cô ta ửng đỏ rực. Da mặt Hiền rất đẹp lại trắng, bị Minh tát thiếu chút nữa là bị hủy dung luôn rồi còn gì. Hiền tức điên lên, cô ta nhào đến chỗ Minh quyết ăn thua đủ:

- Mày đánh tao, con đ.ị này, mày nghĩ ba tao dễ yên cho mày sao?

Hiền xông đến nhưng khi thấy Minh vung sẵn tay, cô ả liền rụt người lại, không dám đến gần.

Minh bật cười, cô nhếch môi nói:

- Mày biết sợ sao, sau này gặp tao nên bỏ thái độ lòe lẫm ấy đi. Mày nghĩ tao vẫn còn sợ mày như một năm trước à?

Hiền hai mắt tròn to, ả hét lên:

- Tao nhất định sẽ giết chết mày!

Minh vẫn cười, nụ cười dường như tươi thêm một chút:

- Bản lĩnh mày để đâu lấy ra tao xem nào, giết tao à nếu ngày mai hoặc ngày kia tao tự dung chết thì mày biết rồi đó, tội mày thoát được sao? Tao cảnh cáo mày, bớt to mồm tao sẽ suy nghĩ lại một chút... con ếch chết tại cái miệng đấy.

Hiện chỉ vào Minh, cô à tức đến điên người nhưng lại không dám làm gì cô. Hiện và bà Dung điều biết cô chính là Minh nhưng Long lại không cho cô ta làm hại đến Minh. Tất nhiên Hiện sẽ nổi điên lên không đồng ý nhưng khi nghe Long nói Tông Dân đứng sau Minh không phải loại người tầm thường cô à cũng có chút sợ trong lòng. Mà mấy ngày trước công ty con của Long bị triệu tập điều tra cô ta nghe sơ qua ông Lâm nói có thể là do anh em của Tông Dân những tay gây chuyện. Đến ba cô à còn chưa làm gì được thì đừng nói là à ta.

Nhưng một phần cũng do Minh, cô bây giờ không còn nhu hèn như trước nữa, khí thế cường đại ngang ngược làm cho Hiện thật sự sợ hãi. Cái tát kia rõ đau, phải là lực mạnh thế nào mới tát ra được như thế?

Nghĩ đến mà buốt da, Hiện chẳng vội đem da thịt của mình ra cho Minh hành hạ. Nhưng mà món nợ này để xem cô làm sao trả lại cả vốn lẫn lời cho con à Minh đây, cứ chờ mà xem.

Minh thấy Hiện định đi, cô liền kéo cô ta lại, ung dung nói:

- Khoan, cô làm hồng cả vật thì nên đền đi chứ, bộ muốn đi là đi à?

Hiện nhìn cái cà vạt nhăn nhoe dưới đất, cô à nhếch môi cười:

- Cái mày thích trước sau gì cũng bị tao dẫm đạp như thế vậy đấy. Sáng mắt lên đi đừng hoang tưởng nữa haha..

Minh cảm thấy hết sức buồn cười, cô lại chỉ vào cái cà vạt đặt chính giữa quầy trưng bày. Cái này rất đẹp nhưng Minh dường như thấy nó không hợp lắm với Tông Dân... nhưng mà cái kia cũng đã hồng, cái này xem như là sự lựa chọn xuất sắc.

- Tôi cần thiết phải chọn cái hồng, cô nhìn đi cái này vừa đẹp lại vừa đắt hơn cái kia rất nhiều. Con người tôi không tiếc những cái đã cũ, cô tính tiền nhanh nhanh đi. Để lâu người ta chê cười vào mặt cô đấy.

Hiện tức muốn thổ huyết nhưng à lại không thể làm gì khác, đồ là do à làm hư, không đền tất nhiên không được. Sau khi tính tiền xong, Hiện một bụng hậm hực đi ra ngoài, khi đi ngang qua Minh cô à cũng không quên châm chọc:

- Bám chân đàn ông thì hay ho à, nói tóm lại cũng là dòng đi thôi mà.

Minh không tỏ ra tức giận gì, cô chỉ ung dung trả lời lại:

- Ấy thế mà có người mãi chẳng bám được chân đàn ông, cô về bảo anh nhà cô bớt thả dê đến chỗ tôi đi. Loại người như vợ chồng cô tôi xem không đến nửa con mắt... còn nữa bảo tôi là đi thì nên xem lại mình có giống máy bay bao nuôi cả nhà phi công trẻ không nhé...haha...

Hiện lại thêm một bụng tức tối, à dậm chân cạch cạch mấy cái, sau cũng dùng dùng bỏ đi mất. Mà Minh ở lại đây sau khi giải quyết xong xuôi với Hiện vẫn chẳng thấy bác sĩ Nam bước ra.

Mãi đến khi cô chọn thêm được một cái cà vạt khác nữa cho Tông Dân thì anh mới đi ra, bộ dáng có chút như vừa ngủ say tỉnh dậy. Thấy cô nhìn anh ngượng ngùng nói:

- Tôi xin lỗi, nghe điện thoại một người bạn xong tự dung mệt mỏi dựa vào tường lại ngủ quên mất. Khi này mà không có người gõ cửa phòng thay đồ chắc tôi ngủ luôn đến tối mất thôi.

Minh nghe anh nói, cô cảm thấy thật sự không chân thật lắm nhưng cũng không vạch trần anh:

- Ừ anh về nghỉ ngơi một chút đi, làm việc nhiều cũng không tốt.

Bác sĩ Nam gật đầu, gương mặt anh thật sự rất mệt mỏi...Minh nhìn theo bóng lưng gầy phiu của anh, cô bỗng chốc không biết nói thế nào. Cô thật sự không nhìn lầm, khi này cô thấy anh ấy đã bước ra là sự thật. Vậy thì anh là đang sợ Hiện sao???

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gà Cho Anh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Lúc Nam đưa Minh về thì trời cũng chạng tối, cái việc xảy ra ở cửa hàng khi này Minh cũng không hỏi lại bác sĩ Nam. Cô thật sự không hiểu vì sao bác sĩ Nam phải làm như vậy, nhưng nếu anh trốn tránh chắc hẳn là có lý do.

Minh xuống xe, tay cô xách theo mấy túi quà mua ở cửa hàng khi này. Cô vẫy vẫy tay chào, nói với bác sĩ Nam:

- Anh về nhé bác sĩ Nam, đi đường cẩn thận.

Bác sĩ Nam vẫn còn ngồi trong xe, hôm nay tâm trạng của anh cũng không được tốt cho lắm.

- Được, cô vào trong đi, hẹn gặp lại.

Minh gật đầu, cô cười nói:

- Hẹn gặp lại.

Đợi bác sĩ Nam cho xe đi xa một đoạn rồi cô mới vào trong nhà, bà Chi bây giờ chắc đã ngủ. Nhẹ nhàng đi lên phòng, cô ấn tay mở công tắc đèn trong phòng thì giật mình hốt hoảng.

- Tông Dân...anh...

Tông Dân không biết đã ở đây từ khi nào, anh đang ngồi trên ghế làm việc, gương mặt anh phiếm hồng, bộ dáng trong khá mệt mỏi.

Mình vỗ vỗ ngực, cô thật là bị anh dọa cho chết khiếp mất. Đặt mấy cái túi xách xuống giường, cô thông thả đi về phía anh.

- Sao anh lại ở đây, tôi nghe trợ lý Kiệt nói anh đi công tác mà.

Tông Dân nhìn chăm chăm theo cô, giọng anh khàn khàn lạnh lẽo:

- Tôi không về sớm làm sao biết được em không nghe lời tôi mà đi hẹn hò chứ hả?

Mình cau mày... cái gì hẹn hò.. cô hẹn hò với bác sĩ Nam sao?

- Dân..anh say rồi sao?

Tông Dân nhìn thấy bộ dáng không sợ hãi của cô, anh phát bực trong lòng, liền bật dậy nắm chặt lấy tay cô:

- Nói, em đi đâu vì sao lại không nghe lời tôi?

Mình bị anh nắm chặt, cô đau đặng gần tay anh ra:

- Anh buông ra đi, tôi có không nghe lời anh bao giờ?

- Em nghe lời tôi, nghe mà đi cùng tên bác sĩ chó chết kia. Tôi đã bảo em không được thân quá với hắn ta rồi mà, nếu lỡ.... tại sao không nghe lời tôi?

Mình sững sờ, cô biết lần này là do cô không nghe theo anh nhưng mà bác sĩ Nam thật sự không phải người xấu đâu.

Mình thôi vùng vẫy, cô nhìn anh, nhẹ nhàng nói:

- Anh say rồi, mai chúng ta nói chuyện.

Tông Dân giận thật sự, anh không hiểu vì sao cô cứ cãi lại lời anh. Bên phía lão Lâm gần đây đã cho người điều tra về cô, mà tên bác sĩ.. mẹ kiếp oan gia từ đâu lại đến. Anh đang đi công tác lại nghe lão tam báo người cùng ông Lâm muốn tìm gặp Minh, không nói cũng biết anh lo lắng đến cỡ nào. Anh vừa phải lo đánh trận với lão Lâm lại vừa lo lão sẽ tìm đến Minh, có trời mới biết anh lo cho cô đến mức nào. Vậy mà vừa về đến nhà chạy đi tìm cô lại thấy cô đi cùng tên oan gia đó. Giận thật giận!

Anh nắm lấy hai tay cô dồn cô vào góc tường, gương mặt anh phiếm hồng, ánh mắt sát lạnh:

- Em yêu anh ta đúng không, có phải như thế không?

Mình nhìn anh, cô vừa bị nắm chặt tay vừa bị ấn vào tường, từ cổ tay truyền đến trận đau nhức, thật sự không giận cũng bị anh làm cho giận, không hồ đồ cũng bị anh làm cho hồ đồ mà.

- Buông ra coi, anh bị điên rồi à?

Tông Dân như bị bức điên, anh nhìn biểu cảm bài xích vì đau của cô mà lại nghĩ cô cau có khi không muốn thân thiết với anh. Cô càng khó chịu anh càng nổi cáu:

- Tôi điên rồi, điên nên mới đi lo lắng cho em. Em thì hay rồi, bỏ qua lời tôi nói mà đi tìm tình yêu. Em yêu nó đi xem tôi có giết chết nó không.

Mình giận thật sự, cô không ngờ anh lại hồ đồ đến như thế. Cô có yêu bác sĩ Nam đâu, mà nếu có yêu thật thì chẳng lẽ anh lại đi giết người, mạng sống của người khác rẻ rúng với anh vậy sao. Thật là quá đáng!

- Anh câm miệng đi, anh thì hay ho lắm sao mà luôn miệng đòi giết người. Tôi ghét nhất là loại người xem thường tính mạng của người khác. Anh...anh chẳng khác gì đám người thú tính kia.

Tông Dân nghe rõ những gì cô nói, lòng tự tôn của anh bị tổn thương. Anh vì bảo vệ cô mà... anh là đang bảo vệ cho cô đó... thế mà cô lại quy anh cùng với những tên cô ghét. Cô thật sự ghét anh đến như thế sao?

Anh buông tay cô ra, gương mặt anh mất đi sự ngang ngược vừa rồi, giọng anh trầm đục:

- Em... ghét tôi lắm à?

Mình đang trong cơn giận, cô cũng không bình tĩnh tỉnh táo được như thường:

- Ghét.

Vừa nghe cô trả lời, anh liền bật cười, chân anh vô thức lùi về sau mấy bước. Ngược mắt lên nhìn cô, nhìn gương mặt vẫn hồng hồng vì giận dữ. Anh tôn trọng quyết định của cô:

- Được. Em muốn yêu muốn hẹn hò gì với anh ta cũng được, em có quyền. Tôi...cũng chẳng là gì của em cả, tôi không có quyền quản lý em. Bao lâu nay là tự tôi đa tình, tự tôi cho mình là người em tin tưởng nhất. Tôi sai rồi..

Vừa nói hết câu, anh cũng quay đi không suy nghĩ. Mà Minh, khi cô nghĩ lại những gì cô vừa nói, cô mới biết mình đã sai thật rồi. Nhìn theo bóng lưng của anh đang đi ra đến cửa, trong đầu cô hàng ngàn ý nghĩ muốn kêu anh "ở lại đi", nhưng lời đến môi lại không thể mà thốt ra thành tiếng được. Cứ như thế, cô nhìn anh bỏ đi, anh bỏ lại cô một mình chưa kịp nói trắng đen rõ ràng mà vội đi.

Khi bóng dáng anh khuất sau cánh cửa, cô mới từ từ trượt xuống nền gạch lạnh lẽo. Cổ tay vừa đau vừa khó chịu, trên người vẫn còn lưu lại hơi thở thoang thoảng mùi rượu của anh. Bất giác cô cảm thấy cổ họng nghẹn đắng, nơi lồng ngực gần như không thể thở được, hốc mắt vô thức mà ửng đỏ... Lòng cô cuộn lên từng hồi, vừa như thôi thúc vừa cuộn trào đến gần buồn nôn... Đây là sao, cô bị làm sao đây???

Từng lời anh nói khi này cô đều nghe rõ mồn một, anh nói là tự anh đa tình.. anh nói anh không phải người cô tin tưởng nhất... anh cũng nói anh sai rồi.. Cô đau nhói, cảm giác trống rỗng này còn thê thảm hơn là khi cô chịu đựng cảnh bị đám người điên ở bệnh viện tâm thần hành hạ. Sao vậy, tại sao khi anh nói ra như thế cô lại mệt mỏi khó chịu đến như vậy chứ?

Đưa tay đặt lên ngực, hốc mắt lại rơi lệ... tìm cô hình như không nghe theo lý trí của cô nữa rồi.. Tất cả ký ức ủa về lần nữa, trong cơn say của suy nghĩ cô mới giật mình ngộ ra được

một điều..... Mím môi, tự cô lảm nhảm với bản thân mình:

- Tông Dân...em xin lỗi chắc là em thích anh rồi!

.....

Đêm đó Minh có gọi cho Tông Dân mấy cuộc nhưng anh không nghe máy, cô gọi cho trợ lý Kiệt anh ta cũng không biết anh ở đâu, đến nhà tìm anh lại không gặp. Đến bây giờ thì cô mới hiểu ra rằng, cô chưa bao giờ quan tâm đến anh. Ngay cả anh làm gì, thể giới ngoài kia anh là ai cô cũng chưa từng có ý nghĩa tìm hiểu. Cứ như việc anh ở bên cạnh cô, anh quan tâm cho cô là việc anh đáng phải làm nên cô chưa bao giờ biết quan tâm đến anh.

Từ khi gặp anh đến bây giờ, mọi sự thay đổi của cô đều có mặt của anh nhưng những lo toang của anh cô chưa bao giờ có mặt. Cô biết anh thích cô, mặc dù anh không nói ra nhưng sự quan tâm lộ liễu của anh giành cho cô đến như vậy, cô ngốc thì cô cũng nhận ra được. Nhưng mà... cô lại ngại đối diện với tình cảm của anh, vì cô luôn nghĩ rằng cô còn phải trả thù, tình cảm sẽ làm cho cô vướng bận.

Nhưng mà bây giờ nghĩ lại thì cô lại thấy lý do đó quá mức buồn cười, cô bận trả thù sao? Không có, cô bận nhờ anh trả thù thì đúng hơn. Với cái danh phận nhỏ xú này của cô mà muốn trả thù đám người ông Lâm thì còn xa lắm, những thứ vừa qua nếu không nhờ anh thì làm gì cô được hả dạ như hôm nay. Ấy vậy mà cô lại quen thói ý lại cũng đồng thời phủ nhận cảm xúc của bản thân mình. Không những cô làm cho anh tổn thương mà ngay cả bản thân cô cũng chịu những tổn thương không kém. Trên đời này cái gì cũng có thể không chế nhưng chỉ có tình cảm và cảm xúc là không thể không chế được. Thích anh...không sai nhưng thích mà không nói, thích mà ép lòng mình mới là đều sai lầm nhất. Mà cô, cô không muốn lại phạm thêm sai lầm...

.....

Những ngày sau, Tông Dân báo bạn nên lịch dẫn chương trình cùng cô bị thay đổi, thay anh là người khác. Anh bận vào khung giờ cô ghi hình nhưng lại rảnh vào khung giờ ghi hình cùng MC khác. Ngay cả Mộc Trà từng bị anh ghét bỏ cũng dần dần hồi sinh, cô ta lại may như vớ được vàng cùng anh sóng đôi một lần nữa. Minh cũng không có ý kiến gì, những việc nhà đài sắp xếp cô luôn luôn đồng ý và chấp hành.

Có mấy lần cô gọi cho anh nhưng anh không nghe máy lại ản máy bận. Ấy thế mà anh lại có thời gian rảnh rỗi nói chuyện cùng mấy MC nữ trong Đài Truyền hình. Cô đi đến, anh thấy cô nhưng lại vô như không thấy mặc cho trước kia anh luôn quan tâm cô mọi lúc mọi nơi. Cô chần động trong lòng nhưng lại vô như điếc lún, cô đi ngang qua anh, không cười cũng không chào, cứ như hai người chưa từng bao giờ thân thiết với nhau.

Sau hôm đó, lịch dẫn của cô bị cắt giảm, lúc cô hỏi lại giám chế ông ấy chỉ bảo là do cấp trên điều lệnh xuống, ông ấy không biết được lý do. Cô nghĩ đến nghĩ lui, lại chỉ nghĩ ra được là do anh làm. Chắc anh vẫn giận cô nên làm thế, nếu như vậy làm cho anh vui cô cũng không phản bác.

Mấy chuyện anh muốn nói với cô anh đều dùng tin nhắn gửi đến cho cô, chẳng hạn như báo cô quan tâm đến mẹ nhiều hơn, chăm sóc cho mẹ tốt vào, tuyệt nhiên không có nửa chữ là hỏi thăm cô như trước kia. Anh gửi tin nhắn đến thì được nhưng cô gửi tin nhắn lại cho anh, anh lại không trả lời. Anh....chắc đang giận cô lắm!

.....

Anh và cô cứ ngang ngược với nhau hơn hai tuần, trong thời gian này cô sống ở nhà đài cũng khá vất vả. Ở nhà đài cũng giống như showbiz vậy đấy, không được lòng cấp trên hay không có ô dù thì cứ như thuyền không gặp gió, mãi đứng lì một chỗ. Mà dạo gần đây Mộc Trà với đám bình tôm tướng tép của cô ta lại rất hay chiêm chọc cô, cô nghe cô biết nhưng chỉ để ở trong lòng.

Hôm nay cô có lịch ghi hình sau giờ ăn trưa, Minh và ekip của đạo diễn Đức ngồi ăn cùng bàn, thấy sắp đến giờ ghi hình nên cô ăn nhanh hơn một chút sau đó đứng dậy dọn dẹp trước để lên make up và duyệt lại kịch bản. Bình thường chương trình thời sự sẽ quay cùng ekip của chú Đức nhưng hôm nay cô quay thay giúp chương trình của một MC khác nên phải tranh thủ một chút vì sợ là khung hình. Vừa đứng lên chưa kịp đi bước nào thì chẳng biết Mộc Trà từ đâu đi đến, cô ta vừa nói vừa cười với người bên cạnh không để ý đến Minh vừa đứng dậy, tay cầm ly trà sữa trên tay cô ta không biết là vô ý hay cố tình mà va trúng Minh làm đổ lên người cô một mảng đậm đặc. Minh giật mình hét hoảng lui về sau, tay cô cũng vô thức va trúng ly trà sữa hất ngược về phía Mộc Trà.

- Cô bị gì vậy, đi đứng kiểu gì vậy hả? Trời ơi là trời.

Tiếng Mộc Trà la thối thanh làm cho tất cả mọi người trong phòng ăn đều quay lại nhìn. Minh cũng không cố tình hất trà sữa lên người cô ta, cô vừa lau lau trà sữa trên người mình vừa nói.

- Tôi không cố ý nhưng cũng do cô đi không để ý đến tôi nên mới xảy ra như vậy. Cô có sao không?

Mộc Trà tính tình tiểu thư, hôm nay cô ta lại mặc váy trắng nên khi trà sữa đổ lên người lại thành ra thấm hết lên váy tạo thành hai tông màu trắng nâu rõ rệt, trong khá là bẩn. Cô ả vừa hét vừa rút khăn giấy trên bàn ăn lau lia lịa.

- Một lát tôi phải quay chương trình, cô muốn chết hả? Hay là do cô ghét tôi nên cô cố tình, đúng không?

Minh cau mày, áo sơ mi của cô may là áo đen nhưng chất liệu lại khá mỏng, bị ướt như này cũng không dễ chịu gì. Mấy đồng nghiệp trong khâu hậu trường đưa khăn giấy giúp cho cô, ai nấy đều không quan tâm đến Mộc Trà đang la hét bên cạnh.

Minh lau lau một hồi vết trà sữa trên áo cũng phai đi dần vì cô bị đổ không quá nhiều. Nhưng khi nhìn về phía Mộc Trà, ả váy cô ta dính một mảng to không dễ lau ra được. Mặc dù không phải lỗi của cô hoàn toàn nhưng cũng do cô mà ra, Minh đi đến giúp Mộc Trà lau lau vết như trên váy.

- Tôi xin lỗi, tôi giúp cô cho.

Mộc Trà cau có, cô ta đẩy Minh ra, hét vào mặt cô:

- Thôi cô tránh ra đi, cô lại gần tôi lát nữa cái váy này rách luôn đấy. Đừng tưởng tôi không biết cô cố ý, hôm nay tôi quay cùng anh Dân nên cô cố ý đúng không? Tôi không ngờ cô cũng là loại người ti tiện đến như vậy đấy.

Giọng Mộc Trà vừa gắt gao lại vừa đành thép, cô ta như đẩy mọi tội lỗi hết cho Minh. Mà Minh lại lười phải giải thích với những người không muốn hiểu, cô chỉ nhẹ nhàng nói:

- Cô nghĩ sâu xa thật đấy, tôi có muốn cố ý cũng không chọn cách lộ liễu đến như vậy đâu. Thôi tất cả cũng không phải lỗi do tôi, cô đi không nhìn tôi thì vô ý. Nếu cô muốn tôi sẽ đền lại chiếc váy này cho cô, cô cứ gửi hóa đơn tôi sẽ thanh toán. Bây giờ tôi khá gấp vì còn có chương trình, nói chuyện với cô sau vậy.

Minh gấp thật sự chứ cũng không phải qua loa để bỏ đi. Vừa nói xong cô cũng vỗ vỗ vào tay Mộc Trà ý bảo cô ta yên tâm cô sẽ bồi thường chiếc váy. Thật sự thì lỗi không do Minh nhưng nếu thêm một việc chi bằng bớt một việc, công việc bình thường cũng đã đủ mệt rồi, vướng thêm thị phi chi làm cô thêm mệt mỏi mà thôi.

Nhưng mà Mộc Trà lại chưa bao giờ nghĩ vậy, Minh đi rồi cô à giận chân hằng học, ánh mắt nhìn theo Minh không có một chút thiện cảm nào. Không lâu sau trợ lý của cô ta đến, mấy người bọn họ cùng nhau rồi đi trả lại sự yên tĩnh cho căn tin phòng ăn của đài.

Lúc Minh vừa đi đến phòng trang điểm thì cũng gần đến giờ quay chương trình, sau khi trang điểm qua một hồi, cô tiện tay vào nhà vệ sinh trước khi quay hình. Tầm trưa nhà vệ sinh cũng khá vắng vì giờ này mọi người đã đi ăn trưa hết cả rồi, lúc cô bước vào chỉ có một cô lao công đang quét dọn. Minh nhìn sơ mình qua gương thấy mọi thứ đã ổn, chiếc áo sơ mi đen cũng đã được hong khô vết trà sữa, gương mặt trang điểm hài hòa đúng chuẩn. Cô vào trong phòng vệ sinh nhỏ, khóa cửa thật sau đó cời khóa váy. Bên ngoài hình như có tiếng bước chân người đi vào, Minh cũng không may suy nghĩ vì người ra ra vào vào nhà vệ sinh là chuyện hết sức bình thường. Cô sau khi giải quyết xong đứng dậy kéo váy, chưa kịp mở cửa đã nghe bên ngoài có người chặn cửa phòng vệ sinh của mình. Cùng lúc ấy "ào" "ào" từ phòng bên cạnh nước tuôn xối xả vào người cô. Minh hoảng loạn, cô một tay đập cửa một tay lau nước đang chảy dài xuống trên mặt mình.

- Thà tôi ra, thà tôi ra rồi nói chuyện.

Bên ngoài im bất động không một tiếng động, Minh lại đập cửa ầm ầm nhưng mặc nhiên chẳng nghe bất kỳ âm thanh nào. Cô cố gắng bình tĩnh áp tai vào vách cửa liền nghe cái bật cửa vệ sinh chính hình như cũng bị khóa mất. Minh nhìn đồng hồ đeo trên tay...muộn mất giờ ghi hình của cô rồi...

" Ầm ầm ầm ", cứ thế cô đập cửa không ngừng nghỉ, cô biết rõ cô bị người ta hại nhưng mà giờ đây chuyện được ra ngoài mới là chuyện quan trọng hơn cả. Minh lắc lắc cho khô người, bây giờ chỉ có cô mới cứu được cô thôi. Trên người cô cũng không có điện thoại, không thể gọi cho ai cầu cứu được, hiện tại chỉ còn một cách là cô leo ra bên ngoài rồi tính tiếp. Minh tháo giày cao gót sau đó quăng ra bên ngoài, chân cô đạp lên bốn cầu sau đó vịn vào thành cửa mà trèo ra. Hôm nay cô mặc váy ôm leo ra lại thêm phần khó khăn, mà quan trọng nhất là lúc nhảy từ trên cao xuống, không có điểm tựa mà khoảng cách cũng không phải là gần. Minh leo lên đến trên, cô phải hít mấy hơi thật sâu mới dám nhảy xuống. Kết quả người cũng chạm được đất nhưng hình như mắc cả chân của cô bị trật khớp rồi. Nhìn đồng hồ cô hoảng hốt, muộn mất 10 phút rồi... muộn rồi.. Minh vội vội vàng vàng dựa thành phòng vệ sinh để đứng dậy nhưng vịn vào chưa kịp đứng cô đã bị vết trơn trên sàn nhà làm cho ngã đập đầu ra sau. Cảm giác ê ẩm toàn thân nhất là phần đầu làm cho cô muốn ngất luôn tại chỗ, sờ sờ xung quanh sàn nhà lửa giận trong lòng cô lại dâng cao nghi ngút... mẹ nó...chơi dơ trải nước lau nhà đậm đặc đầy sàn, may cho cô khi nấy nhảy từ trên cao xuống mà không bị gãy tay gãy chân đấy.

Lại nhìn đồng hồ, muộn rồi... muộn rồi... nhưng mà sao không ai đi tìm cô vậy?

Trong lòng dấy lên quá nhiều câu hỏi, cô biết lần này cô bị nhốt bị tạt nước không phải do ai khác ngoài đám người Mộc Trà, nhưng mà không ai ở khâu ghi hình đi tìm cô thì lại là chuyện khác. Rõ ràng khi này cô có bảo đi vệ sinh một lát chẳng lẽ chị trang điểm lại không báo lại?

Lắc lắc đầu, cô lếch lếch trên sàn nhà ra đến cửa chính phòng vệ sinh, vịn vịn chốt cửa, bị khóa rồi.

Minh mím môi, cô thầm nghĩ bọn người này âm mưu lớn thật nhưng mà hình như không phải đơn giản như những gì mà cô thấy. Mộc Trà thù đoạn nhưng trong thời gian nhanh nhurc vậy làm sao cô ta có thể chuẩn bị hết được, thêm nữa chị trang điểm cho cô hôm nay chẳng lẽ không biết cô vào nhà vệ sinh mà đi tìm. Mà khoan...

chị trang điểm này hình như rất thân với Trang!!

Minh ngồi dựa vào cửa chính phòng vệ sinh, bao nhiêu ý nghĩ lung tung như được xâu chuỗi lại rõ ràng. Trong nhà đài này nếu ghét cô nhất là Mộc Trà thì nhì cô lẽ là Trang và chị Bình, nhưng mà chị Bình nhất định không chơi xấu cô bằng thủ đoạn như vậy, chỉ còn lại hai con người kia thôi. Đưa tay lên xem đồng hồ, bây giờ đã trễ hơn 25 phút rồi, chương trình chắc cũng đã quay xong, tiếp theo chương trình của cô hôm nay hình như là lịch ghi hình của Mộc Trà với Tông Dân thì phải. Tông Dân... Tông Dân...

Mím môi cười, người đã vô tình với cô thì cô cũng sẽ vô nghĩa lại... chưa kể mưu kế này vừa vẹn một mũi tên trúng cả hai đích!

-----....-----

Ngồi đợi trong nhà vệ sinh một lát nữa, Minh canh kíp lúc người đi qua lại nhiều, cô liền đập cửa kêu cứu. Rất nhanh sau đó, cô được mọi người cứu ra. Toàn thân cô vết thương vết trầy khắp nơi, mắt cá chân bị sưng u lên một cục to, khuỷu tay bị trầy xước hết cả, chưa hết đầu gối chân còn thê thảm hơn cả máu vẫn còn rỉ không ngừng. Trên tay trên mặt bị mấy vết trầy, trên trán đầu u to đỏ rực, đầu tóc cô rối bời quần áo thì xộc xệch, nhìn cô không khác gì vừa mới thoát khỏi chiến trận trở về.

May sao người cứu cô là anh em bên ekip đạo diễn Đức, bọn họ xúm nhau dìu cô đứng lên cũng có ý định đưa cô đến bệnh viện nhưng cô không chịu, một hai bắt bọn họ đưa cô đến phòng ghi hình, cô muốn tố cáo người hại cô. Anh em trong tổ nghe cô kể cũng bức xúc hơn hẳn, cả bọn dìu cô đến phòng ghi hình.

Tông Dân vừa hay đang nghe Mộc Trà kể lể Minh cố ý hắt trà sữa lên người cô ta, anh cảm thấy thật sự rất phiền phức. Minh có hát có ép cô ta uống cũng được, anh không rảnh mà quan cô ta, anh chỉ xót cho Minh cũng bị cô ta vấy bẩn. Đang định kêu đạo diễn cho ghi hình nhanh một chút sau đó đi tìm Minh thì anh lại thấy cô được người ta dìu đến.

Bộ dáng của cô thê thảm còn hơn chữ thê thảm hiện ra trước mắt anh, ánh mắt cô nhìn anh như rung rung nước mắt. Hai tay đang cầm kịch bản của anh siết chặt, chưa kịp chạy đến chỗ cô đã nghe cô cất cao giọng:

- Mộc Trà, cô hại tôi như vậy để làm gì?

Mộc Trà trở mặt, cô thầm nghĩ trong đầu, cô chỉ là cùng trợ lý tạt nước lên người Minh thôi, sao bây giờ lại thành ra thế này?

- Sao...tôi...cô làm gì cô đâu?

Minh tay run run chỉ vào Mộc Trà, chân cô đi khắp khiễng không cần người đỡ hộ, giọng nói cô run rẩy, bộ dáng thê lương khiến cho toàn bộ phim trường đều chấn động theo. Hốc mắt ửng đỏ, cô nghẹn ngào nói:

- Mộc Trà, tôi và cô chỉ vô tình và quệt ớ can tin tôi cũng hứa sẽ đền chiếc váy cho cô rồi mà.. sao cô...cô lại hại tôi thành ra như thế này...

Vừa nói dứt lời chưa kịp cho Mộc Trà cơ hội phản bác, cô đã trực tiếp ngất xỉu xuống đất.

Tông Dân là người đứng xa nhất nhưng khi thấy cô đi khắp khiễng anh đã đi từng bước lại gần, vừa lúc cô ngất đi anh cũng là người chạy lên trước ôm lấy cô.

Anh chạm được vào cô, cả người cô mềm nhũn, tay chỉ chit vết thương, trên trán cũng u to một mảng. Bao nhiêu giận hờn trong lòng anh đều bị đau xót thay vào hết. Anh bồng cô đứng dậy, chạy nhanh ra cửa, hét lên với nhân viên trong đoàn:

- Bỏ chương trình hôm nay, bảo Kịch thay người khác vào chương trình này.

Tông Dân vừa bồng cô chạy như bay ra ngoài, anh vừa lăm nhăm không ngừng:

- Có lên Minh, anh ở đây rồi, có lên...

Phía sau trợ lý Kiệt cũng chạy theo anh, công việc trên kia đã có thư ký thay anh sắp xếp, bây giờ chạy theo Phó Tổng là ưu tiên trên hết.

Mình nằm yên tĩnh trong lòng Tổng Dân, cô hiện tại cũng mệt mỏi.... thôi ngủ chút đã, mọi chuyện giao lại cho Tổng Dân là xong!

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gã Cho Anh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Lúc Minh tỉnh dậy đã là buổi chiều, cả người cô âm i đau nhức. Thú thật cô cũng không bị nặng đến như vậy, chỉ là nếu lần này cô không lập mưu trong mưu thì sẽ chẳng có cơ hội tốt hơn để lật đổ luôn Mộc Trà. Mộc Trà với cô cũng không tính là thù hằn gì nhưng nếu cô ta vẫn cứ tìm cách hãm hại cô mãi như thế thì không được. Cô có thể hiền nhưng hiền đúng với người cần hiền, còn những ai gian manh thì tốt nhất không nên nhân nhượng.

Nhìn quanh trong phòng, trên tủ có hoa hồng thơm, bên cạnh thêm một giỏ trái cây trông khá đắt tiền. Cô nhớ trước khi cô chìm vào giấc ngủ thật sự thì Tổng Dân là người đưa cô đến đây, thế anh ta đi đâu nữa rồi?

Vừa đặt một chân tỉnh xuống giường, cô đã nghe bên ngoài có tiếng bước chân cùng tiếng mở cửa. Tổng Dân vừa thấy cô, anh vội vàng chạy đến.

- Xuống làm gì, em nghỉ thêm đi.

Nhìn thấy anh quan tâm đến cô, bao nhiêu giận hờn lại đổ dồn lên, cô sụ mặt, giọng khàn đục:

- Đi về nhà.

Tổng Dân cuốn quýt, anh vội chụp lấy tay cô:

- Tại sao lại về, em vẫn chưa khỏe mà.

Minh rung rung nước mắt, cô nhìn anh, gương mặt tràn trề ủy khuất:

- Anh cần gì tôi nữa, tôi đi về nằm ở nhà một mình cho anh vừa lòng.

Anh nhìn cô, gương mặt ngốc trẻ mắt mấy giây, cô lại nghĩ anh muốn cô về nên lại khẳng khái đòi đứng dậy không chịu ở lại bệnh viện nữa.

- Đó...thôi để tôi đi về, tôi đi về cho anh vừa lòng vừa dạ...

Tổng Dân nhìn bộ dáng một bụng ủy khuất của cô, anh nhìn không được bật cười. Không nói không rằng trực tiếp bồng cô lên, vật cô nằm ngửa ra giường. Cả người anh chồm trên người cô, gương mặt hai người đối diện rất gần...

- Sao... anh không cần em em không biết đến tìm anh sao?

Minh hoảng hồn, hai tay cô bị anh ấn chặt trên giường, cả người cũng bị anh khống chế, cô có ý muốn vùng vẫy nhưng lực bắt tông tâm không thể nào thoát khỏi anh được.

Cô nhìn anh, lí nhí nói:

- Anh...buông tôi ra đi...

Tổng Dân vẫn không có ý định buông cô ra, anh giữ chặt lấy cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh:

- Trả lời anh đi, vì sao lại không đến tìm anh?

Hết cách, cô đành phải cúi đầu trả lời:

- Anh...không nghe điện thoại, nhắn tin anh không trả lời... ở đài anh cũng không muốn gặp tôi...vậy... vậy... tôi tìm anh để làm gì, anh có muốn quan tâm đến tôi nữa đâu.

Vừa nói hốc mắt cô vừa ửng đỏ, anh nhìn thôi mà cũng thấy ruột gan muốn lộn phèo hết cả lên. Ngốc quá....

Vuốt tóc cô, anh dịu dàng nói:

- Sao em ngốc vậy, em thử đi tìm anh một lần không được sao?

Cô ngược đôi mắt long lanh đầy nước lên nhìn anh, trong lòng nghĩ vị tạp trần:

- Đi tìm anh thì anh sẽ lại quan tâm đến em sao, anh không ghét em nữa chứ?

Anh nhìn cô, trái tim không biết từ khi nào đã mềm nhũn đi, anh chờ bao nhiêu lâu cũng chỉ chờ lời nói này của cô.

- Sẽ. Anh sẽ luôn quan tâm đến em. Nếu cảm thấy cuộc sống trả thù này vô vị quá thì đồng hành cùng anh đi, có được không?

Đồng hành cùng anh??? Đồng hành cùng anh à?

Minh mím môi, nước mắt vô thức rơi xuống chảy dọc xuống khóe môi, mùi vị mặn mặn xộc vào miệng, đây chính là mùi vị của nước mắt. Cuối cùng thì anh cũng chịu quan tâm đến cô, cũng chịu cùng cô nói thương nói ghét.

Ngước mắt lên nhìn anh, cô lại không biết trên môi đang cong lên thành nụ cười:

- Đồng hành bao lâu, 1 tháng, 1 năm, 10 năm hay 100 năm?

Tông Dân bật cười, anh đưa môi tiến đến gần sát môi cô, hơi thở của anh thoang thoảng mùi hương kem đánh răng vị bạc hà dễ chịu và thơm mát. Hai cái mũi chạm vào nhau, anh nhu tình nói:

- Đến khi nào anh chết thì thôi, em thấy đã đủ chưa?

Minh mỉm cười, cô khẽ gật gật đầu:

- Sau này anh không được chết trước em, anh phải sống thật tốt để thay em...thay em chăm sóc con chúng ta nữa chứ.. được không?

Tông Dân thoáng sững sờ:

- Con chúng ta sao?

Minh thấy biểu hiện của anh, cô có chút chột dạ:

- Sao...anh không muốn hả, nếu vậy...

Cô chưa nói hết câu đã nghe anh cuốn cuồng lên giải thích:

- Không tất nhiên là anh muốn, anh muốn rồi... chỉ là anh mừng quá... mừng quá thôi...

Minh nhẹ thở ra, cô lại cứ tưởng là anh không muốn. Đưa tay ôm lấy anh, cô nói nhỏ:

- Em thật sự rất thích anh, anh làm bạn trai em nhé.

Trong không gian tĩnh lặng lâu lâu lại có tiếng bước chân người đi ngoài hành lang, trong phòng Tông Dân đang ôm lấy cô, gương mặt anh tuấn mỹ mà rạng rỡ, đó là gương mặt của sự hạnh phúc.

- Được, anh về sau sẽ là bạn trai của em.

Nói rồi môi anh áp xuống môi cô, vì sợ cô không thích ứng được nên anh rất nhẹ nhàng cứ như đang nâng niu một bông hoa đẹp. Môi chạm môi, từng cái hơi thở nóng rực phả vào nhau, anh ấn cô xuống, bàn tay đan siết vào tay cô, cả hai như muốn hòa vào nhau làm một. Minh hôn anh có chút chật vật, còn anh lại vô cùng điêu luyện, cũng chẳng trách được anh, người đào hoa đẹp trai như anh mà hôn môi tẹt thì còn cái gì để nói nữa chứ.

Tông Dân nhẹ nhàng dùng lưỡi liếm láp môi cô, anh đưa đầu lưỡi quét một vòng quanh bờ môi đỏ rực của cô, đương lúc cô còn chưa hết kích thích anh đã áp môi xuống, không ngừng đưa đầu lưỡi tiến vào khuấy đảo quanh khoan miệng thơm tho của cô. Bắt được đầu lưỡi trơn tru, anh ra sức cuốn hút, tiếng môi lưỡi va vào nhau "chật chịt" khiến mặt cô đỏ còn hơn ánh Mặt Trời 12 giờ trưa.

Đang lúc hăng trào, cửa lại được mở ra, vang vọng vào đó là giọng nói thánh thoát của trợ lý Kiệt:

- Phó Tổng đã điều tra.....

Nói đến đây trợ lý Kiệt liền thấy một màn nóng bỏng trên giường, gương mặt anh từ bùng bùng phấn khởi chuyển xanh đỏ rồi lại xanh, không khác gì con tắc kè đổi màu theo cảm xúc. Trong lòng lại đang thầm gào thét ngàn lần rằng "chết mẹ rồi, lần này tiêu rồi"...

- Á á tôi đi nhầm phòng, đi nhầm phòng..

Chưa kịp nhìn thêm hai người đang trai trên gái dưới trên giường một lần nữa, anh trợ lý nhát gan đã co giò bỏ chân mất dạng, một cọng tóc mai cũng không nhìn thấy.

Minh thẹn thùng, cô đẩy anh ra, đắm vào ngực anh mấy cái:

- Tại anh đó, anh ấy biết thì sao hả?

Tông Dân nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của cô, anh cười gian:

- Có sao, anh còn muốn đi thông báo đây.

- Ở không được không được, để mẹ biết thì không được đâu anh.

Tông Dân nghe cô nhắc đến bà Chi cũng có chút lo lắng, nhưng dù sao cũng là mẹ anh mà bà lại thích Minh đến vậy... anh thật sự cũng không nên lo quá. Xoa xoa đầu cô, anh khẽ nói:

- Không sao, anh lo được.

Minh gật đầu, trong lòng cô cũng thật là lo lắng, cô rất sợ bà Chi sẽ không đồng ý hay nói là ghét bỏ cô nếu anh và cô nói ra sự thật. Nhưng mà cô tin anh, tin anh sẽ giải quyết được thật tốt.

Cô nhẹ thở ra, vòng tay ôm lấy hông anh, mặt cô áp vào lồng ngực rắn chắc kia, cô khẽ nói:

- Có anh bên cạnh, thật sự tốt quá.

Tông Dân cũng ôm lấy cô, hai người hai số phận hai cá tính cứ tưởng sẽ chỉ là hai đường thẳng song song nhưng hóa ra lại là hai đường thẳng cắt nhau tại điểm đích. Cuộc sống quả là không thể lường, tình cảm lại là thứ mua không được mà bán cũng không ai dám mua..

.....

Sau hôm Minh xảy ra chuyện, Tông Dân cho trợ lý Kiệt điều tra Mộc Trà, cuối cùng cô ta cũng nhận là cố tình cùng với trợ lý của mình lập mưu hãm hại Minh. Nhưng có một điều Mộc Trà luôn khẳng định là cô ta chỉ dội nước lên người Minh chứ không đánh Minh cũng không khóa cửa phòng chính nhà vệ sinh. Tông Dân nửa tin nửa ngờ, tất nhiên anh cũng tìm ra được điểm không hợp lý ở người trang điểm cho Minh nhưng cô gái đó lại nói cô ta đau bụng đến ngày nên xuống phòng y tế xin thuốc. Anh cũng có cho người kiểm tra thì những lời nói của cô ta hoàn toàn là sự thật. Vì đến đó lại mất dấu vết nên anh chỉ có thể đình chỉ công tác của Mộc Trà, nề tình cô ta từng có công cho đài nên anh không ra lệnh sa thải, thanh lý

hợp đồng anh vẫn đền bù cho cô ta thỏa đáng. Chuyện của Minh và Mộc Trà đến đây thì chấm dứt, phần thắng chắc chắn là của Minh.

.....

Trong căn phòng khá tối, giọng một cô gái non nớt nhỏ nhắn vang lên:

- Thật sự em cũng đâu có đánh cô ta đâu sao lại thành ra như thế vậy chứ? Bây giờ thì cô ta thắng rồi, càng nghe càng thấy Mộc Trà vô dụng.

Giọng một người phụ nữ tiếp theo:

- Chứ chị đã bảo em trông cậy vào Mộc Trà chưa, cô ta đâu óc tính toán ngu lắm. Nhưng mà có thật là em không làm gì Minh không?

Cô gái nhỏ nũng nịu, ôm lấy người phụ nữ:

- Thật mà, có mình em thì em đánh ai được, chị lại không tin em hả?

Người phụ nữ cười thành tiếng, ôm lấy cô gái nhỏ vuốt ve lên xuống:

- Chị làm sao lại không tin em nhưng nếu em nói như thế thì chỉ còn một nguyên nhân, là do Phương Minh tự mình làm cho mình bị thương nhằm lật đổ Mộc Trà. Haha...cô ta cũng là loại cáo già, sau lưng lại được Phó Tổng chống lưng, thủ đoạn cũng không vừa gì đâu.

Cô gái nhỏ mím môi, ánh mắt cô ta hằn lên tia ghen tức độc ác nhưng khi đối mặt với người phụ nữ kia lại tỏ ra bộ dáng đáng yêu ủy khuất.

- Huhu...chị Bình chị giúp em trả thù đi, cô ta mà ghét em thì em toi mất.

Chị Bình cười nhạt, bàn tay chị nâng mặt cô gái nhỏ kia lên, khẽ hôn xuống bờ môi nhỏ hồng hồng:

- Chị tất nhiên sẽ lo cho em rồi, nhưng mà tạm thời đừng gây chuyện nữa. Chị đã có cách, trước khi có thông báo của chị em nên tập trung vào công việc cho tốt nhé.

Cô gái nhỏ ôm lấy chị Bình, gương mặt cô ta gác lên vai chị nên chị không thể thấy được vẻ mặt khinh bỉ bỉu môi xem thường của cô ta. Mỗi cô ta cong lên, lời nói ra lại hết sức tron trư:

- Trang yêu chị nhất, chỉ có chị Bình là đối tốt với em nhất.

Tiếng cười ái muội của hai người nữ, sau đó là trận hoang ái cuồng nhiệt....

.....

Minh nằm viện hai ngày thì được xuất viện, anh em đồng nghiệp cũng muốn đến thăm nhưng cô nhất quyết không đồng ý. Thật sự mấy vết thương trên người cô đều là do cô tự gây ra, có cái thì do cô ngã, có cái cô cố tình làm cho bị thương. Thật ra thì cô không muốn bản thân mình chịu đau một chút nào nhưng mà đôi khi hy sinh một chút cũng rất tốt, chí ý cô có thể loại được một đối thủ khá nặng đô.

Xã hội này là vậy, cô không hại người nhưng chưa chắc người không hại cô. Nếu có người đã muốn lấn cô một bước thì cô chỉ có thể đáp trả bằng cách ép người một trượng. Sống mà không vì bản thân mình thì trời không dung đất không tha, nhường nhịn mãi chỉ làm người khác càng hống hách và ngông cuồng. Cô không cố sùỵ cho việc hại người để đạt được mục đích của bản thân nhưng trong vài trường hợp người đẩy ta một cái, ta cũng không thể đứng im để bản thân bị thương một cách vô ích.

Minh sau đó đi làm lại, chương trình của cô vẫn như thế, Tổng Dân cũng không muốn cho cô ôm đồm quá nhiều chương trình. Lúc đầu anh đưa cô vào làm trong nhà đài là muốn cô giúp anh nhưng sau này khi xác nhận tình cảm của mình anh lại không muốn cô phải nhọc lòng mệt mỏi thêm nữa. Nhưng mà để cô không làm gì lại nhàn quá sợ cô buồn chán, nên anh chỉ còn cách để cô tham gia vài chương trình chống cho cô buồn bã.

Buổi chiều sau khi tan làm, anh đưa cô đến một cửa hàng chuyên làm món cay Tứ Xuyên Trung Quốc. Gọi một bàn to cô vừa ăn hít hà cay xè khoái.

- Ôi cay quá, tôm đất ngon nhưng cay chết em.

Tông Dân nhìn bộ dáng của cô, anh phì cười đưa cho cô một cốc nước lạnh:

- Từ từ thôi, cay quá để anh gọi phần ít cay cho em.

Minh xua tay, cô vừa ăn mớ thịt tôm được anh lột sẵn để trong bát vừa nói:

- Không cần kểu nữa đâu, cay nhưng vẫn ngon lắm.

Anh vừa lột vỏ tôm vừa ngược mắt lên nhìn cô, gương mặt cô nhỏ nhắn lại ửng hồng hai má trông đáng yêu vô cùng. Thấy môi cô dính một ít sốt tôm ra ngoài, anh nhanh tay rút một ít khăn giấy lau giúp cho cô.

- Ăn để ý chút, em xem em kia.

Minh không quan tâm lời anh nói, cô vẫn vừa ăn vừa lúu lo run run vui vẻ. Tông Dân lắc lắc đầu, anh thật sự bó tay với cô, mỗi khi được ăn ngon cô lại giống như con người khác, vui vẻ đến không thể tưởng. Nhưng mà anh lại thích cô như thế, cô cứ vui vẻ trẻ con mãi như thế cũng được, cuộc sống của cô trước đây vốn đã khổ đau nhiều rồi.

Hai người vẫn một cặm cùi lột vỏ tôm, một hăng say hít hà ăn thịt tôm, giữa chừng lại nghe được tiếng nói khá quen thuộc.

- Minh sao em ở đây, ơ kia... Phó Tổng sao?

Minh ngược mắt lên nhìn, ôi mẹ ời đám người của đạo diễn Đức. Minh nhìn Tông Dân, sau lại nhìn lại cô, phất chốc cô đứng bật dậy, cười cười hỏi ;

- Chào mọi người, mọi người đi đâu đây?

Một anh trong nhóm đứng ra trả lời:

- Quán này của nhà anh Huy, bọn anh hay đến đây lắm. Còn em sao lại đi cùng Phó Tổng, chẳng lẽ....

Cả bọn người phía sau cũng nhao nhao lên, Minh vội xua tay, cô lắc lắc đầu:

- Ô không các anh đừng...

Chưa nói hết câu đã nghe Tông Dân đứng dậy, anh ung dung thẳng thắn trả lời:

- Bọn tôi đang quen nhau.

"Bùm" thông tin anh vừa nói khiến toàn bộ những người đứng đó đều dờ người ra, mà nặng nhất là Minh, cô gần như muốn hóa đá ngay tại chỗ.

1 giây, 2 giây, 3 giây trôi qua không khí vẫn yên lặng đến đáng sợ. Đến giây thứ 4 thì....

- Thật sao, thật hả Phó Tổng?

- Eo ôi tôi biết ngay mà, biết ngay mà...

- Cung hỷ, cung hỷ chúc mừng em nha Minh. Phó Tổng là cực phẩm đấy, em may mắn ghê.

- Ôi bọn tôi giao bông hồng của khâu hậu trường cho anh nha Phó Tổng, rước cô ấy đi luôn đi đừng trả lại, bọn tôi không nhận đâu.

Minh nghe hết những gì anh em khâu hậu trường nói mà cô cảm thấy giận điên người, hóa ra "giả" của cô tệ đến như thế sao hả?

- Này này các anh, giữ mặt mũi cho em chút đi.

Tông Dân cũng bật cười, anh kéo tay Minh lại, có chút nghiêm túc nhìn đám người trước mặt, nói:

- Mong các anh em đừng tiết lộ chuyện này ra bên ngoài, như thế sẽ ảnh hưởng đến công việc của Minh. Bọn tôi hiện tại chưa muốn công khai với nhà đài.

Mọi người nghe Tông Dân nói, ai nấy đều gật đầu chắc nịch hứa sẽ không tiết lộ ra bên ngoài. Cứ thế việc cô và anh hẹn hò đã có người biết, cô cũng không biết là bí mật này được giữ kín bao lâu nhưng dù thế nào cô cũng cảm thấy rất vui. Vui vì Tông Dân đồng ý không tiết lộ rình rang, cũng vui vì anh có thể hiểu được cho cô, thật sự thân phận của cô cũng có chút đặc thù.

Đêm hôm nay vì mua chuộc anh em, Tông Dân đã bỏ ra khoản tiền không nhỏ để đãi đám người này ăn nhậu bết nhè. Minh cảm thấy tiếc tiền thay anh nhưng cô lại quá no không thể nhét thêm thức ăn vào được nữa. Hết cách để tránh lãng phí, cô cùng anh em uống bia góp vui. Kết quả không ai say mà cô lại có chút say tối mắt. Hết nói nổi!

Minh đi đứng có chút loạng choạng, cô quơ tay, nói:

- Chào các anh, các anh nhớ giữ lời...lời nha...

Mấy vị đồng thanh đáp lại, sau đó ai nấy đều lục tục ra về. Tông Dân vừa ôm lấy cô, vừa dìu cô ra đến cổng, đưa cô lên xe, thắt dây an toàn cho cô xong, anh nói:

- Em lại uống say nữa rồi.

Minh thật sự cũng không say lắm, nghe anh trách, cô cười cười:

- Em say đâu, vẫn tỉnh táo mà.

Tông Dân nhìn cô, anh véo nhẹ lên mũi cô:

- Chỉ giỏi mồm mép, ngồi yên để anh đưa em về.

Chạy tầm 15 phút xe dừng hẳn, Minh nheo nheo mắt nhìn ra ngoài cửa kính xe, cô ngạc nhiên hỏi:

- Đây là nhà anh mà, sao không đưa em về nhà?

Anh giúp cô tháo dây an toàn:

- Em quên là mẹ đi du lịch với dì Hà rồi à, em lại say về đó một mình ai chăm em?

Minh dờ người, cô quên mất bà Chi hôm nay đã đi du lịch đến tháng sau mới về. Eo ôi, cô thảm thán sao mẹ lại đi lâu dữ vậy!!

Tông Dân tháo dây an toàn cho cô, sau đó anh xuống xe, mở cửa xe giúp cô:

- Xuống đi cô nương.

Minh gật đầu, cô chậm rãi theo sau anh đi vào nhà. Căn nhà này của Tông Dân cũng không tính là rộng, dạng nhà phố nhưng được điểm là nằm trong khu "nhà giàu". Minh cũng có đến đây vài lần cùng bà Chi, mặc dù không quen thuộc lắm nhưng cũng không cảm thấy xa lạ.

Sau khi vào nhà, anh đưa cô lên phòng, lấy giúp cô cái áo sơ mi rộng của anh cùng cái quần đùi đi bơi, đem qua phòng cho cô, anh cười cười ung dung nói:

- Đi tắm đi, đồ lót anh không có, nhưng mà ban đêm chắc không mặc cũng không sao. Anh cho người đi mua rồi, sáng mai họ sẽ đem đến.

Minh nhìn anh, hai bên má của cô tự dưng nóng ran lên cả. Ôm lấy bộ đồ trong lòng, cô lúng túng nói với anh:

- Được rồi, anh đi ra đi...em tắm.

Tông Dân nhìn bộ dáng ngại ngùng ngượng chín mặt của cô, anh cười đều, trêu:

- Hay là cần anh tắm giúp không?

Minh giận dưng dưng, cô đứng phắt dậy đẩy anh ra cửa, cũng không quên đóng luôn cửa lại. Lúc vào đến phòng tắm mặt của cô vẫn còn nóng rực, thật sự là xấu hổ quá đi mất.

Tắm tấp mắt hơn nửa tiếng đồng hồ, Minh cảm thấy thật sáng khoái, mùi bia cũng vui đi phần nào. Nhưng vừa bước ra khỏi cửa xém chút cô đã giật bắn người:

- Ôi mẹ ơi, sao anh vào được em đã khóa cửa rồi mà?

Tông Dân cũng tắm xong, thân trên không mặc gì lộ ra vòm ngực rắn chắc cùng cơ bắp chắc nịch khiến lòng cô có chút rạo rức, phía dưới là quần thể thao, anh nửa nằm nửa ngồi dựa vào giường đọc báo. Nghe tiếng cô, anh buông tờ báo xuống giường, môi cong lên, nhàn hạ nói:

- Nhà cửa anh, em quên rồi hả?

Minh thật sự muốn bật cười, khi này anh hình như là đọc báo ngược thì phải.... tên này, muốn làm gì đây chứ?

- Nhưng đây là phòng của em mà, anh về phòng mình mà ngủ đi.

- Anh thích ngủ ở đây hơn, anh không sợ em làm gì anh, em thì sợ gì chứ. Tắm xong rồi thì ngủ đi, trễ rồi.

Nói rồi anh nằm xuống, hai mắt nhắm kịt cứ như là sẽ thật sự ngủ. Minh mỉm cười, cô cũng không cảm thấy ngại lắm. Dù sao thì anh và cô cũng xác định mối quan hệ lâu rồi, việc thân mật trước sau gì không xảy ra. Nhưng mà nhìn bộ dáng của anh, cô bỗng dưng thấy buồn cười, không ngồi người lớn xác to đầu như anh lại e dè đến như thế.

Kéo chăn nằm xuống, gì thì gì cô cũng nên nằm xuống cái đã, hôm nay có chút mệt quá rồi.

Cả hai nằm yên tĩnh được gần 30 phút, ngay lúc Minh chuẩn bị vào giấc ngủ lại cảm nhận được có người đang ôm mình. Híp hờ mắt, thấy anh vòng tay ôm lấy cô, cô cũng không cự tuyệt xoay người ôm lấy anh. Mỗi hai người khẽ chạm vào nhau tạo nên hơi lửa sắc bén....

Trong đêm tĩnh mịch, một nam một nữ ôm nhau hôn say đắm, Tông Dân trở mình nằm lên trên người cô, môi anh phủ xuống môi cô, dư vị ảm áp mà quen thuộc. Minh cũng thuận theo anh, cô ôm lấy cổ anh mặc sức cho anh mút mát môi cô không ngừng.

Bàn tay to lớn thon dài của anh vô thức không tự chủ được sờ soạng khắp nơi trên người cô. Anh hôn lên môi, lên má lại hôn xuống cổ, xuống ngực, từng cái hôn dịu dàng như kích thêm dục vọng trong con người cô. Bàn tay anh nhẹ nhàng tháo từng cái cúc áo sơ mi, chỉ chưa đầy 1 phút cả thân thể trắng trẻo mịn màng hiện rõ mồn một ngay trước mặt. Tông Dân hít một hơi dài, đại não của anh gần như phình to ra vì hình ảnh của cô. Bao nhiêu dục vọng trong con người anh được cô khơi lên sạch không sót lại một chút nào. Trên trán anh gân xanh nổi lên từng dòng cũng đủ hiểu anh đã phải nén lại dục vọng như thế nào vì cô. Cúi đầu xuống nói nhỏ vào tai cô, giọng anh trầm đục:

- Minh...cho anh...có được không em?

Cô cũng không khá hơn anh là bao nhiêu, nhìn anh vì nhịn mà nổi cả gân xanh, cô cắn cắn môi, lí nhí trả lời:

- Được.. nhưng nhẹ thôi..

Nhận được sự đồng ý của cô, anh hôn lên môi cô, nụ cười sâu thêm chút nữa, anh nói:

- Nhẹ...anh nhất định sẽ nhẹ mà.

Nói rồi anh hôn lại hôn xuống ngực, xuống cổ, hai đỉnh đồi cao vút hiện lên trước mặt anh, không to nhưng đủ làm anh phát ngất. Khẽ đưa môi xuống vờn nhẹ xung quanh, bàn tay anh cũng không quên mon trón uốn nắn theo dục vọng. Minh bị anh đùa giỡn, cô ậm ừ hừ hừ vài tiếng không vui, cái cảm giác vừa kích thích vừa buồn bực khiến cô vô cùng khó chịu.

Tông Dân mỉm môi cười, anh đưa môi ngậm lấy một bên đỉnh đồi nhỏ, bên còn lại bàn tay đang se se nụ hoa nhỏ khiến nó như nở rộ dưới tay anh. Mút hết bên này anh lại đổi sang bên kia, hai bầu ngực ửng đỏ nở rộ đẹp diễm lệ.

Minh ôm lấy cổ anh, cô nhắm mắt cảm nhận cảm giác khoái lạc mà anh đem lại. Anh nhẹ nhàng, chuyên nghiệp lại không thiếu sự chu đáo khiến cho thần trí của cô như được hưởng một trận massa giải trí. Trong vô thức vài tiếng "um um" từ miệng cô phát ra như động viên khích lệ anh nên tập trung thêm chút nữa.

Trên mút mát, dưới lại không ngừng mò mẫm, từng tắc da thịt mà bàn tay anh đi qua như khiến chỗ đó đông cứng không nhúc nhích được. Tông Dân mò mẫm vào quần đùi bơi của cô, bên trong tối om nhưng lại ảm áp tuyệt đối. Anh ngừng mút mát phía trên, cả người tập trung xuống nơi tuyệt mật phía dưới. Bàn tay anh nhẹ nhàng cởi quần đùi của cô ra, trước mặt anh đôi chân thon dài mịn màng trắng nõn không tỳ vết. Hô hấp anh có chút ngưng trệ, bàn tay lại hư đồn lẩn mò vào bên trong..

Minh căng người, cô nắm lấy ga giường, không dám nhìn chỉ dám nhắm mắt mà cảm nhận. Bàn tay anh mò mẫm đến nơi đầy nước kia, ngón tay thon dài từ từ đưa vào huyệt nhỏ mé người. Tông Dân gần như căng cứng cả người, ngón tay ra ra vào vào trong cơ thể cô càng ngày càng điên cuồng không khống chế được nữa.

Minh cuộn người, cô cảm nhận được sự khoái lạc cực mạnh theo mỗi nhịp tay của anh, tiếng rên rỉ ngấm nga cũng theo đó mà phát ra.

Anh hai mắt đỏ ngầu, miệng khô khốc nói:

- Kêu ra đi em, kêu ra đi.

Cô mím môi, mặt đỏ bừng bừng "a a" vài tiếng. Tông Dân mỉm cười, đang lúc cao trào anh lại thẳng thừng rút tay ra, Minh có chút hụt hẫng cô nhìn anh, biểu cảm như đang giận dữ.

Anh ôm lấy cô, hôn lên môi cô, giọng nói ma mị mê người:

- Việc của ngón tay xong rồi, bây giờ đến lượt anh.

Nói rồi anh cởi phăng chiếc quần thể thao, sau đó là đến quần lót, bên trong cự long to lớn đang bành trướng không ngừng. Minh không dám nhìn, cô chỉ hé hé mắt, ôi có chút xấu xí ghê người..

Không để cho cô xấu hổ thêm, anh khẽ tách chân cô ra, chen cự long to lớn vào giữa. Từng cái nhích nhẹ từ từ đưa cự long vào trong... Minh căng người, đây không phải là lần đầu tiên nhưng thật sự đau chẳng khác nào cái cảm giác ấy. Hốc mắt ửng nước, cô ôm lấy tay anh lắc lắc đầu:

- Dân...đầu..

Tông Dân nhìn cô, nhìn gương mặt không khổ của cô, anh ngừng ngay động tác, anh chồm lên trước hôn lên môi cô, giọng anh khàn khàn nhỏ nhẹ:

- Đừng sợ, từ từ sẽ không đau nữa, anh hứa đó.

Cô gần như muốn bật khóc khi phía dưới kia anh lại từng cái nhích vào mạnh mẽ. Đến khi cảm nhận được thứ ấy đã vào trong, cô cũng gần như nước mắt đầm đìa.

Anh ôm lấy cô, lau đi nước mắt trên mặt cô, bên dưới cũng chỉ dám cử động nhẹ. Trong lòng xót xa cho cô vô cùng nhưng nếu không làm luôn lần này thì nhất định về sau cô sẽ sinh ra bài xích..

- Ngoan...anh đây...đừng khóc nữa...

Cô mím môi gạt đầu, cả người lại đung đưa theo từng cái va chạm nhẹ của anh.

Sau cơn đau đớn qua đi là khoái lạc ủa đến, cô cảm nhận được sự sung sướng trong cơ thể đang kéo đến. Từng cú nhích nhẹ nhàng nhưng lại như sâu thẳm vào trong lòng cô, không còn đau đớn chỉ còn cảm giác lâng lâng như người trên mây. Hai chân cô quắp vào trong người anh, anh lại ngã người nhấc bổng cô lên, thành ra cô hoàn toàn ngồi thẳng trên chân anh. Tông Dân mỉm cười, mồ hôi anh vươn ướt trán:

- Động đây đi em

Mình nghe theo lời anh, cô khẽ động, cái cảm giác thứ bên trong người cô như chạm đến đỉnh điểm của cô. Mình cong người, cô ôm lấy anh, anh lại cúi đầu ngoạm lấy một bên ngực cô mà mút mát. Chỉ với vài cái động cô đã căng người, tiếng rên rỉ ní non cũng theo miệng nhỏ của cô phát ra. Ngây ngất, sung sướng mà mê người...

Tông Dân ôm lấy cơ thể mềm nhũn của cô, anh bật cười. Lại đặt cô xuống, anh hăng say ra vào trong cơ thể cô. Từng cái đâm như vượt qua vũ bão mà vấy đến, khiến Minh một lần lại một lần nữa lên đỉnh thành công.

Mãi rất lâu sau đó, khi cô gần như không thể nào chịu nổi nữa, van nài anh, anh mới ung dung đẩy nhanh tốc độ... sau đó cô chỉ còn nghe tiếng gầm nhẹ cùng một dòng nước ấm ấm chạm thẳng vào trong lòng cô...

Anh khẽ hôn lên tóc cô, nụ cười trên môi không hề tắt:

- Minh...cảm ơn em rất nhiều, anh yêu em!

Bên ngoài trời mây đen như giăng kín, gió lạnh lại như ủa về... mà trong phòng mùi vị của sự hoang ái không sao phai đi được..

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gà Cho Anh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Sáng hôm sau khi cô tỉnh dậy mặt trời đã lên cao quá nửa, uể oải vung tay toàn thân lại truyền đến vài cái đau nhức. Lềch thân xác có chút mệt mỏi xuống giường, cô vào phòng vệ sinh tắm tấp một chút. Hôm nay không có lịch ghi hình cho nên cô không cần đến Đài Truyền hình làm gì.

Lúc tắm xong bước ra đã thấy Tông Dân ngồi ngay ngắn ăn mặc chỉnh tề nhìn cô. Thấy cô bước ra với bộ quần áo khi tối, anh cong môi mở tủ lấy cho cô một cái váy sau đó nhét vào trong tay cô.

- Mặc cái này đi, lát nữa anh đưa em về nhà lấy quần áo.

Cô có chút đỏ mặt, hỏi:

- Sao phải về nhà lấy đồ?

- Em ở đây với anh.

Mình lại ung dung trêu chọc anh:

- Em đâu cần ở đây đâu, em ở một mình cũng được mà.

Tông Dân bật cười, bao nhiêu cảm xúc hạnh phúc đều trung hết lên mặt:

- Được, vậy em cứ ở nhà, anh dọn đến ở cùng em là được chứ gì.

Mình véo vào tay anh một cái rõ đau, cô ôm bộ váy đi lại vào trong phòng tắm.

.....

Sau hôm đó thì Minh dọn về ở cùng anh, Tông Dân cũng có ý khi nào bà Chi đi du lịch về anh sẽ thông báo việc của anh và cô, cũng sẵn tiện giải thích tất cả mọi chuyện. Đối với chuyện này, Minh không có ý kiến, cô thật sự cũng không muốn sẽ giấu giếm bà mãi nhưng mà nói ra sự thật với bà thì cô lại không muốn chút nào.

Đêm đến cô và anh ngồi ở ban công phòng khách ngắm trời về đêm, trên tay cô là ly cà phê sữa nóng, anh lại uống cà phê đen. Cô ngược mắt lên nhìn anh, có chút ưu tư hỏi:

- Anh...nếu mẹ không đồng ý thì sao, em có chút nào lo.

Tông Dân uống một ngụm cà phê đắng, anh buông tách cà phê xuống, kéo ghế anh lại sát ghế cô.

- Mẹ sẽ đồng ý, em yên tâm đi.

Cô nhướng mắt nhìn anh, khoảng cách hai người rất gần, cô gần như nhìn được da thịt anh rõ ràng nhất. Da trắng môi hồng ngũ quan tinh xảo, đúng là người đẹp như tranh, nam thần của mấy thiếu nữ. Trong lòng cô bỗng dưng có chút tò mò về Phương Minh em gái anh.

- Dân, Phương Minh vì sao lại mất?

Tông Dân không nghĩ cô sẽ hỏi anh vấn đề này, chuyện của em gái anh đã qua nhiều năm rồi.. anh thật sự không muốn nhắc đến. Nhưng khi nhìn gương mặt tò mò đáng yêu của cô, anh lại không chống cự được. Nhẹ thở ra, trước sau gì cô cũng cần được biết, biết bây giờ cũng không gọi là quá sớm đâu.

Anh nhìn cô, vuốt ve tóc cô, giọng anh nhỏ nhẹ:

- Con bé trước kia cũng hay thường ngồi cùng anh thế này, thực sự con bé ngoan lắm. Nếu nó không bị giết chắc bây giờ đang tung tăng bên Nhật rồi.

Cô cả kinh, là bị giết thật sao???

Thấy cô sợ hãi, anh vội vỗ lưng xoa dịu, giọng nói cũng u buồn hơn hẳn:

- Chuyện cũng qua rồi, anh cũng không có ý định nói với em vì lo là em sẽ sợ. Nhưng mà hình như em cũng sợ rồi đấy, Minh cũng biết sợ à?

Cô cố trung một nụ cười tươi tắn nhất có thể với anh.

- Em vẫn biết sợ mà... anh...em xin lỗi là em không biết...

- Có gì đâu xin lỗi, đó là sự thật mà. Thời gian đầu nếu ai nhắc đến em gái anh, anh đều không vui lại còn nổi cáu nhưng sự thật vẫn là sự thật, có đánh người ta thì con bé cũng không sống lại được. Âu chắc cũng do cái duyên con bé ngăn ngừi, không can lại được.

Minh nhìn ra được sự tang thương trong lời nói của anh, cô nắm lấy tay siết thật chặt:

- Em ở đây, anh đừng buồn nữa, nếu anh buồn em ấy cũng sẽ buồn theo đấy.

Tông Dân véo vào mũi cô, anh cười nhẹ:

- Anh không sao, đối với anh thì trước sau gì thẳng khốn đó cũng phải đi theo bởi cho con bé, có gì mà buồn chứ.

- Anh nói ai? Hần ta là ai?

Anh ngược mắt lên nhìn về khoảng không phía trước, khịt khịt mũi, giọng anh nhạt nhẽo lạnh tanh:

- Người quen em cũng biết đấy, là lão Lâm

Minh rung động trong lòng, cô biết anh có thù với lão Lâm nhưng cô lại chưa bao giờ nghĩ đến nguyên nhân này. Cái này.... lão Lâm tại sao lại giết Phương Minh???

Tông Dân nhìn Minh, anh biết cô không hiểu nhưng lại không dám hỏi. Anh cũng không vội trả lời, dứt tay vào túi quần bộ dáng thông dong nhưng đượm nét u buồn.

- Năm con bé 19 tuổi, một lần đi sinh nhật của bạn ở nhà hàng, con bé quen biết một người đàn ông. Đêm đó con bé không về nhà, anh gọi điện, cho người đi tìm khắp nơi nhưng vẫn không có tung tích. Mãi 1 tuần sau người ta tìm thấy xác con bé ở gần nhà hàng trong một khu bụi rậm nổi tiếng. Công an đến điều tra, kết quả cuối cùng là tự tử. Buồn cười đúng không em, lý nào con bé lại tự tử chứ?

Ngừng một chút anh lại nói tiếp:

- Anh tất nhiên là không tin nhưng thân phận của anh khi đó đặc thù, anh chấp nhận theo kết luận của công an. Bên ngoài anh vẫn cho người điều tra, kết quả thu được khiến anh gần như chết sững. Đêm hôm đó, lão Lâm cùng đám lão già biến thái bắt nạt đánh thuốc con bé sau đó..... Lúc ấy thế lực lão Lâm rất mạnh, anh cũng chỉ là tên nhóc choai không có đủ quyền lực để lật đổ được ông ta. Nhưng mà... bây giờ thì khác rồi, mấy năm qua anh vất vả anh điên cuồng kiếm tiền, may mắn cho anh gặp lại được những anh em chí cốt lúc còn du học ở nước ngoài, lão đại anh cho người thăm dò điều tra thêm. Đêm ấy sau khi bắt con bé, lão già đó cho con bé dùng thuốc kích thích liều cực mạnh, sau khi chơi chán chê bọn chó già bỏ con bé ở lại khách sạn, đến sáng hôm sau thì con bé qua đời. Dựa vào quyền lực hiện có, bọn chó bụng bít và dựng thành hiện trường giả là do con bé cắt cổ tay tự sát. Mẹ kiếp, khốn nạn mà.

Minh nghe đến đâu cơ thể cô lại run rẩy đến đó, cô có thể cảm nhận được cả nỗi đau mà Phương Minh từng chịu đựng. Ghê tởm, bọn chó già đó thật là ghê tởm..

- Lão Lâm là tên biến thái chính hiệu, lão ta thích chơi gái lành đặc biệt là trẻ em. Hồ sơ mà lão đại điều tra về ông ta đi kèm với một loạt tội danh hiếp dâm và ấu dâm trẻ nhỏ. Mẹ nó, khốn nạn chó má như vậy mà vẫn giàu có vẫn ung dung sống nhàn hạ trên đời này. Anh điều tra về lão, nhận nhìn mấy năm nay chỉ muốn một lần đánh gọn, đánh cho dây rề của lão cũng phải hoại tử theo. Cái mạng chó của lão Lâm anh không lấy anh thế anh không làm người nữa.

Nói đến đây cơ thể Tông Dân dần run lên, sự phẫn nộ không còn che giấu được nữa. Minh đứng phát cứng, cô ôm anh từ phía sau, cảm nhận được sự run rẩy của anh. Hiện tại cô chẳng biết làm gì cũng không biết nói gì để xoa dịu nỗi đau mà anh đang và đã chịu đựng. Anh với cô.... nỗi đau nào cũng khiến đau nhức đến thấu tận tâm can...

Xoa xoa bờ vai của anh, cô dựa vào lưng anh, nhẹ nhàng an ủi:

- Em ở đây...em ở đây....

Nghe được tiếng cô, nghe được sự níu non nhẹ nhàng của cô, anh như bình tâm lại. Trong cơn ác mộng như tìm được lối ra, anh ôm lấy cô, cơ thể không còn run run vì xúc động nữa. Khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô, tất cả nỗi lòng đều được vơi đi hết thảy....

Ngược mắt lên nhìn trời cao, ai mà không có cho mình một vài ký ức đau buồn nhưng anh lại may mắn khi có cô, đó là sự an ủi lớn nhất giành cho anh lúc này.

.....

Nghỉ hai ngày Minh lại đến nhà đài đi làm đều đặn như thường lệ, sau việc hôm gặp Hiền ở cửa hàng quần áo nam, cô và bác sĩ Nam dường như ít liên lạc. Không phải vì cô nghi ngờ anh nhưng hình như anh cố ý tránh né cô. Ngoài quay chương trình ra anh cũng không còn hẹn cô ăn uống như trước nữa. Mà Minh cũng không muốn Tông Dân khổ chịu, cô vẫn xem bác sĩ Nam là người tốt, là ân nhân cứu mạng của mình nhưng cuộc sống vẫn là cuộc sống, không thể đánh đổi tình yêu với một mối quan hệ được. Đối với cô thì Tông Dân quan trọng hơn ai cả.

Về phía Long, cô nghe Quang Boss kể lại công ty của hắn gần như phá sản rồi, bên phía lão Lâm vẫn chưa hề hấn gì. Anh ta cũng có nói do Tông Dân tạm thời chưa phát binh nên mọi thứ vẫn còn rất tốt nhưng mà ngày tàn của lão Lâm cũng không còn xa nữa. Nghe đến đây tâm trạng của cô bỗng dưng lại vui vẻ đến lạ, mấy tên khốn đó phải chết dần chết mòn cô mới cảm thấy hả dạ trong lòng. Còn nữa, bà Dung con Hiền.... cô lại muốn cho họ có một màn kịch nhớ đời đến chết.

.....

Hôm nay sau khi ghi hình cùng với bác sĩ Nam xong, anh có hẹn cô nói chuyện một chút. Với Minh, cô không bài xích anh nhưng mối quan hệ của anh và cô cũng chỉ đơn giản là bạn bè bình thường.

Căn tin nhà đài bây giờ khá vắng, bác sĩ Nam đem đến cho cô một cốc trà sữa lạnh, anh cười, nói.

- Cô thích uống cái này, uống đi.

Minh nhận lấy, trên môi cũng nở nụ cười.

- Cảm ơn anh, anh vẫn thích uống cà phê sữa đá à?

Bác sĩ Nam ngồi xuống ghế, lắc lắc cái ly trong tay:

- Ủi cô còn nhớ sao?

- Có gì lại không nhớ, tôi ở cùng anh cũng không phải ít đâu.

Nói đến đây cả hai cùng bật cười. Bác sĩ Nam lại nhìn cô, anh mỉm cười, nhàn nhạt nói:

- Tháng sau tôi lấy vợ, vì lý do cá nhân nên không mời cô đến tham dự được. Cô..thông cảm cho tôi nhé.

Minh có chút bàng hoàng, bác sĩ Nam có vợ sao, cô chưa nghe anh kể về bạn gái anh bao giờ, thế mà lại lấy vợ nhanh đến thế. Cô thật sự cũng không nghĩ gì nhiều chỉ cảm thấy mừng cho anh. Vui vui về về, cô chúc mừng anh:

- Không sao mà, anh hạnh phúc là tôi vui rồi, mời hay không cũng không quan trọng.

- Ủi, cảm ơn cô.

Hai người ngồi nói chuyện một lát nữa, bác sĩ Nam có điện thoại sau đó xin phép đi trước. Trước khi đi, anh có nói với cô một câu:

- Thật sự thì... tôi đến muộn một chút rồi, nhưng nhìn cô hạnh phúc tôi cảm thấy cũng yên tâm trong lòng. Sau này cô nhất định phải thật hạnh phúc nhé, tôi luôn chúc phúc cho cô.

Minh nghe từng lời anh nói, chẳng hiểu vì sao trong lòng lại sinh ra cảm giác buồn bã không thể giải thích được. Cô vẫn không hiểu vì sao anh lại nói là anh đến muộn... anh có đến muộn cái gì sao? Dự định đi rồi, cô vô thức ngồi bần thần nhìn theo bóng lưng gầy của anh, cô bỗng chốc sinh ra cảm giác hiu quạnh khó diễn tả. Khi anh thông báo anh sắp lấy vợ, cô chưa từng cảm nhận được sự hạnh phúc trong ánh mắt của anh. Cứ như việc anh lấy vợ giống như một điều gì đó bình thường lắm, hay nói đúng hơn là như bị ép buộc phải thực hiện. Đối với cô anh là một người bạn thân, cô thật sự không muốn nhìn thấy bạn mình như thế này... cuộc sống này vô vị rồi dừng vì ai đó mà khiến nó trở nên tẻ nhạt thêm nữa.

- Bác sĩ Nam...chúc anh hạnh phúc...

.....

Đầu giờ chiều, mấy vị lớn trong nhà đài có một cuộc hẹn tiếp khách. Tông Dân là Phó Tổng nhưng những cuộc gặp gỡ vài đơn vị tài trợ nhỏ anh rất ít khi đến dự.

Bình thường mấy việc gặp mặt này sẽ không đến phiên cô tham dự nhưng hôm nay vô tình trên đường bọn họ đi xuống ghế ngang qua khâu hậu trường nơi cô vừa mới ghi hình xong, phó giám đốc lại có ý mời mọc cô không thể không nể mặt. Phía trên cô có Phó Tổng chống lưng nhưng phía dưới cô vẫn chỉ là một nhân viên bình thường mà trong nhà đài cũng ít ai biết cô và Tông Dân đang qua lại thành ra vị phó giám đốc bụng to này đương nhiên cũng không thể biết. Thường mấy cuộc gặp gỡ như này cũng hay có mấy MC trẻ đẹp đi theo, mục đích làm gì thì chỉ có bọn họ hiểu rõ. Nói hay thì là để mở rộng quan hệ còn nói không hay thì đi tìm đại gia lót lưng nhưng mà mấy mặt xấu của giới nhà đài thường kín như bưng không dễ phô trương như showbiz.

Minh thật sự bất đắc dĩ lắm mới đi theo cùng, cô cũng chỉ vì nể mặt vị phó giám đốc, có lẽ đến ngồi một chút sau đó sẽ xin phép về trước. Thân làm nhân viên cấp thấp là thế, may là cô còn có Tông Dân che chở, nếu không thích gì cô thể khóc lóc với anh. Nhưng mà cả đời này cô cũng không thể tránh khỏi những việc như thế này, mà cô cũng không thể dựa theo anh cả đời mãi được.

Đi theo phó giám còn có 2 người nữa, một là chị Bình, hai là một đạo diễn trẻ vừa ra nghề. Trên đường đi chỉ có ba người bọn họ nói chuyện, lâu lâu cô cũng ậm ừ cho có chứ cũng không muốn giao tiếp quá nhiều.

Xe dừng trước cửa nhà hàng Nhật Bản, cô biết nơi này vì tuần trước có đi theo Tông Dân đến đây. Nhà hàng này không to lắm nhưng kiến trúc lạ, không có bàn ghế đại trà như những nhà hàng tây hay ta, ở đây mỗi bàn là một phòng được ngăn cách như những căn phòng của người Nhật, cửa cũng là cửa gỗ kéo khá thú vị.

Lúc cô đi theo phó giám đi vào cũng là lúc Tông Dân gọi đến, vừa hay cô nói được tên nhà hàng điện thoại lại hết pin sập nguồn. Vị phó giám đi trước cô vừa cười vừa hỏi:

- Ai gọi vậy Phương Minh, là bạn trai à?

Minh mỉm cười cô gạt đầu, cắt điện thoại vào trong túi:

- Vâng, là bạn trai gọi, điện thoại của tôi xui xẻo

lại hết pin.

Anh đạo diễn trẻ tuổi tốt bụng nói:

- Có cần gọi lại không, tôi cho cô mượn điện thoại.

Minh nghĩ đến nghĩ lui, thật sự cũng không nhất thiết phải gọi lại, cô nói sơ qua như thế chắc anh cũng hiểu rồi. Lắc lắc đầu, cô khéo léo từ chối:

- Cảm ơn đạo diễn, không cần gọi lại đâu.

Vị phó giám phía trên lại ồ ồ nói:

- Cô còn trẻ chồng con sớm làm gì, kiếm tiền kiếm chút danh trước cái đã. Cứ tự do tận hưởng một chút sau lấy chồng muộn đâu.

Mình nhìn theo ông ta, mặc dù những lời nói này nghe ra như người lớn khuyên bảo mấy đứa trẻ trong nhà nhưng mà khi nghe ông ta nói cô lại có cái suy nghĩ khác. Không biết là thế nào, lại cảm thấy không được đành hoàng cũng không mấy đứng đắn.

Chị Bình đi cùng cô này giờ vẫn không nói câu gì, khi đám người đi đến trước phòng bao, chị ta mới nhảy đồng lên bảo có việc gấp cần làm, lát nữa sẽ chạy đến sau. Phó giám ra về không vui nhưng ông cũng không giữ chị ta ở lại, chỉ bảo đi nhanh còn đến.

Khi chị Bình rời đi, chị có nhìn cô, ánh mắt chị ta thâm sâu có chút khó lường...

Nhân viên phục vụ mặc một bộ kimono màu đỏ trang điểm theo phong cách người Nhật, khi thấy bọn cô có ý vào liền vui vẻ giúp mở cửa.

Mình đi theo sau phó giám, vừa bước vào phòng cô gần như giật mình khi nhìn những nhân vật có mặt trong phòng này. Trước mặt cô là lão Lâm thêm mấy lão già mà cô không quen biết. Trong lòng cô dự cảm không được tốt cho lắm, cô cúi người nói vào tai phó giám.

- Tôi ra ngoài đi vệ sinh một lát...

Phó giám chưa nghe hết câu đã giận dữ:

- Ở lại, khi nào cô Bình đến thì cô đi. Bớt lải nhải lại đi toàn tai to mặt bự, cô muốn chết à?

Mình cảm thấy mình giống như đã bị lừa đến đây, nhìn ánh mắt của lão Lâm nhìn cô, bất giác cô cảm thấy sợ hãi. Không nói nhiều cô định quay người đi ra ngoài nhưng cửa lại không thể mở ra được, bên ngoài hình như bị khóa chặt lại rồi...

Linh cảm xấu dần tăng lên, cô vô thức sợ hãi đập cửa, phía sau lưng lại truyền đến mấy giọng cười ghê rợn:

- MC, cô làm gì vậy, ngồi xuống một chút bọn tôi đưa cô ra ngoài ngay thôi.

Thấy Minh vẫn còn ngoan cố đập cửa la hét, lão phó giám liền kéo tay cô khiến cô ngã sấp ra đất, lão gần lên:

- Cô khôn hồn thì cầm mồm lại, đừng để tôi điên lên tôi và cho hết đẹp kiểm ăn đấy.

Mình giờ phút này hoảng loạn, cô vùng dậy, hét:

- Mấy người đừng làm vậy, còn ông nữa ông đừng đến tôi Tông Dân sẽ róc xương ông.

Quả thật tên phó giám nghe đến hai chữ Tông Dân mặt mũi có chút xanh xanh, lão ta hình như đoán được gì đó. Ngay lúc lão ta còn mơ hồ cô liền vùng dậy định chạy nhưng xui cho cô lại bị lão Lâm tóm lại được. Lão ta bắt được cô, bóp chặt miệng cô kéo xuống đất. Tay lão với lấy bình rượu trên bàn, bóp miệng cô mà đổ vào ông ọc.

Mình hoảng loạn cô đập chân đập tay không ngừng, xung quanh mấy lão già hùa theo cười cợt, có tên còn mạnh động giữ chân giữ tay cô lại cho lão Lâm đổ rượu vào miệng cô.

Mình vùng vẫy, miệng cô toàn là rượu khiến cổ họng khô ráp ho không ngừng. Lão Lâm sợ cô bị nghẹn mà tắt thở, lão liền kéo cô ngồi dậy, bóp lấy cổ cô. Gương mặt lão gần sát mặt cô, ánh mắt lão hung hãn không ngừng:

- Đi sang phòng bên, tôi với cô cùng chơi vui vẻ.

Nói rồi lão kéo Minh đứng dậy, lôi cô sên sệt đi sang phòng kế bên. Mấy lão già đi theo liền cười sáng khoái hò hét:

- Cô bé rên lớn lên cho anh em tôi cùng thưởng thức giọng MC vàng nào.

Mình run rẩy, giờ đây cô hoảng loạn không ngừng, lại nhớ đến Phương Minh em gái của Tông Dân lòng cô lại càng lạnh lẽo hơn nữa. Nếu như lão muốn làm bừa cô thà tự tử chết chứ không muốn cho lão ta được toại nguyện.

Lão Lâm nhìn chăm chăm cô, lão kéo cô quăng xuống sàn gỗ cứng nhắc, một tay xé áo cô, một tay bóp lấy cổ cô.

- Mày là con Minh bỏ thằng Long đúng không, qua mặt tao à? Muốn hại tao sao, muốn trả thù sao dựa vào khả năng của mày với thằng oắt con Tông Dân thì được à? Haha...trước kia con em gái thằng Tông Dân cũng bị tao chơi đến chết đó, mày muốn lặp lại lần nữa à con điểm.

Vừa nói tay lão vừa sờ soạng trên người cô, ánh mắt lão ghê người chứa đựng toàn dục vọng. Minh bị lão Lâm bóp chặt cổ, cô không thể nói được gì ngoài vùng vẫy khắp nơi. Cô nhìn lão, gần từng chữ khó khăn:

- Mày... giết... tao...đi...đi...

Lão Lâm bật cười, bàn tay ghê tởm của lão xoa xoa một bên ngực cô, lão cười gian ác:

- Giết mày bằng c** có được không? Haha...tao lại thích chơi mày đến khi mày chết mới vui, con điểm. Tao cho mày mở miệng là để rên, nào rên đi, rên đi.

Mình gần như suy sụp, cô chưa từng chứng kiến con người nào khổ nạn ghê gớm như thế này. Lão ta cứ như xem thường mạng sống của người khác, xem thường trời đất, xem thường nhân quả. Minh vô thức rơi nước mắt, ở đây không ai cứu cô được nữa rồi...

Lão Lâm vừa bóp miệng cô vừa đưa tay lần mò xuống dưới, chiếc váy công sở ôm sát người bị lão mò mẫm tìm dây khóa kéo đến điên người. Vì mất tập trung, Minh liền canh cơ hội vùng dậy. Nhưng cô lại không mạnh bằng lão ta, một lần nữa bị lão kéo lại. Lão nắm lấy chân cô, kéo quật xuống đất, hai tay lão nắm lấy tóc cô giật cực mạnh, đầu cô lại bị đập liên tục xuống dưới nền gỗ, mùi máu tanh xộc vào mũi vào miệng cô.

Đau quá... toàn thân cô đau nhức như bị gãy xương sườn. Khóe mắt ướt nhoe, sự bất lực như khi 1 năm về trước cô bị bắt phải bỏ con... Đau đớn, tuyệt vọng, mệt mỏi và nhục nhã... Nhìn lão Lâm đang kéo khóa váy cô xuống, cô nhanh như chớp liền đưa ra quyết định cuối cùng. Sống là người của Tông Dân thì chết cũng sẽ là người của anh, thằng chó già này cũng đừng mong được toại nguyện.

Cô dùng hết sức bình sinh đập cho lão một cái, lưỡi đưa dài ra chỉ còn chờ răng cắn chặt xuống. Ngược đời mắt ướt đầm nhìn về phía lão, cô nói trong uất hận:

- Máy sẽ chết....

"Đừng" "Àm" trong khoảnh khắc sinh tử chỉ ngăn cách bằng thời gian ngắn ngủi, một bàn tay ấm áp lại kéo cô về với thực tế rồi xa thần chết....

- Minh...đừng em..

Bàn tay anh nhét vào trong miệng cô, cô theo quán tính tự sát liền cắn xuống. Lực cắn muốn lấy đi mạng sống nên rất mạnh, đến khi Minh cảm nhận được có gì đó không đúng cô mới mở mắt lên nhìn. Hốc mắt cô rung rung, nước mắt không tự chủ được tuông ra ào ạt. Trên môi nồng nặc mùi máu tươi, cô khó khăn nói:

- Dân...cứu em..

Tông Dân nhìn cô, anh ôm lấy cơ thể run rẩy của cô, nhìn người con gái anh nâng niu thân tàn mà đại trên gương mặt đầy màu bất giác ác thú trong lòng anh lại trôi lên. Anh ôm lấy cơ thể cô, thư ký Kiệt liền đưa một chiếc áo khoác đến, anh dùng chiếc áo bao bọc lấy cơ thể đầy vết đỏ đỏ trên người cô.

Lão Lâm giờ đây bị người của anh khống chế, gương mặt lão không có bất cứ gì là hoảng sợ, lão bật cười, thông dong nói:

- Phó Tổng, anh làm vậy là sao. Tôi là đang chơi gái... à quên đùa với em gái anh chút thôi, anh làm gì căng thẳng vậy?

Tông Dân bồng Minh lên, ánh mắt anh hung hãn nhìn về phía lão Lâm, mà lão dường như cũng không có gì sợ hãi.

- Thằng chó già này thử qua một chút vui vẻ không?

Nói rồi anh ra hiệu cho đàn em đi theo sau dần cho lão Lâm một trận, đến khi lão máu mồm máu miệng ọc hết ra anh mới chịu cho dừng.

Vẫn ôm Minh đã ngất đi trong lòng, anh ung dung nhìn về phía lão ta, anh nói:

- Máy nghĩ mày là ai, chống mắt lên nhìn xem mày chết như thế nào nhé.

Lão Lâm trợn mắt, gương mặt lão âm u đáng sợ:

- Em gái mày là tao chơi, mày đ có bản lĩnh nói chuyện được với tao đâu. Đánh tao là giải quyết xong à, cái Đài Truyền hình nhỏ xíu của mày nhất định bị xóa sổ, mày chờ đi.

Tông Dân cười nhạt, anh phun vào mặt lão vài bùm nước bọt. Giọng điệu mỉa mai khinh bỉ:

- Tao chờ, mày mua tao xem thử. Đừng trách tao không báo trước cho mày biết, cái mạng cùi của mày một hai ngày nữa thôi là lia dương thế rồi. Bớt làm ác để tích đức lại, em gái tao đang chờ mày dưới hoàng tuyền để trả thù mày đó. Nhanh xuống đi thằng chó già động dục.

Lão Lâm vẫn còn hung hăng ngoan cố:

- Máy đủ bản lĩnh? haha...

Tông Dân vỗ vỗ vào mặt lão, bóp chặt họng lão, nói ra rất nhẹ nhàng:

- Máy xem thường tao quá, công ty Bảo Lâm của mày mấy năm qua thành công hơn cũng là nhờ tao, gần đây chặt vật hơn cũng là nhờ vào tao. Nói vui nghe chơi một chút, cái đầu vốn bí ẩn kia là của tao haha...thế nào... Ồn chứ thằng chó?

Lão Lâm lần này mới cả kinh, lão chưa từng để Tông Dân vào trong mắt nhưng mà những lời anh nói khi này làm lão đủ thông minh để nhận ra...lão đã bị anh thao túng mấy năm vừa qua mà lão không hề hay biết.

Mẹ nó, trong lòng lão vừa run rẩy vừa lo sợ, chưa bao giờ cảm giác sợ hãi lại vậy lấy lão mạnh mẽ như bây giờ. Lão không muốn chết, không muốn bị mất đi quyền lực, không muốn phải ở tù...

Cổ họng lão nghẹn đắng, lão hồi hận vì ra tay với Minh, lão thật sự hối hận.

Tông Dân sau khi cảm nhận được Minh đang rất khó chịu, anh mới nhanh chóng đứng dậy rời đi. Trên trán cô máu vẫn rỉ, mùi máu tanh xộc lên nồng nặc.

Ôm lấy cô chạy như bay ra ngoài, anh lạnh lùng nói:

- Không cần đánh nữa, rút.

Trợ lý Kiệt cùng anh em gạt đầu, sau đó nhanh chóng đi theo sau anh.

Ngay khi đoàn người Tông Dân vừa rời khỏi thì lão Hưng cũng vừa hay chạy vào. Phòng kế bên mấy lão già sợ đến xanh mặt, còn lão Lâm lại bản thân ngồi ngất ngốc trên nền gỗ lạnh lẽo. Lão Hưng đi đến dịu bạn mình dậy, giọng lão ồm ồm vì sợ:

- Anh Lâm, Tông Dân không phải người đơn giản tôi đã từng cảnh cáo anh rồi, tại sao anh không nghe tôi?

Lão Lâm thần trí mơ hồ, trên mặt lão đầy máu tươi. Lão có chút run rẩy, nói:

- Con điểm đó là con nhỏ từng mang thai con của thằng Long nhà ông.... ông biết đúng không?

Lão Hưng giật bản người, lão thật sự cảm thấy chấn động, lão chưa từng biết Minh chính là bạn gái trước kia mà bà nhà ông bắt con bé phá đưa con trong bụng. Mối lão mấp máy, tay chạy cũng run run:

- Không...là sự thật?

Lão Lâm sững người, lão và lão Hưng chơi với nhau mấy chục năm, lão tin tưởng vào biểu cảm của bản mình.

- Vậy ông nói...biết con nhỏ đó là ai...không phải là con điểm từng đi theo thằng Long thì là ai?

Lão Hưng run rẩy thật sự, lão suy nghĩ nửa ngày không biết có nên nói ra hay không....

- Cái này... cái này...

Lão Lâm cơ hồ giận dữ, lão dùng chút sức lực hét lên:

- Ông Hưng... tôi với ông cùng chung một con...thuyền...

Lão Hưng dẫn đo trong giây lát, lão biết nếu ông Lâm không tốt thì sự nghiệp và công danh của ông cũng sẽ không còn. Nhưng mà việc kia nếu nói ra là một tội ác mà con bé kia lại từng là cô gái đi theo thằng Long con trai ông còn bị bà Dung và con Hiền ép bỏ thai.... Lòng nhân hậu trong ông trỗi dậy...

- Lão Hưng... nếu ông giết tôi...cả tôi cả ông đều có thể sẽ chết...

Dưới sự cảnh cáo của lão Lâm, lão Hưng không thể giết thêm được nữa. Bây giờ lão chỉ có thể cứu được lão, còn nhân hậu nhân từ gì đó... không cứu được lão nữa rồi..

Hít một hơi dài, lão nói rõ từng chữ:

- Cô gái đi theo Tông Dân...trước kia...hơn 10 năm trước ông có còn nhớ không? Cô bé gái người dân tộc có cậu là đầu bếp....

Đại nã lão Lâm như tua nhanh về hơn 10 năm trước... cô bé gái người dân tộc... ánh mắt nhỏ sáng quắc... Nếu đúng như thế... lão có thể hạ Tông Dân....??!!!!

Có chút vui mừng, lão run run hỏi lại lão Hưng:

- Thật không, ông dựa vào đâu?

Lão Hưng hít một hơi dài, định thần lại nói:

- Ánh mắt con bé khi nhìn tôi...suốt đời tôi không thể quên được.

Lão Lâm vui mừng ra mặt, lão gật gù:

- Được được lắm...

- Ông muốn làm gì?

Lão Lâm cười ranh mãnh, gian ác nói:

- Phá nát cuộc đời con điểm nó, dương đông kích tây...haha..haha...

Lão Hưng thoáng rung mình, lão dịu ông Lâm ra cửa... quyết định của lão lần này là đúng hay sai đây?!!!

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gà Cho Anh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Trong phòng ngủ nhà riêng của Tông Dân, từng giọt nước truyền vẫn ti tách chảy. Minh nằm trên giường, gương mặt cô an tĩnh không một gợn sóng. Đôi mi khép chặt, môi có chút khô ráp vì thiếu nước. Không biết là mơ hay tỉnh nhưng trong tiềm thức của cô nụ cười của một người đàn ông vẫn còn vang vọng... Cô hai tay nắm chặt, cơ người lùi về phía sau nhưng càng lùi người đàn ông kia càng bước đến. Ông ta đi từng bước về chỗ cô, từng ngón tay ông ta cời từng chiếc cúc áo sơ mi trắng, vòm ngực lồ lộ ra toàn là lông lá. Minh co rúm người lí nhí gọi "cậu ơi" nhưng.... cậu cô lại không nghe thấy.

Người đàn ông ép sát cô vào tường, ông ta cười man rợ, nói nhỏ:

- Ngoan đi chú thương.

Minh lắc đầu, cô không đồng ý.

Người đàn ông lại như hồ điệp vờn đến trên người cô, ông ta bóp lấy cổ cô, xé tang chiếc váy con bướm nhỏ cô đang mặc trên người. Cô hét khàn cả giọng, gọi mãi "cậu ơi, cậu ơi" nhưng vẫn không hề có tiếng trả lời. Người đàn ông bóp chặt họng cô lại, đưa thứ quái vật to lớn vào giữa hai chân cô...

Năm ấy cô mới 13 tuổi.....

- Không....không....

Minh gào khàn cổ, cô giật mình ngồi bật dậy, hai tay ôm lấy vai, cơ thể vẫn còn run rẩy vì sợ hãi. Trong cơn mơ kia, người đàn ông đó quen quá, thật sự quen quá....

Tông Dân vừa ở bên ngoài nấu cháo cho cô, vừa hay nghe tiếng cô hét anh liền bỏ hết chạy ào lên phòng. Trong phòng cô đang ngồi co ro hai tay ôm lấy người, trên gương mặt xinh xắn mặt cắt không còn giọt máu. Anh chẳng nghĩ gì nhiều liền đi đến ôm chăm lấy cô, vỗ vai cô an ủi:

- Sao vậy em, anh đây anh đây không sao rồi.

Minh vẫn còn hoảng, cái giấc mơ kia sao lại chân thật đến thế, nó chân thật đến mức cô không dám nghĩ đó chỉ là mơ. Nhưng tại sao cô lại không nhớ được, cô không nhớ được cái gì nữa vậy???

Cảm nhận được bờ vai của anh, cô ôm chăm lấy anh, ní non thành tiếng:

- Anh...em sợ quá, em sợ quá.

Tông Dân cau mày, trong lòng anh chưa xót vô cùng, nếu khi nãy anh không đến kịp... chắc có lẽ bây giờ mọi chuyện đã rất tồi tệ rồi. Đừng nói là cô mà ngay cả anh cũng cảm thấy quá mức sợ hãi, có trời mới biết ngay khoảnh khắc thấy cô nằm ngay đơ trên sàn nhà lạnh lẽo, tim anh gần như muốn ngừng đập ngay lập tức. Chưa bao giờ anh cảm thấy sợ hãi và bất lực đến như thế... cảm giác này có lẽ sẽ đi theo anh đến cả đời.

Ôm chặt lấy cô vào lòng, cảm nhận được cái run của cô, ngay cả nhịp tim của cô anh cũng nghe thấy được... nó không đều không hề bình ổn một chút nào.

Hôn lên tóc cô, hôn lên những nỗi sợ hãi của cô, anh âu yếm nhỏ to với cô:

- Không sao rồi, có anh ở đây sẽ không ai được phép bắt nạt em nữa.

Mình được anh bao bọc ôm ấp, trong lòng cô sự sợ hãi cũng được vui đi đôi chút. Chóp chóp khóe mi, cô hít một hơi để quên đi hết những ác mộng khi nãy. "Chỉ là ác mộng thôi" cô ngăn lần tự trấn an bản thân mình như thế....

Tông Dân ôm lấy thân thể mảnh mai của cô, những thứ mà lão Lâm đã từng làm hại anh và cô, anh sẽ bắt lão trả giá không thiếu bất kỳ một thứ gì.

.....

Tông Dân quả nhiên nói là làm, ngay ngày hôm sau công ty lớn Bảo Lâm của lão Lâm hoàn toàn rớt giá trên sàn giao dịch, bên phía Viện Kiểm sát cũng cho thanh tra xuống điều tra thuế má của công ty lão. Trên mạng loan truyền một đoạn video lão ta dâm ô với vợ của phó chủ tịch thành phố, một trong những người từng chống lưng cho lão, phải nói sự việc này gây chấn động như thế nào đến cấp lãnh đạo thành phố. Nguồn vốn bí mật ở công ty Bảo Lâm cũng đồng loạt rút vốn, mà nhân vật bí ẩn phía sau kia không ai khác chính là Tông Dân. Chỉ chưa đến một ngày từ công ty đứng đầu thành phố và là 1 trong 10 công ty có trụ vững nhất Đông Nam Á cơ hồ gần như sụp đổ. Mấy công ty con dưới trướng công ty mẹ đều rung động mất gốc. Công nhân viên nào núng vì sợ không được hưởng lương nên đình công không làm việc. Lão Lâm rơi vào thế không chống đỡ được, tất cả các ngân hàng đều nói không cho vay không cho giải ngân với công ty Bảo Lâm. Tích tắc Bảo Lâm gốc vững hơn 20 năm chỉ sụp đổ trong vòng 1 ngày.

Các chuyên gia kinh tế đánh giá: Lão Lâm đắc tội với người không bao giờ được đắc tội.

Lúc Minh đến nhà đài thì thông tin trên đã lan đầy khắp các trang mạng xã hội, tốc độ lan truyền có chút nhanh bất thường, nếu cô đoán không lầm là do Tông Dân đẩy nhanh tiến độ.

Cô vừa xem tin tức trên điện thoại vừa cười mỉm trên môi, tâm trạng của cô hôm nay khá tốt. Ai không biết còn tưởng cô vừa được bạn trai cầu hôn.

Tiếng tin nhắn vang đến, nhìn màn hình hiện lên 4 chữ: Ông xã đại nhân. Minh bất giác cười thành tiếng, gương mặt cô lại ửng đỏ hồng hồng. Trong lòng lại thầm mắng yêu tên khốn nào đó, ai đòi lại có người mặt dày tự lấy điện thoại của cô tự đổi cả tên luôn cơ đấy. Đáng ghét!

Mở tin nhắn, trên màn hình hiện lên dòng chữ:

"Lên phòng anh đi, có trò vui cho em".

Minh cong môi, cô không tự chủ được mà nâng bước chân đi nhanh hơn.

Trên tầng cao nhất của Đài Truyền hình, Minh vừa đi vừa mỉm cười, đến trước cửa phòng của Tông Dân, cô gõ vài tiếng đã có người ra mở cửa.

Bên trong một bàn tay mạnh mẽ kéo cô vào, anh ôm lấy cô, ép sát cô vào bức tường, mạnh mẽ hôn lên môi cô, cái hôn cuồng nhiệt của một người đàn ông giành cho người phụ nữ mà anh ta yêu thương nhất.

Minh không chống cự, cô ôm lấy cổ anh, hòa theo từng nhịp điệu của anh. Hai người cứ thế, cứ dây dưa mây mưa một hồi lâu...

Khi cơn kích tình qua đi, Tông Dân ôm cô ngồi trên ghế sofa, bàn tay anh vuốt ve vai cô, giọng anh nhàn nhạt nói:

- Mình cái chuyện hôm trước em nói với anh, bây giờ em có thể đi gom chiến lợi phẩm được rồi đó.

Minh ngược mắt lên nhìn anh, cô chớp chớp mắt suy nghĩ xem là việc gì....

Tông Dân lại nhìn cô, anh khẽ véo mũi cô, cười nhẹ:

- Mau quên vậy cô nương, công ty mỹ phẩm của bà Dung.

Minh giật bắn người, cô quên mất, đây là việc cô nhờ anh mấy hôm trước. Kết quả...đi gom kết quả thôi. Nghĩ nghĩ, cô ngồi bật dậy, chỉnh lại y phục, cô vui vẻ nói:

- Em đi trả thù đây, anh đợi tin vui của em nhé.

- Có cần anh đi cùng em không, bên lão Lâm đang loạn lắm sợ là bọn điên đó làm hại đến em.

Minh lắc lắc đầu, cô khá tự tin:

- Không cần đâu, em tự giải quyết mấy người đó được.

Ngay lúc cô vừa quay đi, anh lại nắm tay cô kéo lại, chỉnh chỉnh cổ áo sơ mi giúp cô cho ngay ngắn, anh dịu dàng nhìn cô, nói:

- Nghe lời anh để trợ lý Kiệt đi cùng em, anh một lát sẽ đến đón em, được không?

Minh nấp trong vòng tay của anh, cô giờ đây như con mèo nhỏ cúi đầu e ấp. Gật gật đầu, cô hít hà mùi thơm trên người anh, khẽ nói:

- Vâng, thế cũng được ạ.

Tông Dân mỉm cười, anh gọi trợ lý Kiệt dặn dò đôi chút mới để cho cô rời đi. Ngay lúc cô vừa quay đi, đôi mắt dịu dàng của anh cũng tan biến thay vào đó là ánh nhìn thâm trầm lạnh lẽo. Anh rút một ít rượu đi đến trước cửa kính sát đất, một tay đút vào túi quần, tay còn lại khẽ dùng đưa ly rượu trên tay. Hớp một ít rượu, môi anh lạnh lẽo phun ra vài chữ:

- Lão Lâm... mày lại muốn bày trò gì đây?

.....

Lúc Minh đến trước công ty mỹ phẩm của bà Dung cũng là lúc mấy chục người đang đứng trước cửa la hét om sòm. Minh bước xuống, mấy người kia liền bu lại, có người hỏi cô:

- Cô cũng bị lừa phải không, mẹ nó mẹ con nhà này tính trốn luôn rồi.

Minh gật gật đầu, cô hỏi thêm:

- Bà Dung trong đó hả cô?

Mấy bà nhao nhao lên:

- Nó giờ như con rùa rút cổ trốn như con chó trong kia không thém ra kia...

- Hôm nay mà nó không ra tao tới nhà đánh chết mẹ nó.

- Mà ý bà biết gì chưa công ty ông Lâm sui gia với bà Dung phá sản rồi, tan hoang hết rồi.

Minh không tiện nói nhiều cùng bọn họ, cô được người của Tổng Dân đưa vào trong. Mấy bà thấy cô vào được cũng nhao nhao đòi vào theo nhưng rất nhanh đã bị người của cô chặn lại bên ngoài.

Công ty mỹ phẩm này của bà Dung có cơ cấu gần như là công ty đa cấp, mẹ chồng con dâu cùng nhau làm chủ. Vốn của bà Dung một phần là được Minh cho mượn nhưng trên danh nghĩa là tên bà Chi nên bà Dung không may mảy suy nghĩ. Ban đầu công ty mỹ phẩm làm ăn cũng khá vì nhờ một phần vào danh tiếng sui gia với lão Lâm. Nhưng mà tâm lý khách hàng là thế, khi nghe trụ chống bị sụp đổ thì việc lòng dân nao núng không yên là bình thường. Bọn người kia đến đây với mục đích là trả hàng đòi lại tiền như bà Dung đã hứa chắc khi làm hợp đồng.

Một năm qua Minh chăm sóc bà Chi đòi lại Minh lấy một ít vốn từ tài khoản của Tổng Dân cho bà Dung mượn, cô không có khả năng đầu đá lại lão Lâm nhưng bà Dung thì cô không ngán. Những thứ trước kia mà cô phải chịu đựng hết thảy đều do bà ta gây ra. Gương mặt thì phúc hậu nhưng tính tình lại quá mức độc ác, con bà bà muốn bán cho ai thì bán tại sao con của cô bà cũng phui tay mà ép cô bỏ đi. Hạng người như bà ta mãi mãi không xứng đáng được làm bà nội!

Bước vào căn phòng khanh trang sạch sẽ, ngoài mấy tên bảo vệ với một vài nhân viên thì giờ công ty Hiền Dung của mẹ con bà Dung vắng vẻ lạnh lẽo điều hiu hơn bao giờ hết. Thấy cô bước vào, mẹ con bà Dung giật bắn người, bà Dung vội bật dậy còn Hiền thì mờ tròn mắt nhìn cô.

Người của Tổng Dân kéo giúp cô một cái ghế, cô nhẹ nhàng ngồi xuống, trợ lý Kiệt cũng nhanh tay lấy một sấp giấy tờ đến trước mặt bà Dung.

- Chào bà Mỹ Dung, theo như giấy nợ, hôm nay chúng tôi đến thu hồi số vốn 2 tỉ như bà đã ký vay. Mời bà xem qua sau đó thanh toán tránh phiền phức kiện cáo không đáng có.

Bà Dung cả kinh, môi giật giật không nói rõ thành lời:

- Nợ...nợ gì?

Trợ lý Kiệt cười nhạt, anh nghiêm túc nói:

- Bà Chi đã ủy quyền lại cho cô Minh đây số nợ 2 tỉ của bà, bà xem qua giấy tờ sau đó có thể thanh toán cho chúng tôi. Mời bà.

Bà Dung cầm sấp giấy tờ trên tay, cả người mặt ta run lấy bẩy, mặt mày xanh xanh tím tím trong rất dọa người. Hiền bên cạnh mặt lại hung ác, ả ta nhìn về phía Minh gào lên:

- Mẹ mày con đ.ị này, thừa lúc mẹ con tao như thế mày chơi bẩn đòi tiền mày có còn là con người không vậy, hả?

Minh vẫn ung dung ngồi đó, cô vừa nhìn vừa cười nói:

- Đại tiểu thư tiêu tiền như nước có 2 tỉ mà cũng không trả giúp mẹ chồng được sao?

Hiền nhào đến gần Minh nhưng lại bị người của Tổng Dân ngăn lại, bây giờ xung quanh Minh chỗ nào cũng có người bảo vệ, Hiền cơ bản là không có khả năng làm hại được đến cô.

- Đ.ị mẹ mày, mày là con chó độc ác, ông trời sẽ trả báo mày. Chính mày, chính mày hại ba tao đúng không?

Thấy Hiền lên con không khác gì con chó dại, Minh lại có chút khinh bỉ. Cô đứng dậy, đi đến trước mặt Hiền trong sự bao bọc của vệ sĩ, cô nhẹ nhàng nói:

- Ba mày là tao hại đó thì sao, mày bây giờ làm gì được tao?

Hiền xông lên, ả muốn cào vào mặt Minh, phía sau bà Dung định thần được nên liền kéo ả lại. Bà Dung rít lên với Hiền:

- Hiền bình tĩnh con, bây giờ con về rút tiền trả cho mẹ 2 tỉ trước đi rồi mọi chuyện tính sau.

Hiền nhìn bà Dung, trong mắt ả chẳng xem bà Dung ra gì:

- Mẹ bị điên hả, mẹ mượn thì mẹ trả liên quan gì đến con, thân con còn lo chưa xong hơi đâu lo cho mẹ.

- Mày... Hiền... giúp mẹ đi con.

Bà Dung xuống nước lần nữa nhưng lần này vẫn chỉ nhận lại sự phỉ báng từ con dâu.

- Mẹ buồn cười ghê, con nói tiếng người mẹ nghe không hiểu hả? Nợ ai người đó trả liên quan gì đến con đâu mà mẹ bắt con trả. Ủa con trai vàng ngọc của mẹ đâu, kêu anh ấy trả cho mẹ đi chứ..

Bà Dung lần này hết chịu đựng nổi, bà hung hăng mắng ả Hiền.

- Con ranh này, mày hơn gì tao mà vênh mặt, trước kia ba mày còn làm lớn thì tao còn nhịn còn bây giờ... đ*t mẹ mày, đ*t mẹ mày con mặt chó mất dạy.

Vừa chửi bà Dung vừa va bôm bóp vào mặt Hiền, từng cái tát của bà cho thấy bà đã nhẫn nhục chịu đựng từ rất lâu rồi bây giờ mới có dịp thỏa được cơn tức trong lòng.

Mã Hiền cũng không vừa, thật sự cuộc hôn nhân của Hiền và Long như một nắm mồ chôn sống tất cả. Kể từ khi Minh bị đưa vào bệnh viện tâm thần Long chỉ còn quan tâm ả khi có mặt ông Lâm, đến lúc vắng ông Lâm anh thường xuyên đánh đập bạo hành tình dục với ả ta. Hiền đối với Long là yêu đương si mê không lối thoát, dù cho có bị hành hạ cô ta vẫn u mê. Thay vào những góc khuất mà Long giành cho ả, ả lại quay ra day nghiêng giầy xéo mẹ chồng mình. Mà bà Dung lại sợ Hiền như sợ cọp, một chút cũng không dám chống trả.

Mã chung quy ông trời có luật bù trừ cho tất cả mọi việc, Minh nhìn một bên xem cũng thấy hả dạ muôn phần. Bà Dung tát Hiền, Hiền lại nắm tóc bà giật mạnh. Hai mẹ con bình thường nhu hòa trước mặt người ngoài bây giờ lại như hai con thú điên hành hạ lẫn nhau. Minh chỉ nhìn chứ không hề có ý can ngăn, bao nhiêu đây thì thăm gì với cô kia chứ?

Hai người đánh nhau vẫn không phân định được ai thắng ai thua, đang lúc cao trào Long lại từ đầu chạy vào ngăn mẹ con họ lại. Hắn ta kéo Hiền ra tát cho ả ta hai con bốp bốp vào mặt, lại kéo tay bà Dung xem xem bà có sao không.

Hắn nhìn Hiền, hai mắt long sòng sọc nhìn Hiền đang ôm mặt khóc uất ức:

- Mày bị điên hả, ba mày bị điên đủ rồi, mày cút về lo cho thằng cha mày đi. Đánh mẹ tao, mày có tin tao giết mày ngay tại đây luôn không?

Hiền vừa ôm mặt vừa khóc rống lên:

- Khốn nạn, gia đình anh là một lũ khốn nạn. Lúc ba tôi còn giàu có mấy người bu như đĩa xôi, lúc ông xa xơ thì hất hủi. Ngay cả con điếm (chỉ vào Minh) này cũng xem thường tôi, trời cao nhìn thấy hết, trời nhìn thấy hết.

Long giờ đây mới thấy đến sự hiện diện của Minh, thấy cô anh cơ hồ vui vẻ ra mặt.

- Minh em đến lúc nào vậy, có mệt không?

Minh nhìn anh, cười bĩ:

- Mệt, anh kêu mẹ anh trả tiền cho tôi, tôi không rảnh đến đây xem mấy người điên trò.

Long nghe cô nói thì giật mình, anh nhìn bà Dung ánh mắt khó hiểu:

- Tiền, tiền gì hả mẹ?

Bà Dung nắm lấy tay anh, vừa khóc vừa phân trần kể lại. Đến nước này, Long mới cảm nhận được Minh đã không còn như trước...

Gương mặt anh không khổ, xấu hổ nói với cô:

- Minh...em có thể nể mặt chúng ta mà tha...

Bà Dung cũng nhào nhào lên nắm lấy tay cô:

- Phải đó con, con còn nhớ trước kia đi hay nấu cháo cho con không. Nhớ không con?

Minh cười khẩy, hai mẹ con nhà này xét về độ mặt dày thì chẳng khác gì nhau.

- Nể cái gì, nể tình mẹ con anh từng ép tôi phá thai từng đẩy tôi vào nhà thương điên à? Còn bà nữa, bà nấu cháo cho tôi là vì thương tôi à, có không hay bà sợ tôi đói rồi chết??? Mẹ con bà lòng dạ lang sói, đừng nói nhiều, nợ bao nhiêu trả bấy nhiêu đi.

Long có chút giận dữ, hắn muốn kéo cô về phía hắn nhưng lại bị người của Tổng Dân cản lại.

- Minh, em ăn nói cho cẩn thận, mẹ dù sao cũng lớn tuổi hơn em đó.

Minh bật cười, cô tức đến run tay:

- Đối với tôi mẹ anh như một con thú điên độc ác, anh xem mẹ anh trọng nhưng tôi xem bà ta như cọng rơm cọng rác thôi. Còn anh nữa, anh nghĩ tôi còn hiền còn ngu để cho anh điều khiển à?

Bà Dung bị xúc phạm liền gào lên:

- Mấy khi trước bị vậy là đáng, tao nguyện rửa cho mày cả đời cùng không có được con.

Minh cũng chẳng xem lời nói bà Dung ra gì, cô nghiêm túc lạnh lẽo nói:

- Đòi co với các người một thật, tôi đến đây thứ nhất là muốn trả thù, thứ hai là muốn đòi tiền. Nếu bà không có khả năng bây giờ trả thì... à ừm bà đánh cô ta đi, đánh cho tôi xem, nếu vui tôi sẽ cho bà thêm thời hạn.

Bà Dung giờ đây rơi vào túng quẫn, chỉ cần ai ra điều kiện khiến cho bà khất tiền bà cũng sẽ làm. Chưa đến hai giây bà Dung đã lao vào đám đá Hiền túi bụi, bà nắm tóc tát bốp bốp lại còn đập đầu cô ta vào tường mấy cái rồ đau. Mã Hiền cũng không vừa, ả nắm váy nắm áo bà Dung xé nát, tay ả ta để móng nhọn cào mặt bà Dung không trượt phát nào. Hai ả càng đánh càng hăng, mà xung quanh ngoài tên Long ra thì không một ai dám can ngăn. Minh đứng yên lặng một bên xem náo nhiệt, thấy ba con người tàn ác kia tự đánh tự diệt lẫn nhau cô cảm thấy hài lòng vô cùng. Vì với loại người tí tiện ác độc như bọn họ, cô có đánh họ cũng chỉ làm tay cô đau và có vết chai sạn mà thôi. Để họ tự giải quyết nhau mới là kẻ thương sách.

Long cơ hồ không ngăn được hai người đàn bà đã lên tiết, hắn chỉ còn cách kéo bà Dung ra sau đó tự tay tát cho Hiền thêm mấy bạt tai để ả không thể đánh mẹ hắn được nữa.

Sau khi trận chiến kết thúc, Minh nhẹ nhàng đứng một bên nhìn hỗn cảnh trước mắt. Gương mặt cô lạnh lùng, lời nói đanh thép:

- Bây giờ thì các người thăm được hết những nỗi đau mất mát mà tôi từng chịu đựng chưa? Tôi từng van xin các người, van các người cho mẹ con tôi một đường sống nhưng các người ác độc đến mức ép tôi vào nhà thương điên để bị đầu mối. Để cho các người tự đánh nhau thể này là quá nhẹ nhàng rồi, đáng lý tôi còn phải bày thêm nhiều trò vui nữa kia mới trả hết được thù trong lòng. Nhưng mà thiết nghĩ kết cục của bọn mày cũng không được tốt đẹp gì đâu nên tao không cần phải tạo nghiệp vì bọn mày. Tội mày nhớ cho kỷ suốt cuộc đời của mày mãi mãi luôn luôn nợ mẹ con tao, có chết cũng trả không hết nợ.....

Ngừng một lát cho bình tâm lại, cô nói tiếp:

- Oan oan tương báo chẳng tốt gì cho tôi cả, nghiệp ai người nấy trả, tôi cảm thấy như bây giờ cũng đủ hả dạ rồi... món nợ 2 tỉ kia 1 tuần sau tôi muốn nhìn thấy nguyên vẹn tiền trong tài khoản. Không giữ đúng lời hứa thì đừng trách tôi ép mẹ con anh vào tù. 1 năm trước hại người thì phải biết quả báo sẽ đến, bây giờ thì hài lòng chưa? Tôi cảnh cáo đám chó các người, gặp tôi thì tránh xa một chút, đừng nói các người mà cả ông Lâm hay ông Hưng đều chẳng làm gì được tôi đâu. Lượng sức mình mà giữ toàn mạng để gánh lại nghiệp của mình. À quên tôi là Minh, Thạch Vĩ Minh của 2 năm về trước đây....

Cô nói rồi bỏ lại đám người sau lưng mà quay đi, tháo chiếc kính treo trên áo ra cô lẳng lặng đeo lên mắt. Quãng thời gian tôi tệ kia....thật sự đã qua rồi...

Một giọt nước mắt thầm lặng rơi trên má, cô vội vàng lấy tay lau đi, đây là giọt nước mắt của sự mãn nguyện. Đối với người khác chắc họ còn muốn trả thù hơn thế nữa nhưng đối với cô, chỉ cần như vậy là đủ rồi...

Minh mỉm cười, lòng cô đáng ngất:

- Con gái.... thanh thản nhé con!

Long đứng trơ mắt nhìn Minh đi, trong lòng anh có quá nhiều sự tiếc nuối cùng hối hận. Trong phút chốc lương tâm anh như bùng tỉnh ra, tất cả mọi tội lỗi đều xuất nguồn từ nơi anh, anh không có quyền xin xỏ Minh cái gì nữa cả. Nếu ngày đó anh đưa cô đi thì mọi chuyện có thể sẽ khác.... Anh làm hại cuộc đời của người con gái từng rất yêu anh, cũng đồng thời đánh mất đi cuộc đời của riêng mình. Để giờ đây, tất cả kết quả này là cái giá mà anh phải trả. Anh đòi này, nợ cô nhiều lắm...

Bà Dung mặt mày bầm tím chảy nước mắt khóc nháo với Long:

- Long tiền đâu, mẹ làm gì có tiền hà con?

Long nhìn bà, vừa thương vừa giận, anh dường như đã đưa ra được quyết định cho riêng mình. Nắm lấy tay bà, anh nhẹ nhàng nói:

- Để con tìm cách, trước hết bán công ty này trước đi đã.

Nghe đến bán công ty, Hiền chen ngang vào:

- Bán rồi phải trả lại tiền cho em..

Long nhìn ả, sự căm phẫn của anh vẫn chưa hề giảm đi đối với cô ta. Cầm lấy giấy nợ trên bàn, anh hung hăng quăng về phía Hiền. Hét lớn:

- Cô yên tâm, tôi sẽ trả đủ cho cô, cũng như cắt đứt tất cả với loại đàn bà ti tiện như cô.

Hiền cả kinh, tay chân ả ta trắng xước chảy cả máu nhưng vẫn ngoan cường lếch lếch lại phía Long. Trong mắt cô ta sự sợ hãi dâng lên thấy rõ:

- Anh...anh nói vậy là sao, là sao?

Long phui tay, hất Hiền ngã văng ra đất, giọng anh lạnh thép lạnh lẽo:

- Tôi từ đầu đã chẳng hề yêu cô, cô lại vì quyền lực của ba mình mà ép gia đình tôi. Bây giờ mọi thứ thay đổi rồi, chúng ta ly hôn đi.

- Ly hôn? Ly hôn sao????

- Ủ ly hôn, tôi chán cô lắm rồi.

Hiền khóc toáng lên, cô nhào đến Long nhưng bị Long tránh sang bên khác. Trong lòng cô đau đớn như bị ai giầy xéo, ba cô đã thế... ngay cả chồng cô cũng muốn ly hôn với cô....

- Anh em xin anh mà... xin anh đừng như vậy mà..

Long tuyệt tình, anh đi đến chỗ bà Dung trấn an bà ta:

- Mẹ về trước đi, mọi chuyện ngày mai giải quyết.

Bà Dung tinh thần hoảng loạn cực độ, bà gật gật đầu nghe theo lời Long răm rắp. Hai người một mẹ một con đi dắt nhau ra ngoài, bên ngoài đoàn người thấy mẹ con Long liền như hổ đói phi vào. Nhưng với sự hòa giải của Long, mọi chuyện cơ bản được giải quyết.

* Đôi khi cuộc đời là thế, đôi khi trả thù cũng chưa chắc làm lòng người ta yên ổn. Minh cũng thế, những nỗi đau những mất mát mà cô từng chịu đựng đâu thể vì nhìn bọn họ khốn khổ mà thấy an yên được trong lòng.

Ta không phụ ta nhưng cũng không ép người, đòi này người làm ác với ta cũng không có nghĩa là ta sẽ bóp chết người. Có sinh thì có diệt, có ác giả sẽ có ác báo, Minh chỉ trả thù ở một giới hạn mà cô có thể làm, mọi việc còn lại do trời định đoạt.

Chung quy là vì cô vẫn đang sống dưới trời uy vũ!

Lời tác giả:

Truyện em viết luôn mang tính đạo đức và nhân văn đưa lên đầu, nên có lẽ với lần trả thù này sẽ có vài người không đồng ý. Nhưng sự thật oan oan tương báo sẽ chẳng có gì tốt đẹp hết, trả thù cũng cần có điểm dừng đúng đắn. Hết thấy mọi việc trên đời này đều có phần số và định đoạt từ trời cao.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gã Cho Anh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Chiều hôm ấy Tông Dân không đến đón cô như anh hứa, anh bảo anh có việc cần làm cô đi về trước anh sẽ về sau. Minh cũng chẳng may mắn để ý việc gì, vì Tông Dân nói bạn cô

luôn tin là anh bận thật sự.

Tối hôm ấy Tông Dân về rất muộn, lúc anh về cô đang ngủ, thấy anh đi vào cô khẽ ngồi dậy, hai mắt mơ màng nhìn anh. Cả người anh đầy mùi rượu, anh cứ nhìn cô, lâu sau vẫn không thấy nói gì. Cô nheo nheo mắt, bước xuống giường, ôm lấy anh:

- Anh sao vậy, mệt ở đâu ạ?

Chỉ có cô ôm anh, còn riêng anh vẫn đứng như trời trồng, đôi bàn tay anh run run nhấc lên nhưng lại chẳng đủ can đảm mà ôm lấy cô. Cô vẫn ôm anh, giọng cô nũng nịu, nói:

- Anh uống rượu à?

Nghe cô hỏi, anh hoàn giật mình, trong cơ thể suy nghĩ anh như thoát ra được hiện tại. Mắt anh mờ to, anh buông cô ra kéo cô đi về phía giường, ản cô nằm xuống, anh cố gắng kìm chế cảm xúc đang dậy sóng trong lòng mình, nói nhỏ với cô:

- Ừ anh uống chút, em ngủ đi.

Mình gật gật đầu, cô không hề thấy được biểu cảm run rẩy trên khóe mắt anh. Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, một lần nữa cô chìm vào giấc ngủ say.

Tông Dân nhìn cô, anh cứ ngồi một bên nhìn cô từ từ ngủ say, bề ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng anh ngàn con sóng trào trời dậy. Anh ước gì bản thân anh có thể thay cô chịu đựng mọi đau đớn, mọi sự tổn thương mà cô từng chịu...

Bàn tay anh run rẩy đưa đến gần mặt cô, sự run rẩy hiếm có nhất từ khi anh trưởng thành đến nay. Bàn tay to lớn vẫn cứ lớn vờn trước mặt cô mà không dám đáp xuống làn da mềm mại kia. Anh hoảng sợ, anh tức giận, anh lo lắng, anh tổn thương... từ khi tên chó già Lâm nói với anh sự thật về Minh thì con người anh dường như mất đi sự điềm tĩnh vốn có. Từ một người đàn ông phong độ khí chất hiền ngang vốn không sợ gì lại chỉ trong vòng vài phút biến thành tên hoảng loạn cực độ. Nếu ngày hôm nay lão chó già đó không nói ra chuyện cận kề lão từng làm với cô thì có lẽ hôm nay đã là ngày tàn của lão.

Ngước đôi mắt lo sợ lên nhìn cô, cô xinh đẹp, cô thuần đơn, cô nhỏ bé như thế này mà cuộc đời lại bạc bẽo thế lương tàn khốc nhưng thứ đáng sợ nhất vẫn là điều mà lão Lâm đã nói với anh.... Những hình ảnh kia vẫn còn khắc sâu vào tâm trí anh không thể nào phai nhòa đi được....

Khốn nạn, chó đẻ, bọn thú tính không phải con người mà. Một cô bé 13 tuổi thì biết gì chứ, cô biết gì chứ sao lại ác độc với cô như vậy? Tại sao?

Trong lòng anh vừa hoảng loạn vừa xót xa vừa khổ khổ vô cùng. Hơn 6 năm anh chịu bỏ xuống nỗi đau mất em gái cũng là hơn 6 năm anh sống trong sự giày vò của hận thù. Ấy vậy mà ngày hôm nay anh lại thả cho lão ta một đường sống, đến một câu xin tha thứ lão cũng chưa từng nói ra với anh. Nhưng biết làm sao được khi sự an nguy của cô đang trong bàn tay của lão, nếu một mai những hình ảnh kia được tung ra ngoài thì khi đó cô sẽ suy sụp mà chết mất. Anh không muốn, anh ngàn lần không thể chịu đựng thêm được nữa, cô sẽ chết... cô gái nhỏ của anh sẽ vì đau đớn mà chết mất... trời ơi...

Cô đáng thương lắm rồi, cuộc đời của cô khổ đủ lắm rồi...

- Phương Minh... anh xin lỗi em...anh xin lỗi em gái...

Trong cơn uất nghẹn, những giọt nước mắt đau lòng của một người đàn ông rơi xuống. Người ta hay nói đàn ông chết cha chết mẹ mới có thể rơi nước mắt nhưng với anh...nếu nước mắt không rơi thì người không chống đỡ được là anh mất.

Dù là Phương Minh hay là cô Vi Minh đều là những người quan trọng nhất trong cuộc đời anh. Trước kia thù em gái chưa trả được, bây giờ lại đến thù của cô, đối với anh... cuộc đời của anh cũng chưa từng được êm ả...

Hít một hơi thật sâu, anh lấy lại được sự bình tĩnh, ngước mắt lên nhìn cô, cô vẫn vô ưu ngủ ngon giấc. Nếu cô đã không nhớ gì, anh xin nguyện cho cả đời của cô cũng đừng nhớ lại. Sóng gió bên ngoài anh thay cô chịu đựng hết, chỉ mong đời này về sau cô cứ mãi an yên như bây giờ là tốt rồi, tốt rồi...

Bàn tay cứng cáp của anh nâng lên, khẽ vuốt ve gương mặt cô, da thịt cô mềm mại... chó chết.. anh lại nhớ đến những hình ảnh kia nữa rồi. Khốn nạn, khốn nạn mà.

Rút tay về, anh đứng bật dậy đi nhanh ra ngoài, anh phải điều chỉnh lại biểu cảm của anh không để cho cô phát hiện ra được.

Khi anh quay bước đi, anh đâu biết rằng một ánh mắt sáng rực như đèn đêm khẽ mở. Cô đã tỉnh từ rất lâu rồi...

.....

Sáng hôm sau, Tông Dân dậy trước cô, không biết đêm đó anh ngủ ở đâu nhưng khi cô dậy lần nữa đã thấy anh đang ở dưới bếp.

Kéo áo khoác bên ngoài, thời tiết dạo này có chút lạnh và cô lại không chịu nổi cái lạnh như này. Tông Dân đang làm bữa sáng, thấy cô đi xuống, anh nở một nụ cười rục rịch, nói với cô:

- Em dậy rồi à, ngồi đi, anh nấu súp xong rồi.

Mình cười nhẹ, cô đi vòng qua bàn, vòng tay ôm lấy eo anh. Tông Dân có chút giật mình, bàn tay cầm cán chảo đang ồp la trứng của anh có chút khựng lại, cơ thể có một điểm không thích nghi được với cái ôm của cô. Hít một hơi thật sâu cố ngăn cho vỡ vụn cảm xúc đang trời dậy trong lòng, anh cúi người nhìn đôi bàn tay mảnh khảnh của cô, vô số hình ảnh lão Lâm đưa anh xem lại hiện về mặt lần nữa. Đau lòng... chưa xót...lại một lần nữa gặm nhắm tìm anh....

Hít hít từng đợt, anh phải cố gắng lắm mới đem cảm xúc về được bình thường. Tất bếp, khẽ kéo tay cô ra, anh xoay người ôm chầm lấy cô, giọng anh thủ thỉ:

- Ngủ ngon không?

Mình gật đầu, mặc dù đêm qua sau khi anh ra ngoài cô mất khá lâu mới ngủ lại được.

- Ngon lắm.

Tông Dân nhìn cô, gương mặt cô có chút xanh xao, lại hiện lên bóng mắt đen đen, khẽ thở dài trong lòng anh hoàn toàn trấn tĩnh. Anh năm lần bảy lượt cứ bị ám ảnh bởi những tấm ảnh mờ mờ ảo ảo không nhìn rõ mặt kia. Đó là thật thì sao chứ, cô vẫn ở đây cô vẫn không hề nhớ ra việc gì. Nếu anh đã muốn cả đời này giấu cô thì hà cớ gì bản thân anh lại xao động làm cho cô phải đề ý đến. Cô là một cô gái thông minh, chỉ cần anh sai sót một chút thôi nhất định cô cũng nhận ra... Đúng, không được. Anh không được như thế nữa, không được nữa.

Trong lòng anh mỗi khi đối diện với cô anh lại nghĩ đến những hình ảnh đó, anh không chán ghét cô cũng chẳng thấy ghê tởm nhưng... sự thật làm anh bàng hoàng, làm anh xót xa, làm anh đau lòng. Anh ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng chưa bao giờ nghĩ cô gái mà anh yêu thương lại từng bị như thế... Có sự đau xót nào hơn khi nghĩ đến cô từng bị hành hạ chà đạp trong tuổi

thơ, cái tuổi vốn dĩ chỉ có học và vui chơi cùng bạn bè chứ? Anh trách mình vô cùng, trách mình tại sao không gặp được cô ở khoảng thời gian đó, mặc dù không thể bảo vệ cho cô thật tốt nhưng anh nhất định không để cho cô bị đám chó già đó hành hạ... Nhưng đó chắc mãi cũng chỉ là điều ước.

Ngăn tâm tình đang biến đổi, anh xoa tóc cô, nói nhỏ:

- Một à, có muốn ngủ thêm không?

Mình vô thức gật gật, giọng cô nũng nịu:

- Em hôm nay không đi làm được không, em tự dưng mệt quá..

Tông Dân bị giọng nói của cô làm tan chảy trái tim nhỏ, anh véo mũi cô, cười cười:

- Được, anh cho em nghỉ. Bây giờ thì muốn ngủ hay muốn ăn?

- Muốn ngủ... anh ôm em ngủ.

Mình dùng mũi cọ cọ vào ngực anh xong lại chui rút người anh lấy anh thật chặt, hai chân quắp chéo lên trên chân anh chẳng khác gì con panda đòi mẹ. Tông Dân bị cô chọc cười, anh ôm lấy hông cô kéo kéo cô lên:

- Là muốn anh bế sao?

Mình không trả lời, cô lại gật gật một lần nữa, hai tay vẫn ôm lấy anh chặt vô cùng.

Anh chịu thua với cô, hết cách đành cúi người vác cô lên vai. Mình bị nhắc bỗng không báo trước, cô ré lên một tiếng vỗ vỗ vào vai anh. Hai người cứ một ôm một vác nhau lên trên phòng.

Trên giường ngủ rộng lớn với ga giường màu xanh nhạt, Tông Dân ôm lấy cô, anh khẽ vuốt ve vai cô, dịu dàng nói:

- Minh này, vài hôm nữa anh đưa em đi du lịch, đồng ý không?

Mình vẫn chưa ngủ, cô trờ người nằm thẳng:

- Đi du lịch á, đi bao lâu, đi đâu?

- Đi đâu cũng được tầm 2 tuần.

Mình suy suy nghĩ nghĩ, nheo nheo mắt hỏi anh:

- Thế còn mẹ, mẹ sắp về rồi.

Anh cười nhạt, giọng điệu rất bình tĩnh:

- Không sao, mình đi xong lại về mà..

Mình gật gù, cô lại ngáp mấy cái liền, oai giọng, nói:

- Vâng, em cũng muốn đi đâu đó cho thoải mái

- Ừ anh đưa em đi.

Mình xoay người ôm lấy anh, cô thật sự cảm nhận được sự khác lạ trong anh nhưng cô lại không biết được cụ thể là tại sao. Anh vẫn dịu dàng vẫn ôn nhu với cô nhưng trong anh dường như có cái gì đó suy tư rất nhiều. Anh...thật sự là thế nào đây???

Tông Dân ôm lấy cô, 2 tuần... 2 tuần đủ để anh giải quyết dứt điểm lão chó già kia rồi.

.....

Mình và anh quyết định đi du lịch Hàn Quốc, mặc dù có chút nhanh nhưng mọi thứ dường như được anh chuẩn bị rất đầy đủ, dự định 3 ngày sau đó sẽ khởi hành.

Trước khi đi Minh mua khá nhiều thứ, vì là lần đầu tiên đi du lịch nên đối với cô cái gì cũng muốn mua. Tông Dân có ngăn cô bảo cô mua ít thôi nếu thiếu gì qua đây sẽ mua nhưng cô vẫn không chịu. Cô bảo chuẩn bị đầy đủ một chút vẫn tốt hơn.

Trước hôm bay một ngày, Minh có đến nhà đài. Mấy ngày hôm nay cô được anh cho người bảo vệ rất nghiêm ngặt, cô có hỏi tại sao nhưng anh chỉ bảo sợ lão Lâm tìm cách trả thù vì giờ lão đang trong thời gian ngộ ngộ tìm đường đi lên. Cô nghe được câu trả lời cũng không hỏi lại nữa, những việc này cô tốt nhất chỉ nên nghe theo anh chứ không cần hỏi lại thêm.

Đến nhà đài cô cũng biết được vài chuyện khá thú vị. Chị Bình và Trang bị sa thải, Trang bị đuổi vì lý do cấu kết mua bán thông tin cho nhà đài cạnh tranh, còn chị Bình lại là do Trang khai ra chị là người chủ mưu có nguy cơ sẽ ngồi tù. Mình không nghĩ làm sao lại có sự trùng hợp đến như vậy, cô có hỏi trợ lý Kiệt, anh ta cũng không ngần ngại cho cô biết tất cả là do Tông Dân cài người sắp xếp. Nhưng vốn dĩ thực tế Trang cũng có ý định xấu bán thông tin độc quyền cho bên phía cạnh tranh, Tông Dân chỉ thuận nước đẩy thuyền cho sự việc tiến xa hơn thôi. Còn về chị Bình, chị ta là một người giỏi, anh không có ý định sẽ đuổi việc chị ta, nể tình nghĩa nhiều năm anh chỉ thanh lý hợp đồng trước thời hạn và đền bù xứng đáng. Mặc dù chị ta hại Minh nhưng công lao của chị ta ở nhà đài là không thể phủ nhận. Với anh công tư phân minh, không muốn thiệt thòi cho công lao của người khác. Nhưng mà người tha trời lại không tha, giữa đường nhảy ra một cô Trang chỉ đích danh chị Bình tham tiền bán tin độc quyền, mà thời điểm lộ ra chị Bình lại không phản kháng, chị chấp nhận nhận lỗi thay cho Trang. Tông Dân có chút không hiểu nhưng sau khi điều tra cũng cảm thấy rõ ngọn ngành, như vậy cũng tốt đỡ cho anh lại nghĩ kế trả thù chị ta thay cho Minh.

Mà Minh tất nhiên không biết được rằng cuộc tình bách hợp của Bình và Trang chỉ có Bình là đơn phương yêu mến, còn Trang chỉ mục đích lợi dụng chị ta. Khi cảm thấy bản thân sắp phải chịu tội Trang lại đem Bình ra làm vật thế thân. Chỉ tiếc cho chị Bình, một nhân tài nhưng lại lâm đường lạc lối, đi yêu một người không nên yêu. Đến cuối cùng vẫn chấp nhận cho đi không cần nghĩ suy. Áu hết thảy cũng đều do chữ yêu mà ra. Không trách được ai chỉ trách bản thân chị đi nhầm đường.

Còn về lão phó giám, trong một đêm phanh phui ra hàng loạt đường dây hối lộ dút lót, số tiền đen lên đến hàng chục tỉ đồng. Lại là thành viên liên quan đến đường dây của lão Lâm và mấy lão già khác, hiện tại đã bị sa thải và bị bắt tạm giam điều tra.

Chỉ trong thời gian ngắn nhà đài có vô số việc hay ho đến không ngờ. Máy vị chức to đều trong đêm bay mất ghế, Tông Dân lại nhanh chóng nhét đầy người vào, tất cả đều là tình anh dưới trướng của anh.

Mình sau khi chia tay mọi người để nghỉ phép, cô có đến văn phòng làm việc của Tông Dân nhưng anh không có ở đó. Cô gọi cho anh, anh báo anh có việc bận không có ở nhà đài, Minh cũng không có ý chờ nên cô về trước.

Về số tiền bà Dung nợ cô, Long cũng đã chuyển đầy đủ vào số tài khoản cho cô. Khi sáng anh có gọi đến nói là muốn gặp cô nhưng cô không đồng ý. Tiền bạc cũng đã giải quyết xong, có gặp nhau cũng chẳng còn gì để nói. Từ nay về sau cô không còn liên quan bất cứ gì đến bọn họ nữa, thù cũng đã trả xong, day đưa chỉ thêm nhiều chuyện.

Đi loang quanh vài nơi, sau đó cô về lại nhà, ngày mai là bay rồi tối nay cô nên nghỉ ngơi sớm một chút tránh cho ngày mai mệt mỏi thiếu sức sống. Chưa bước vào cửa, cô vấp ngay cái hộp quà màu hồng nhỏ để trước cửa nhà. Minh nhặt cái hộp lên, cô nhìn xung quanh xem có ai để nhầm không vì khu này khá an ninh nếu có giao hàng cũng đều để ở khu vực bảo vệ trừ khi nào có sự đồng ý của chủ nhà mới được giao đến trước công nhà. Cái hộp quà này.... sao lại nằm ngay trên cửa, là của ai đây?

Minh lắc lắc cái hộp không nghe được tiếng gì bên trong, cô nhìn quanh hộp lại thấy được một tấm thiệp nhỏ, mở ra xem bên trong viết "Tặng em, Minh". Có chút ngạc nhiên, ai lại tặng cho cô hay là... Tông Dân.

Cô mỉm cười, nếu để được trước cửa nhà chắc chỉ có thể là anh thôi. Thật sự Minh không nghĩ gì nhiều, cô nhanh tay tháo lớp giấy gói màu hồng ra, bên trong hiện ra một hộp quà nhỏ. Vừa đi vào cửa, cô vừa mở chiếc hộp ra xem, bên trong là mấy tấm ảnh thi phải, còn có cái nón tai bèo màu hồng nhạt nữa này...

Nhưng mà khoan... cái nón này... cái nón màu hồng này.... quen quá vậy??!

Minh nhặt cái nón lên, là một chiếc nón bé gái đã cũ và phai màu, bên trên còn thêu một dòng tên màu đỏ rất đẹp "Thạch Vi Minh". Minh sờ sờ, cô ngồi sụp xuống ghế, đại não truyền qua hàng ngàn thông tin từ quá khứ.... Cái nón màu hồng, cái nón cậu tặng...

Đau đầu quá, cô không thể nghĩ được gì nữa rồi, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh mơ hồ không rõ đầu đuôi hình dạng, nó cứ như một lỗ hổng của kí ức mà gần mười năm qua cô chưa bao giờ đá động đến. Tim cô vô thức đập dồn dập không ngừng, ý chí thôi thúc cô mau mau tìm ra được lỗ trống đang còn thiếu kia...

Buông chiếc nón xuống, cô nhặt từng tấm ảnh lên xem. Bàn tay cầm sắp ảnh càng ngày càng run rẩy không ngừng, trong ảnh là cái gì kia? Là cô... là cô khi còn bé... là cô...

Từng tấm ảnh, từng tấm rơi xuống đất, Minh òa khóc, hai tay cô ôm lấy đầu lắc lắc không ngừng. Trong những tấm ảnh kia là hình ảnh cô bị cưỡng hiếp, ảnh đã cũ mờ nhưng ký ức lại ùa về vô cùng nguyên vẹn. Từng giọt nước mắt rơi xuống thấm ướt lên sắp hình ảnh dưới đất, đại não cô như bùng nổ, trong títt đầu cô đau như búa bổ, vô số hình ảnh không hay của quá khứ một lần nữa ùa về, nó chẳng khác gì trong giấc mơ mà cô đã gặp phải, thậm chí còn sắc nét và chân thật hơn rất nhiều.

- Tại sao... tại sao vậy, tại sao????

Cô hét thật lớn, bước chân đi loạng choạng không vững, một tay vẫn ôm đầu, tay còn lại hung hăng đập phá tất cả những gì trước mặt. Những thứ ký ức mà quý kia nó đang từng hồi gặm nhấm lấy con người cô. Chiếc nón màu hồng nhỏ do chính cậu cô tặng nhân dịp sinh nhật cô nhưng ngày hôm đó cũng là ngày cô bị bọn chó đó bắt cóc và..... Không...không...cô không muốn cô không muốn nhớ nữa.. Không!!!

Minh ngã sụp xuống đất, cô ôm lấy đầu, toàn thân chỉ còn sự run rẩy, bọn khốn chó chết, bọn ác nhân ác đức, tại sao tại sao năm hồi bảy lượt đều là lão ta? Lão ta hại cô, lão ta giết chết con cô lại còn hại chết Phương Minh em gái của Tông Dân. Làm ra bao nhiêu tội ác mà lão ta vẫn còn nhón nhờ sống tốt quá, người như lão già đó sao không chết đi, tại sao không chết đi???

Phải rồi... chết... nếu không ai trừng trị lão ta cô sẽ trừng trị. Cô phải trả thù cho cô, cho con cô và cho cả em gái của Tông Dân nữa.. Đúng rồi, phải trả thù, phải trả thù.

Hai mắt cô đỏ rực, trong đầu chẳng còn ý nghĩ nào khác ngoài giết chết lão Lâm. Có lẽ đối với cô chỉ khi lão ta chết đi cô mới có thể thấy bản thân mình được thanh thản. Ký ức bị mất suốt 10 năm qua dần trở dậy, sự ghê tởm, sự sợ hãi, sự đau đớn như khiến máu lạnh trong con người cô nổi lên. Những thứ đạo đức, những luân lý cô luôn nghe theo đều không thể khống chế được phần "quỷ" trong con người cô nữa rồi. Cô đi nhanh xuống bếp chọn con dao nhỏ nhất bén nhọn nhất nhét vào túi xách, chẳng một giây nghỉ ngơi gì nhiều cô nhanh chóng mở cửa đi nhanh ra ngoài, không thêm một lần nhìn lại...

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gã Cho Anh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Bắt một chiếc taxi đến nhà lão Lâm, cô quan sát một chút, nhà lão vốn to nhưng bây giờ điều hiu quạnh không ai ra vào. Cô nhanh chóng đi vào được bên trong, may sao khi cô bước vào liền thấy lão Lâm đang nửa nằm nửa ngồi trên sofa uống rượu, toàn thân lão ta nóng nực hơi men.

Bao nhiêu sự hận thù đều không giấu được khi nhìn thấy lão, con giận trong người cô bốc lên cao, tay cô khê luồn trong túi xách lấy con dao đã đem theo sẵn. Trong một giây mắt bình tĩnh cô đâm mũi dao về phía lão Lâm, tinh thần phản chấn cực kỳ.

Lão Lâm mặc dù say nhưng cũng không đến nỗi không biết trời trăng gì, nghe được tiếng động lão hoàn mở mắt. Thấy Minh lăm lăm mũi dao, lão vội bật dậy né sang một bên. Minh cảm nhận mục tiêu đang di chuyển, hai mắt cô long sông sọc hơi thở gấp gấp, mũi dao trên tay vẫn không hề di chuyển. Cô hét lên chạy nhanh về phía lão:

- Chó già mày chết đi, chết đi..

Lão Lâm dù sao cũng là đàn ông, mặc dù lớn tuổi nhưng sức khỏe vẫn còn tốt. Nhìn thấy Minh điên cuồng cầm dao đâm đến, lão vừa sợ hãi vừa tức giận, mũi dao đâm đến nhưng lão lại né được. Minh lại xui xẻo bị lão bắt được cổ tay, lão đánh rớt dao trên tay cô, lại ép sát cô vào tường bóp chặt cổ cô.

Minh vùng vẫy, cô dùng hết sức đâm đá vào người lão, lão Lâm cũng không yếu thế, lão dè cô sát vào tường, một tay bóp cổ một tay khống chế tay cô.

Giương mặt lão giờ đây gian ác, hốc mắt đỏ ửng như màu của máu.

- Con đ.ị này mày điên sao, muốn giết tao à, mày muốn giết tao sao, đâu có dễ cho mày như vậy. Mạng tao tốt lắm, hahahaha...

Vừa nói lão vừa cười, lực trên tay mỗi lúc một tăng, trong con say bị men kích thích, mục đích của lão lúc này chỉ muốn giết chết cô trước khi cô giết lão.

Minh điên loạn, cô gần như đã không giữ được bình tĩnh nữa rồi, ngay lúc đoạn ký ức đau đớn ghê tởm đó ủa về cô đã không còn là cô được nữa. Nếu hôm nay lão Lâm không chết thì cô sẽ chết. Thà chết đi nhưng cô luôn giữ được trong sạch với Tông Dân, thà là chết để cả đời này cô không sống trong ghê tởm sợ hãi. Quên thì tốt nhưng một khi nhớ lại cô sợ bản thân cô sẽ không bao giờ thôi ghê tởm bản thân mình, nó cứ như vết nhơ càng xóa càng in sâu hơn nữa. Mãi mãi cuộc đời này cô sẽ không bao giờ quên đi được...

Cô bị bóp nghẹn đến nỗi thở không thông nhưng ánh mắt cô vẫn quật cường đến đáng sợ. Lão Lâm nhìn cô, lão ta nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt của cô không khác gì 10 năm trước... Ngày đó cô dùng ánh mắt này mà nhìn lão, làm cho cả đời lão cũng không thể nào quên được. Nếu không có ánh mắt này chắc chắn ngày đó cô đã bị lão giết chết.

Hơn 10 năm trước, trong cơn say loạn lạc lão đã làm chuyện sai trái với cô để rồi hôm nay nỗi đau này cô bắt lão chịu không thiếu một thứ gì. Lão Lâm cũng không phải không sợ hãi, ngần ấy năm lão vẫn không quên được những việc lão đã làm nhưng mà giữa tội ác lão gây ra và cái chết lão thà chọn sai lầm lần nữa chứ nhất định không cho bản thân mình rơi xuống.

Mình nhân lúc lão Lâm mất cảnh giác, cô vùng dậy, đá vào hạ bộ lão. Lão Lâm đau đớn ôm lấy thân dưới, tiếng lão rống lên từng hồi thất thanh. Minh bung chạy, cô chạy đến chỗ con dao đang nằm dưới đất kia chớp nhanh lấy cầm lên. Ngay lúc cô chưa kịp đứng dậy thì lão Lâm đã vùng đến, chẳng biết do trời khiến hay do lão xui xẻo mà mũi dao nhọn bén kia đâm phập vào thân thể to lớn của lão. Lão Lâm nhìn cô, hai mắt lão tròn trắng, dưới đất máu nhỏ tí tách từng giọt đậm lè.

Vừa lúc ấy bên ngoài Long vừa đi đến, anh nhìn thấy một màn kinh hãi kia, liền chạy nhanh đến kéo cô dậy. Lão Lâm ngã ra đất, trước mắt lão vẫn còn sống, vết thương không nằm ngay nơi trí mạng.

Mình trên tay vẫn còn vương máu, thần sắc cô hỗn loạn, tinh thần không hề được mình trấn như thường. Thân thể cô run rẩy, miệng không ngừng làm nhảm

- Tôi giết người rồi, tôi giết lão ta rồi...

- Không...em không giết ông ta, không có.

Long ôm lấy cô, trong giây phút thần sắc cô không tỉnh táo tinh thần lại hoảng loạn, anh ôm lấy cô thật chặt vỗ về lưng cô. Cảm nhận được cơ thể cô run rẩy nấc nghẹn lên từng hồi, trong lòng anh cảm thấy xót xa không ngừng. Cô không giết ông ta, anh biết...nhưng cảnh sát sẽ không tin cô, bằng chứng bất lợi cho cô quá.

Nhìn người con gái trong lòng mình đang run rẩy, anh lại nhớ đến gần 2 năm trước, cô cũng từng run rẩy xin anh cứu cô, cứu con của anh.. Khi ấy anh đã dặn lòng sẽ chỉ để cô đau một lần thôi... Hít một hơi thật sâu, anh buông cô ra, xoay người cô về hướng anh, anh nói với cô rõ từng chữ:

- Minh...nghe anh nói đây, em không giết ông ta là do anh, do anh giết.. em hiểu chưa?

Mình vẫn hoảng loạn, sau khi lão Lâm bị một d.ao đâm vào bụng, tinh thần cô dường như đã không còn tỉnh táo được nữa rồi.

- Giết, tôi giết ông ta rồi...

Long nhìn cô, anh hét lên:

- Không, em không giết là anh, là anh giết. Nghe chưa?

Tiếng hét của anh rất lớn, nó gần như dọa được tinh thần Minh khi ấy. Cô vô thức gật đầu, bàn tay run lấy bầy.

Cùng lúc ấy bên ngoài Tông Dân chạy như bay vào, anh thấy Minh đang run sợ đứng đó liền chạy đến ôm lấy cô. Trên mặt anh, không chỗ nào là không sợ hãi.

- Minh em có sao không, Minh?

Long đẩy Minh về phía Tông Dân, anh nói:

- Anh đưa cô ấy đi trước đi, tinh thần cô ấy không tốt. Ông ta....để lại cho tôi.

Tông Dân ôm lấy Minh, anh nhìn lão Lâm đang hấp hối dưới nền nhà lại nhìn qua Minh anh gần như hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Hít một hơi thật sâu, điều cần nhất bây giờ là đem cô ra khỏi đây, mọi chuyện còn lại từ từ anh sẽ giải quyết.

Gật đầu, anh ôm Minh đi nhanh ra ngoài cũng không quên để người lại phụ giúp Long.

Đợi khi Tông Dân đưa Minh đi rồi, Long mới thờ dãi nhìn theo...Đây có lẽ sẽ là quyết định đúng đắn nhất trong cuộc đời của anh, anh nguyện thay cô chịu đựng tất cả!

.....

Tông Dân ôm lấy Minh chạy như bay ra ngoài, trong suốt quãng đường về nhà anh chưa hề buông tay khỏi cô. Ngược mắt nhìn người con gái anh yêu thương giờ đây ngây ngất dại, anh trách cô một nhưng trách anh đến mười. Đáng lý ra anh không nên để cô về nhà một mình, anh phải theo cô, phải theo sát cô mới đúng chứ...

Có trời mới biết khi nhìn sắp ánh kia rơi vãi dưới sân nhà, lòng anh lo lắng đến mức độ tìm muốn đập vỡ ra ngoài. Anh cho người tìm cô, đến khi tìm được cô thì cô đã không còn tỉnh táo mà nhận ra anh được nữa rồi.

- Giết....tôi giết ông ta rồi...

Mình không ngừng làm nhảm bên tai anh, trong giọng nói của cô chứa đựng sự sợ hãi cùng bất lực. Anh giờ phút này không thể hiểu hết được những thứ mà cô đang trải qua vì người chịu đau đớn tủi nhục kia không phải là anh. Ngày hôm đó khi gặp Lão Lâm, anh chỉ được biết qua lời lão kể nhưng kể từ sau hôm đó trong thâm tâm anh như bị ám ảnh bởi cái sự thật tàn khốc kia. Đến cả người ngoài như anh còn thấy đau xót đến mức không chấp nhận được thì nói gì là cô kia chứ.

Ôm lấy cô vào lòng, giờ phút này anh chỉ còn biết ôm lấy cô thật chặt... thật chặt...

Mình hai tay run lấy bầy, cô không ôm anh, cô cũng chẳng còn biết anh là ai nữa rồi.

Xe dừng trước cổng nhà, anh cúi cô đi xuống, Minh đi theo sát anh, cô lấm la lấm lét sợ hãi với mọi thứ. Anh đưa cô vào trong phòng, để cô nằm xuống, anh vội vàng dùng khăn ướt lau đi bàn tay còn vương một ít máu của lão Lâm. Anh nhìn cô, thần sắc cô giờ đây yên tĩnh đến lạ lùng.

Ánh mắt cô vô thức nhìn về phía trước, yên lặng không một gợn sóng. Nhưng khi anh vừa đứng dậy, cô lại bật người dậy theo anh, cả người cô lao thật mạnh vào góc tường. Anh hoảng hốt vội chụp cô lại, may sao anh nhanh tay nếu không thì cô đã tự sát thành công rồi.

Mình vùng vẫy, cô hoảng loạn không chịu đứng yên, miệng luôn la hét không ngừng. Tông Dân ôm lấy cô, anh không còn cách nào khác chỉ có thể ôm chặt lấy cô. Nhưng càng ôm cô càng xô đẩy anh thật mạnh, anh càng siết chặt cô càng chống cự mạnh mẽ hơn. Đến khi bị anh siết trong vòng tay cô không vùng vẫy được lại lì lợm vai anh mà cắn, cắn đến mức máu tươi tuông trào cô mới dần yên tĩnh trở lại.

Ngay khi một giọt máu tươi chạm vào đầu lưỡi thì khi ấy sự tỉnh táo mới trở về lại trong cô. Nhìn thấy người đàn ông mà cô yêu đang chặt vật trong đau đớn, cô mới cảm nhận được sự sống vẫn còn trên thế giới này. Hốc mắt đỏ ửng, cô bật khóc nức nở trên vai anh:

- Đau không...tại sao lại không đánh em, tại sao lại không đánh em???

Tông Dân khẽ thở hắt ra một hơi, anh ôm lấy vai cô đang run rẩy, giọng anh pha chút cay cay nơi đầu mũi:

- Ngốc... làm sao lại đánh em được.

Mình òa khóc, cô nhớ cô không giết lão Lâm, cô không giết lão nhưng lão lại chết trên tay cô.. Cô nhớ... nhớ hết những tấm ảnh kia...đáng sợ quá..

Từng nỗi sợ hãi cứ nối đuôi nhau mà vây đến trong đầu cô, cô không muốn nhớ nhưng lại không khống chế được bản thân mình. Cô buông anh ra, ôm lấy da thịt của mình, chưa bao giờ cô cảm thấy khối thân thể này lại ghê tởm đến như vậy. Nhơ nhớp, bẩn thỉu, ghê tởm...

- Đứng, đừng chạm vào em, đừng chạm vào em nữa.

Tông Dân tiến đến phía cô, nhưng càng tiến cô càng lùi ra xa.

- Mình...anh biết rồi...anh không thấy sao cả, anh không hề thấy sao cả.

Mình lắc lắc đầu, nước mắt lại thi nhau rơi xuống. Cô nhớ cái đêm anh về trễ, tâm tình của anh khác lạ lắm chắc lúc đó anh đã biết và anh cũng cảm thấy cô thật ghê tởm. Nhưng lại vì thương hại cô nên anh mới tiếp tục ở bên cô, cô biết hết rồi, cô cũng hiểu ra hết rồi. Cô không cần anh phải như thế, tự bản thân cô còn thấy cô ghê tởm thì mong gì anh có thể hiểu được cô, có thể bỏ qua được mà yêu thương cô chứ.

- Không...em dơ lắm, em dơ lắm anh đừng đến gần em làm gì.

Tông Dân muốn ôm lấy cô nhưng cô lại không cho phép, cô lui về sau tự hai tay ôm lấy bản thân mình.

Anh nhìn cô, đầy lòng đau nhói, nói trong nấc nghẹn:

- Mình...anh xin em, anh không hề cảm thấy em dơ bẩn. Anh xin thề, anh xin cam đoan những lời anh nói là thật, là từ tận đáy lòng này. Anh sai rồi, anh sai khi để em biết được sự thật kia, nhìn em đau đớn giãy vờ bản thân mình, anh thật sự không chịu đựng được. Xin em đừng như thế nữa, xin em đừng rời xa anh có được không, anh xin em mà..

Anh vừa nói vừa nghẹn ngào từng chữ, cô nghe mà xót xa hết ruột gan trong lòng. Nhìn anh, nhìn vết máu đang rỉ trên vai anh lòng cô hoàn toàn trùng xuống. Trong vô thức cô cúi đầu không dám đối diện với anh, cô không biết bản thân cô phải làm gì bây giờ nữa. Nói rằng cô yêu anh, cô muốn bên anh sao? Không, đến cô còn không muốn ở bên cô thì làm sao ép anh ở bên cô được. Nhưng mà nếu nói muốn anh rời xa cô thì thật sự bản thân cô không thể làm được...

Tông Dân nhìn biểu tình rồi rầm trên mặt cô, anh đau lòng không muốn ép buộc cô gì nữa. Nếu cô muốn suy nghĩ, anh sẽ để cho cô suy nghĩ, suy nghĩ bao lâu cũng được chỉ xin cô đừng rời xa anh là được rồi.

Bước một bước định đến chỗ cô nhưng lại sợ cô trốn anh, Tông Dân khựng bước lại, anh hướng về cô, giọng nói u buồn không che giấu được.

- Mình anh biết em sợ, anh không ép em, anh không ép em bất cứ cái gì nữa. Nhưng mà anh xin em, xin em đừng đi cũng đừng rời xa anh. Em cứ ở lại đây đi được không, muốn suy nghĩ bao lâu hay thậm chí không gặp mặt anh cũng được. Nhưng đừng bỏ anh, đừng bắt anh xa em, được không em?

Mình đứng gần với anh, nghe từng tiếng anh ní non, lý trí muốn bỏ chạy nhưng trái tim lại mạnh mẽ kéo cô về....Khẽ gạt đầu, cô "vâng" một tiếng rất nhẹ. Cô nói lí nhí nhưng vẫn không ngược mắt lên nhìn anh lấy một lần:

- Em đồng ý... anh...ra ngoài đi được không?

Tông Dân nghe được giọng cô, anh mừng rỡ thở hắt ra một hơi, lui về sau từ từ đi ra cửa, anh nói

- Em ngủ đi, ngủ một giấc đi, khi nào đói nhớ nói với anh. Anh vẫn chờ em ở trước cửa, anh luôn luôn chờ em

Thấy cô không trả lời chỉ khẽ gạt đầu mấy cái, trong lòng anh thoáng chốc cảm thấy nặng nề. Đôi mắt sáng rực khi nào giờ chìm vào u buồn không lối thoát. Nhẹ nhàng đi ra cửa cũng không quên đóng cửa lại cho cô. Hiện tại để cho cô suy nghĩ cũng tốt tránh cho cô nghĩ quẩn mà rời xa anh. Trái tim anh cũng nhỏ bé lắm, tổn thương thêm lần nữa chắc anh không có sức mà chống đỡ được mất.

Đút hai tay vào túi, anh khẽ thở dài. Nghĩ đến lão Lâm mất anh lại trở nên sáng rực, khẽ lấy điện thoại gọi cho ai đó, thần sắc anh trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ. Tắt máy, bước đi của anh càng nhẹ nhàng... Lão Lâm...ngày tàn của ông đến rồi.

.....

Chiều hôm ấy, Long bị cảnh sát bắt vì tội giết người, ông Lâm tốt số hiện chưa chết nhưng vẫn còn cấp cứu ở bệnh viện chưa tỉnh lại được. Tông Dân cho người bảo lãnh Long ra ngoài, án giết người chuyển thành ngộ sát, Long được tại ngoại.

Thật sự từ đầu Long vốn muốn để cho lão Lâm chết đi mới báo cảnh sát nhưng giữa chừng lại nhảy ra Hiền chạy đến khóc lóc khi thấy ba à bị đâm nằm trên sàn nhà. Vì đối với Long, nếu như lão Lâm còn sống lão sẽ khai ra Minh là người cầm dao chứ không phải anh, như thế sẽ bắt lợi cho Minh. Nhưng nếu Hiền đã phát hiện ra thì anh cũng không còn cách nào khác, thôi thì sức anh có hạn, mọi thứ trông vào Tông Dân vậy.

Đi ra khỏi đồn cảnh sát, Tông Dân đã đợi anh sẵn trong xe từ lâu. Vào ngồi trong xe, anh quay sang cảm ơn Tông Dân đang ngồi bên cạnh.

- Cảm ơn anh.

Tông Dân nhìn Long, anh cười, giọng nói chân thật nhất kể từ khi biết Long đến giờ:

- Tôi mới là người cảm ơn anh.

Long mỉm môi, anh cũng không nói gì thêm. Hai người cứ im lặng đến khi về đến nhà Long. Long xuống xe, Tông Dân vẫn không quên cảm ơn thêm lần nữa.

- Cảm ơn anh, anh cần gì có thể nói với tôi. Việc cũ giữa anh và Minh tôi sẽ không nói đến nhưng công ra công, tư ra tư, anh giúp đỡ tôi và cô ấy tôi nhất định không để anh chịu thiệt.

Long mỉm môi cười, anh nói chân thành:

- Giúp cô ấy là điều tôi nên làm, tôi nghĩ tôi không cần gì đâu.

- Anh nghĩ kỹ chưa?

Long cúi đầu, trong suy nghĩ của anh lại hiện lên hình dáng của một người..

- Tông Dân có việc này... anh có thể nhẹ với ba tôi được không, ông ấy già rồi.

Tông Dân nhìn Long, vài giây sau anh gật đầu đồng ý.

- Được.

Nói rồi Tông Dân cho xe đi mất, để lại Long vẫn đứng nhìn theo. Long thờ dài một môi, đến cùng là anh vẫn nợ Minh, anh giúp cô nhưng lại đổi lại sự bình yên cho ba mình. Chắc có lẽ đến suốt cuộc đời này anh sẽ không có cơ hội nào trả nợ cho cô được nữa. Đời này anh nợ Minh rất nhiều..

.....

Sau ngày hôm đó lão Lâm cũng tỉnh lại, Tông Dân không cho người diệt đi ông ta ngay vì sợ Minh sẽ ám ảnh với cái chết của lão. Sau khi lão hồi phục bên phía cảnh sát lập tức triệu tập lão điều tra về hành vi tham nhũng, tham ô rửa tiền và mại dâm, cuộc đời của lão kể từ đó về sau chỉ còn nhìn thấy 4 bức tường lạnh lẽo của nhà giam đến hết đời cũng không được một lần đặt chân ra bên ngoài hít thở không khí.

Mà lão cũng tương đối yên tĩnh, việc Minh đâm lão hoàn toàn không nhắc lại câu nào. Chắc có lẽ lão biết có nói cũng chẳng ích lợi gì mà càng nói nhiều thì số ngày lão sống được lại ít thêm một chút. Đôi khi con người phải đối diện với sống chết mới dần dần tỉnh ngộ ra được.

Riêng Hiền con gái lão Lâm thì không mấy buồn sè, ngày hôm ấy hộp quà kia là do ả ta đưa đến cho Minh. ả ghen tuông vớ vẩn khi thấy Long gọi điện hẹn gặp Minh nên sinh lòng thù hận. Vốn dĩ ông Lâm không cho Hiền biết về việc sai trái của ông với Minh nhưng do Hiền vô tình nghe được lão Lâm và lão Hưng nói chuyện. Mấy tấm ảnh kia đều là do ả lấy cắp từ chỗ ông Lâm mà ra. Lúc Tông Dân điều tra ra được đã giận đến mức muốn giết chết ả, nhưng anh nghĩ lại chết thì quá dễ cho ả rồi. Nếu trước kia ả từng cho Minh vào nhà thương điên thì bây giờ anh cũng sẽ làm như thế...

Số phận của Hiền đến đây là kết thúc. Gia đình lão Lâm một người vào tù chung thân không thấy ánh Mặt Trời, một người không điên lại cho vào nhà thương điên nơi mà một người bình thường chắc chắn sẽ không thể sống tốt được. Hết thấy đó là cái giá cho những thứ mà cha con họ đã gây ra, ác giả ác báo muốn đời luôn đúng!

.....

Đã gần 1 tháng kể từ sau hôm Minh nhớ ra được chuyện, cô vẫn chưa nói với anh câu nào. Suốt ngày cô cứ rút mồi trong phòng, thi thoảng xuống nhà lấy nước sau đó cũng nhanh chóng đi lên phòng. Đã có lần Tông Dân không chịu đựng được, anh phá cửa phòng, lôi cô ra ngoài nhưng khi anh chạm vào người cô cô lại khóc đến khàn giọng, cả người run rẩy sợ hãi đến hoảng loạn. Sau lần đó anh cũng không gặp lại cô nữa, cô chuyển đi về lại nhà bà Chi sinh sống.

Anh còn nhớ rõ hôm cô rời đi, cô đã nói với anh thế này:

- Em cũ rồi cũng rất dơ bẩn, đến bản thân em còn không bỏ qua được cho em thì chắc chắn sẽ chẳng ai bỏ qua được quá khứ của em đâu. Anh đừng chờ em, đừng đợi em, em không còn xứng đáng với anh nữa.

Khi nghe được những lời nói đó, tâm tình anh như vụn vỡ, ngàn vạn đau lòng đều gom đến một mình anh. Anh có trăm lời muốn nói với cô rằng anh không thấy dơ bẩn anh cũng không bao giờ chê bai cô. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt thấp thỏm cùng u buồn của cô anh mới hiểu ra rằng anh không nên giữ cô lại nữa. Cái cô cần bây giờ là thời gian chứ không phải anh, giữ cô bên cạnh chỉ làm cô thêm sợ hãi thêm tự tin mà thôi.

Ngày hôm ấy cô đi mưa trút xuống lớn lắm, anh đứng trên phòng nhìn xuống thân ảnh nhỏ bé của cô một mình ôm vali lên xe mà tím như quặn thắt. Nếu có loại thuốc gì có thể lấy đi đau buồn của cô thì dù có đánh đổi bằng cả mạng sống này anh cũng chấp nhận. Cô gái của anh, sao em lại khổ đến như vậy?!!

- Anh chờ em, Minh...

Ngày buồn nhất trời thường hay đổ cơn mưa, không phải ông thương xót cho nhân duyên của ai đó mà là ông muốn người ở lại sẽ không nhìn thấy nước mắt của người ra đi. Vì nước mắt mặn lắm, mặn đến điên dại cõi lòng...

Lời tác giả: Mọi việc diễn ra theo đúng như quy luật của trời đất, du hy vọng chương này Minh sẽ không bị máng. Vì chỉ khi nào "minh" đặt vào hoàn cảnh từng bị bạo hành mới có thể hiểu được nỗi đau của người bị hại. Tâm lý của Minh đến suốt đời cũng không thể hoàn thiện được như những người phụ nữ bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gã Cho Anh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Hai tháng sau.

Hôm đó Minh dọn lại về nhà bà Chi, lúc bước vào nhà bà Chi đã chờ cô sẵn ở cửa. Nhìn thấy bà bao nhiêu hờn tủi trong cô như được bộc phát hết, cô ôm lấy bà khóc đến long trời lở đất. Mà bà Chi cũng không khá hơn cô là bao nhiêu, nước mắt cũng đầm lem trên gương mặt của bà.

Xoa xoa đầu cô, bà vỗ về an ủi:

- Qua rồi, qua hết rồi con à...

Bà Chi biết Minh không phải là con gái của bà từ lâu rồi nhưng ý tốt của con trai bà lại không muốn vạch trần. Hơn nữa Minh lại rất đáng thương, đứa nhỏ này bà nhắm mắt mà xem như con gái cũng không có gì to tát. Bởi lẽ bà là người mẹ, đến cả con của mình mà cũng không nhận ra thì còn gì để nói nữa chứ. Nhưng Minh không nói bà cũng sẽ không nhắc đến, cô hiện tại đang rất rối lòng lại chịu quá nhiều tổn thương, nhiệm vụ quan trọng hiện giờ của bà là giúp cô vượt qua được cơn khủng hoảng trong lòng. Vì bà biết nếu cô cứ mãi như thế thì người đau lòng nhất chính là con trai của bà, cái thằng nhóc yêu con bé quá sâu đậm rồi...

Những ngày sau đó Minh xin nghỉ ở nhà dài, cô theo bà Chi đi du lịch, đi làm từ thiện khắp nơi. Đã hai tháng trôi qua, cô vẫn chưa gặp lại anh, chưa từng nói với anh một câu nào.

Ngày hôm nay sau khi đi từ phòng khám của bác sĩ Nam về, cô nhận được một bức thư đặt trên bàn là của ai thì cô không biết. Nội qua về bác sĩ Nam, anh chính là con trai riêng của Lão Lâm nhưng là đứa con trai chưa hề được công nhận. Anh cũng chẳng có tình cảm gì với ông vì những thứ ông đã từng gây ra với mẹ con anh. Thời gian qua tất cả thông tin về lão Lâm anh điều biết, người mua đồ hàng tháng cho lão trong tù cũng là anh nhưng anh lại chưa bao giờ ra mặt. Vì dù lão có tàn độc hay có là kẻ sát nhân thì lão vẫn là ba của anh, không có công dưỡng nhưng có công sinh thành, làm con anh không thể bỏ mặc lão ta được.

Minh biết nhưng cô không nói, vì anh là anh, lão ta là lão ta không thể đánh đồng cùng nhau được. Chưa kể anh từng là người cứu cô, bây giờ lại là bác sĩ điều trị tâm lý cho cô, công ơn của anh không thể vì một người ba ác thú như lão Lâm mà khiến cô suy nghĩ khác về anh được.

Thôi nghĩ về Nam, Minh lật bức thư trên bàn lên, cô xoay đến xoay lui nhưng vẫn không thấy tem thư hay tên tuổi của ai gửi đến. Định hỏi bà Chi nhưng quên mất bà lại không có nhà. Cô ngồi xuống giường, quyết định mở bức thư ra xem, nếu đề trong phòng cô chắc là của cô rồi.

Bên trong là tờ giấy A4 màu hồng nhạt, bàn tay cô run run khi nhìn thấy nét chữ đầu tiên...

" Minh, là anh Tông Dân đây!

Em khỏe đúng không, có nhớ anh không? mấy tháng qua anh nhớ em nhiều lắm nhưng lại không dám đến gặp em, mẹ nói rằng em vẫn rất tốt, tinh thần cũng ổn định hơn khi ở bên anh rồi..

Đáng lý anh sẽ gọi cho em nhưng lại sợ bản thân kìm chế không được mà chạy đến chỗ em mất, anh....đang đi xa rồi

Ngày nhỏ anh từng hứa với lòng nếu sau này anh giàu có anh nhất định sẽ về lại bản làng năm xưa nơi ba anh từng sống mà giúp bà con ở đó. Mấy năm qua anh hầu như quên mất rồi, dạo gần đây thấy em cùng mẹ hay đi làm từ thiện đột nhiên anh lại nhớ đến. Chắc lúc em đọc được bức thư này thì có lẽ anh đã đi rồi, anh xin lỗi vì không thể chào tạm biệt em

Minh, anh chưa từng yêu ai cũng chưa từng cảm thấy nhớ nhưng ai nhiều đến vậy. Mấy tháng qua không có em bên cạnh anh như kẻ không hồn sống lang thang vất vưởng. Anh sợ lắm, anh thật sự sợ lắm rồi. Anh biết em đang đau lòng, em đang sợ hãi lắm.. anh biết anh biết tất cả nhưng mà... em có thể một lần nghĩ đến anh được không em?

Người ta nói anh đào hoa nhưng anh lại thấy anh vô cùng chung thủy, anh không nói suôn đâu là thật đấy... Lần này anh đi, anh chưa biết bao giờ anh sẽ trở về, có thể là 1 tuần, 1 tháng hoặc có thể là 1 năm. Em ở nhà đừng lo cho anh cũng đừng sợ, anh sẽ tốt, anh sẽ bảo vệ bản thân mình thật tốt.

Chắc anh nói dài quá đúng không, em đọc đừng chán đừng vứt đi nhé. Anh rất mong khi anh về em sẽ là người chào đón anh đầu tiên. Cuộc đời anh gì ết người đã có, hại người cũng đã có... nhưng anh không hối hận bao giờ. Nếu được anh muốn thay em chịu đựng hết những nỗi đau mà em đang mang. Em...không dơ, em cũng không có gì đáng chê trách cả, cuộc đời này chẳng ai có cái gì là hoàn hảo bao giờ... Em đừng suy nghĩ cũng đừng nhốt mình vào suy nghĩ tiêu cực nữa, anh đau lòng lắm. Chỉ cần em vui, anh sẽ thấy vui, em buồn anh lại buồn hơn cả chính bản thân anh. Nhìn em giầy vò mình lòng anh tê dại vô cùng, anh rất muốn chạy đến ôm lấy em nhưng lại sợ em trốn mất. Em đừng trốn anh nữa, đừng bỏ mặc anh nữa, anh đau đến ngu ngốc luôn rồi này.

Minh à, em là đỉnh đầu quả tim của anh, đừng bóp nát tim anh nữa. Em nghĩ đến anh đi, nghĩ đến người đàn ông bị em giày vò này đi...Anh đáng thương lắm, anh thật sự đáng thương lắm em à...

Nhớ nhé, nhớ đừng khóc, đừng hành hạ mình nữa, bản thân em là một báu vật rất quý. Quá khứ thì mãi chỉ là quá khứ không thể nào vì quá khứ mà đánh mất hiện tại được. Nhớ những gì anh nói không, sau lưng em vẫn còn có anh, anh vẫn đứng một góc chờ em, chờ em quay về bên anh, chờ em nói em yêu anh.

Anh nhớ em nhiều lắm! "

Minh buông bức thư xuống cũng là lúc nước mắt của cô ướt nhòe đi trang giấy. Tim cô đau quá, đọc những lời anh nói cô cảm thấy bản thân mình đã ích kỷ với anh quá rồi. Cô đau đớn cô tổn thương nhưng vô tình cô cũng làm tổn thương người đàn ông mà cô yêu như mạng sống.

Anh chưa bao giờ chê bai cô, là cô không tin anh, cô sai rồi... cô sai rồi...

Mím môi lại lau đi những giọt nước mắt trên mặt, 3 tháng qua đã đủ vứt dậy tinh thần cô rồi. Cô không có lỗi, anh càng không có lỗi.. anh nói đúng, quá khứ chỉ là quá khứ đừng vì quá khứ mà đánh mất đi hạnh phúc của hiện tại. Sống không vì mình trời không dung đất không tha.

Ngước đôi mắt đầy nước lên nhìn trần nhà, cô sẽ đi tìm anh, tìm lại tình yêu của cô quay về....

.....

Xa nhau 3 tháng thật sự không dễ dàng gì cho cô cả, hàng ngày cô vẫn nhớ anh như điên nhưng lại sợ sẽ không dám đi tìm anh. Vì cô nghĩ cô rất bản không xứng đáng với tình yêu của anh. Có nhiều đêm anh nhìn cô từ cửa cô biết chứ nhưng cô không vạch trần, mà thật sự thì cô không dám vạch trần vì sợ đối diện với tâm tình của anh sẽ làm cô hoảng loạn.

Chung quy 3 tháng qua, cả hai tự giày vò lẫn nhau, đợi cho cả hai cùng đau đến tê dại mới nhận ra mình cần nhau như thế nào. Tình yêu đôi khi buồn cười, người đuổi người lại bỏ chạy, đến khi nào thì cả hai bắt được nhau đây?!!

Sau 1 tuần anh đi, cô cũng đi tìm anh. Sáng hôm ấy thời tiết không được đẹp lắm, trời lại lất phất mưa. Cô nghe báo trên nơi anh đến có mưa giông rất to lại làm tinh thần cô thêm sợ hãi. Cô không sợ cho cô nhưng có sợ cho anh, cô thật sự không muốn anh xảy ra bất cứ chuyện gì.

Gọi cho Quang Boss, cô nhờ anh ta sắp xếp cho cô lên chỗ Tông Dân. Xe chạy xuyên suốt đến thành phố Buôn Ma Thuột đã là 10 giờ đêm, không khí vừa lạnh, ngoài trời lại mưa lớn. Mặc thêm một chiếc áo khoác dày mà Quang đưa đến, cô và anh ta đi thêm một đoạn đường dài bằng xe hơi nữa mới lên được bản dốc.

Lúc cô vừa bước xuống xe đã thấy không khí khu nhà cứu hộ gấp gáp đến lạ. Quang Boss kéo cô đi vào, mưa như trút nước, khắp nơi tối đen không nhìn thấy được gì.

Tim cô bỗng dưng đập thật mạnh, cô sợ hãi kéo áo Quang hỏi:

- Sao lại đông đúc như vậy, Tông Dân anh ấy đâu?

Quang cũng nhận ra sự kì lạ ở đây, anh kéo tay cô, trấn an tinh thần:

- Không có gì đâu chị dâu để em đi hỏi xem lão nhị ở đâu?

Sau Minh là người của Quang Boss, bên ngoài lúc ấy cũng truyền đến tiếng rên la cùng tiếng gào nhau của mấy nhân viên cứu hộ:

- Anh Dân bị lạc rồi không tìm thấy anh ấy..

Anh Dân...bị lạc????

Minh trong lòng hốt hoảng, cô nhào đến chỗ người đàn ông kia, nắm lấy tay anh ta, cô hỏi gấp gáp:

- Anh Dân anh Dân nào, anh nói cho tôi biết đi làm Dân nào?

Người đàn ông bị cô dọa cho sợ, trên mặt anh ta lấm lem vết bùn lầy. Quang cũng vừa đi đến, anh ta hét dọa người đàn ông kia:

- Nói đi, là ai?

- Là là Tông Dân... ở đây có mình anh ấy tên..tên..Dân..

Trời đất quay cuồng, Minh xem chút nữa ngã quỵ xuống đất. Cô lại nhìn về người đàn ông, hỏi lớn:

- Tại sao, anh ấy đâu, anh ấy ở đâu?

Trời mưa vẫn không ngừng, lại có sấm sét rất đáng sợ. Nguồn đàn ông run cầm cập nói lớn:

- Bọn tôi đi cứu mấy đứa nhỏ bị lạc trong rừng, đến khi mưa to thì bị lạc... Tông Dân bây giờ vẫn không thấy tung tích, đôi giày anh ấy mang rơi ngay bìa vách núi... e là...

Minh ngã ngay ra đất may sao có Quang đỡ lấy, cô không tin, cô không tin là anh sẽ như thế, anh nói anh chờ cô kia mà sao bây giờ lại bỏ cô đi như thế chứ. Không, không, cô không tin.

Nắm lấy tay Quang, cô khóc không ra nước mắt:

- Quang anh ấy không sao, anh cứu anh ấy đi, cứu anh ấy đi.

Quang ôm lấy Minh, anh dịu cô đi vào trong, bên ngoài mưa mỗi lúc một lớn.

- Chị dâu vào trong đi, em nhất định sẽ đưa anh ấy về cho chị.

Cô kéo lấy tay Quang, khẽ thì thào:

- Anh định đi đâu, tôi đi nữa, tôi muốn đi tìm anh ấy.

Quang nhìn cô, dưới ánh mắt kiên định của cô anh không thể làm lơ được. Kéo cô đứng dậy, anh nói:

- Đi, chị đi theo sát em không được đi lung tung.

Minh gạt đầu, cô kéo áo khoác, lau đi nước mắt trên mặt, nếu cô không tìm được anh thì đời này cô cũng không cần sống nữa!

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gà Cho Anh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Kết

Trời càng tối mưa càng lớn, Minh đi theo Quang cùng đoàn cứu hộ vào rừng. Quang sợ cô bị thương nên suốt dọc đường luôn cho người đi sau cô hộ tống cẩn thận. Việc vào rừng vào giờ này là vô cùng nguy hiểm chưa kể lại còn mưa không thấy đường đi. Bầu trời đen kịt, phía trước mặt lại tối đen không thấy đường mòn để vào rừng.

Phía trước có tiếng người hét lên:

- Đi cẩn thận, đoạn này hay bị sạt.

Quang kéo Minh sát theo anh, giọng anh hét lớn:

- Chị cẩn thận, đi sát theo em

Minh gạt đầu, cô luôn luôn cẩn thận. Cô sợ lỡ mình xảy ra chuyện gì lại làm ảnh hưởng đến quá trình đi tìm Tông Dân nên luôn để ý đường đi rất kỹ.

Đi một đoạn xa nhưng vẫn không thấy tung tích gì của anh, trên trời vẫn mưa không hề có dấu hiệu dừng lại. Đoàn người càng đi càng ngán ngấm, đến một mồm đá lớn toàn bộ đoàn người đều dừng lại nghỉ mệt.

Quang đưa cho cô chai nước, cô nhận lấy sau đó hỏi gấp:

- Khi nào thì mình đi tiếp?

Phía trên trường đoàn cứu hộ lên tiếng:

- Chúng ta không đi sâu thêm được nữa, một lát sẽ đi thêm một đoạn đến gần bia vực là dừng lại. Bên đêm đi lại trong rừng là điều tối kỵ, nếu không tìm được anh ấy... e là phải chờ đến rạng sáng mai mới có thể tiếp tục.

Quang lên tiếng:

- Anh ấy đi cùng ai mà lại lạc?

Một người nghe được tiếng anh hỏi liền đứng dậy, trả lời:

- Đi sau tôi nhưng khi tôi nghe được tiếng mấy đứa trẻ thì bỏ đi đến chỗ bụi nhỏ, tôi nghĩ anh ấy cũng đi theo nhưng khi đến nơi thì không thấy anh ấy nữa.

Mình run rẩy, cô lấp bắp hỏi:

- Ở đây người ta có hay bị lạc không?

Vị trưởng đoàn trả lời:

- Rừng này bình thường tương đối dễ đi, dân bản địa thì chắc chắn không thể lạc được. Tổng Dân anh ấy cũng đã đi mấy lần, hy vọng sẽ không có gì xảy ra.

Mình thoáng yên tâm được thêm phần nào, cô cúi thấp người, hét thật lớn:

- Mong anh em giúp đỡ tôi tìm được anh ấy, nếu không tìm được tôi cũng sẽ không quay trở ra. Anh ấy là tất cả của tôi, tôi cúi đầu cảm tạ mọi người một lần nữa.

Một đám đàn ông cảm thấy khóe mắt đều nhói nhói, phải là chân tình như nào thì mới không màng mạng sống của mình mà đi vào đây?!

Đoàn người nghỉ ngơi thêm một chút nữa lại tiếp tục đi sâu vào trong rừng. Lần này mọi ngóc ngách đều không được bỏ qua, không ai gọi tên anh vì điều cấm kỵ khi tìm người trong rừng là không được gọi tên. Trên trời mưa vẫn không dừng, đuốc không đốt được nên chỉ có thể nhờ vào đèn pin cứu hộ.

Chân cô mỗi lúc mỗi tê dại nhưng ý chí lại vững như tường thành. Cô lạnh thật sự rất lạnh nhưng cô vẫn sợ nhất là không tìm được anh. Anh mất tích đã mấy tiếng biết có đói không, có lạnh không?

Là cô sai rồi, đáng lý cô không nên rời bỏ anh, tại cô tại cô mà anh mới như thế. Nếu không phải vì cô mãi sợ sệt với những thứ tổn thương kia thì có lẽ anh và cô đã không chia lìa.

Bây giờ đây cô sợ lắm, cô xin anh xin anh mau mau xuất hiện đi, cô hứa sẽ không bỏ đi nữa, cô sẽ không bao giờ bỏ anh đi nữa đâu...

Nước mắt rơi ướt nhoe cả gương mặt, bầu trời dường như đã tạnh mưa được một ít. Mình cúi đi từng bước thật vững vàng, đôi tai luôn chăm chú lắng nghe âm thanh xung quanh. Cô sợ nhất là khi anh kêu cứu sẽ chẳng có ai nghe được..

Đoàn người đi một vòng đến gần bia vực, cách 200m nữa thì dừng lại. Vị trưởng đoàn ngao ngán lắc đầu:

- Không tìm được rồi, chắc phải đợi đến sáng thôi.

Mình mím môi, cô không muốn nghe thông tin từ miệng ông ấy nói ra một chút nào. Tim cô khẽ nhói đau, nước mắt lại không tự chủ được mà rơi xuống.

- Không...đến sáng mai không kịp mất, anh ấy đã ở trong đây rất lâu rồi...

Mình lùi về sau, cô muốn đi tìm anh, vừa bước được vài bước cô lại nghe như có tiếng ai gọi tên mình "Mình...Mình ơi".

Mình mở to mắt, cô hốt hoảng rêu leo:

- Anh ấy... là anh ấy...

Mình chạy trước, Quang chạy sau, chạy được gần 10m trước mắt cô là một cái sườn dốc không sâu, nếu nhìn bằng mắt sẽ thấy rất cạn. Tiếng kêu mỗi ngày một gần, cô hét:

- Phải anh không, có phải anh không?

Trong không gian vô vọng dần im bật, mọi người phía sau đều nín thở đợi chờ...

- Anh....anh...

Nghe được âm thanh đáp lại, cô hét lên, nhảy cẫng vì vui sướng. Đoàn người phía sau gọi đèn cứu hộ liền thấy anh đang bị vướng trong một cái bẫy thú rừng của người dân. Tất cả lao xuống ôm lấy anh, mỗi người một tay giúp anh kéo anh lên trên chỗ đất bằng phẳng.

Tim cô đập liên tục từng hồi, hồi hộp nhìn theo đoàn người phía dưới. Khi anh được nâng lên, cô thấy được đôi mắt sáng quắc của anh thì khi đó mọi tâm tình lo được lo mất của cô mới trũng xuống. Bước chân đi về phía anh mỗi lúc một nhanh hơn, nước mắt giàn giụa trên mặt, cô vừa khóc nức vui nghẹn ngào gọi tên anh:

- Dân...em đến rồi... em đến rồi đây...

Tổng Dân gương mặt xanh xao không một chút máu, anh nhìn cô không nói được câu nào sau đó chỉ có thể mỉm cười thật nhẹ rồi lịm đi mất.

Phía sau vị trưởng đoàn hét lên:

- Mau mau đưa anh ấy về, mau!

Mình hốt hoảng, cô ôm lấy anh, suốt dọc đường vừa đi vừa khóc.

- Anh ấy mất máu nhiều quá, hình như bị va vào đầu rồi, máu chảy ướt một mảng đất. Mọi người mau mau đi.

Mình cuốn cuồng theo sau, cô chưa bao giờ phải đối mặt với vô vàn sự sợ hãi đến như vậy. Nhìn gương mặt anh gầy gò xanh xao nằm trên cánh băng mà tim cô như vỡ vụn. Cô ước gì

cô có thể nằm đó, nếu như cô nằm đó thì anh sẽ không phải chịu đau đớn nữa rồi.

Băng ca chạy như bay về khu cứu hộ, vết thương của anh quá nặng nên nhanh chóng được chuyển đến bệnh viện gần nhất cấp cứu. Lúc đưa anh vào phòng cấp cứu tim cô đã gần như không đập được nữa rồi. Cảm giác đau nhói không có gì có thể diễn tả được. Ngồi nhìn đèn cấp cứu nhấp nháy liên tục, đến bây giờ cô mới hiểu ra rằng cái cảm giác ngồi đợi người khác nó đau đớn đến như thế nào. Ấy vậy mà gần 3 tháng qua, cô bắt anh đợi cô, đợi cho sự ịch kỷ nhỏ nhen của cô.

Nước mắt rơi không ngừng trên mặt, trong lòng cô đau nhói từng hồi...Làm sao đây, làm sao mới có thể khiến anh khỏe mạnh tươi cười như trước đây đây?

Quang đi đến gần cô, anh vỗ vai cô an ủi:

- Lão nhì anh ấy sẽ không sao đâu, chị yên tâm đi.

Cô không nói gì cũng không trả lời anh, hai mắt cô vô thức nhìn về phía cánh cửa phòng cấp cứu kia như chờ đợi một thứ gì đó quan trọng nhất trong cuộc đời.

Sau 3 tiếng cấp cứu, anh được chuyển lên tuyến thành phố. Bác sĩ nói có nguy cơ anh bị chấn thương não nên cần nhanh chóng cấp cứu ở tuyến tốt hơn.

Sau khi bàn bạc với bác sĩ, Tông Dân được xe cấp cứu tốt nhất chuyển đến bệnh viện quốc tế thành phố, đây là bệnh viện tư chuyên về não bộ tốt nhất hiện nay cũng đồng thời là bệnh viện của Lão Đại.

Ngồi trên xe, cô nắm lấy tay anh không buông, dù có mệt mỏi đến đâu cô vẫn không buông tay anh ra dù là một giây.

Nhìn cả người anh thương tích đầy mình, trên đầu quấn băng trắng đến đau lòng. Cô đến bây giờ đã không còn khóc được nữa rồi..

Chiếc xe cấp cứu lao nhanh trong màn đêm, đến hơn 9 giờ sáng là về đến bệnh viện thành phố. Bên ngoài một đoàn bác sĩ đã trực chờ sẵn, Tông Dân vừa đến nơi đã được đẩy vào trong phòng cấp cứu.

Cô chạy theo sau, bà Chi cùng vài người nữa cũng có mặt. Dưới cái lạnh của cơn mưa đêm qua cả người cô gai gai nóng, cơ thể có chút khó chịu. Bà Chi thấy cô, nước mắt bà lại giàn giụa:

- Minh...sao vậy hả con, sao vậy hả?

Cô ôm lấy bà, cả hai mẹ con ôm nhau khóc trước cửa phòng cấp cứu. Trên hành lang bệnh viện chỉ còn văng vẳng tiếng khóc của hai người.

Minh ngược mắt lên nhìn, trong kia là người cô yêu nhất, là người mà cả đời này cô không thể rời xa được.

.....

2 tháng sau.

Minh vừa từ nhà đến bệnh viện, trên tay cô là lồng hoa hướng dương nở rất đẹp, tay còn lại xách một giỏ đầy ắp trái cây, trái nào cũng chín thơm to ụ.

Bác bảo vệ trực ban thấy cô, ông cười chào cô:

- Cô Minh hôm nay đến muộn hơn mọi khi đấy nhé.

Minh cười tươi tắn, cô chọn mấy quả cam to to đưa đến cho bác bảo vệ, vui vẻ nói:

- Vâng cháu hôm nay ngủ dậy trễ rồi, cho bác mấy quả cam từ vườn vừa ra, chúc bác buổi sáng vui vẻ nhé ạ.

Bác bảo vệ già nhìn theo cô, ông như cảm nhận được có gì đó khác lạ từ cô gái này. Còn nhớ một tháng trước, sáng nào cô cũng đến bệnh viện với cặp mắt sưng húp, gương mặt thì gầy gò rất đáng thương. Chắc hôm nay cô có chuyện gì vui rồi đây, như vậy thật tốt cho cô quá.

Minh bước vào trong sảnh bệnh viện, cô ôm lồng hoa cùng giỏ trái cây ấn thang máy lên tầng 2. Bước vào phòng cô đặt lồng hoa lên đầu tủ ngau ngăn, giỏ trái cây lại để bên tủ gần với tủ lạnh trong phòng. Thay một ít nước mới cho bình xịt nước, cô vừa xịt vừa nói với người trên giường:

- Anh thấy hoa đẹp không, hôm nay vì ghé mua hoa mà em đến muộn, anh chờ em có lâu không?

Người trên giường vẫn yên tĩnh không trả lời cứ như chưa từng nghe cô hỏi đến vậy.

Minh vẫn không giận, cô chăm chút cho lồng hoa, nụ cười trên môi càng ngày càng rộng:

- Hôm nay em có một chuyện cực kỳ quan trọng muốn nói cho anh biết, anh chờ em một chút nha.

Nói rồi cô rút trong túi ra một cái hộp nhỏ, lấy vật dài dài ra, vui vẻ đưa đến trước mặt anh, cô lắc lắc cái tay:

- Tên ten, hai vạch nhé, hai vạch nhé. Em thông báo cho anh một tin cực kỳ quan trọng đó là... anh sắp được làm ba rồi. Vui chưa?

Mặc cho cô vẫn luyện thuyên nhưng người trên giường vẫn không hề động đậy cứ như không quan tâm đến lời mà cô nói.

Minh vẫn cười rất rục rờ, cô đặt cái que thử thai hai vạch một đậm một nhạt lên bàn, sau đó vào nhà vệ sinh lấy một thau nước pha ấm đem ra bên ngoài. Ngồi xuống, cô nhúng khăn sạch vào thau nước sau vắt sạch trực tiếp lau tay cho người đàn ông đang nằm trên giường kia. Vừa lau cô vừa luyện thuyên nói:

- Em biết là anh vui lắm, anh chắc đang muốn nhảy cẫng lên đúng không? Thật sự em cũng vui lắm, khi thấy hai vạch trên que em bật khóc hu hu luôn đấy. Gớm nhé, sắp làm ba trẻ nhỏ rồi đấy, sau này đừng trêu em nữa đấy.

Lau hết tay bên này lại lau sang tay bên kia, nụ cười trên môi cô dần nhạt đi bớt.

- May anh nhì, tháng trước cây tháng này lại được luôn, chắc trên đời chỉ có mình em may mắn thế thôi quá.

Hết lau tay cô lại lau thân mình cho anh, nụ cười trên môi nhạt đi rất nhiều rồi nhưng giọng nói vẫn thấp phàn phàn khời:

- Anh thích con trai hay con gái? Em thì thích con trai, con trai giống anh, đẹp trai lại giỏi nữa. Nhưng quan trọng nhất là thương em, em chỉ thích hai ba con anh chỉ thương một mình em ấy.

Anh vẫn im lặng nằm yên tĩnh.

Thay một thau nước khác, cô đưa khăn lên đến mặt anh, hớt mắt cô lại đỏ ửng. Lau trán anh, mũi anh, má anh, cô không nhận được mà bật khóc. Đây là lần thứ bao nhiêu cô khóc khi vệ sinh cho anh rồi nhỉ? Cô....thật sự cũng không thể nhớ được.

Ôm lấy gương mặt anh cô òa khóc, nước mắt mặn chát thấm ướt trên vai anh. Nỗi đau đớn của người phụ nữ dường như bộc phát, cô lớn tiếng trách anh:

- Tổng Dân sao anh mãi nằm lì ở đó vậy, sao anh không tỉnh dậy hả? Anh đùa với em đúng không, có đúng không?

- Dân anh tỉnh dậy đi mà, em có thai rồi là con của em và anh đó. Anh không dậy ai sẽ đưa em đi khám định kỳ, ai mua thức ăn ngon cho em, ai cùng em vượt cạn? Anh có biết phụ nữ sinh con cần nhất là chồng của mình bên cạnh không hả? Gái chửa cửa mã bộ anh không thương em nữa hay sao vậy?

Cô ôm lấy anh, trách móc nghẹn ngào:

- Anh không thương em nữa đúng không, anh bỏ em luôn đúng không?

Mặc cho cô khóc đến tê tâm liệt phổi mà người nằm trên giường vẫn yên lặng một tư thế không hề động đậy lấy một cái nào.

Mình khóc một hồi, bao nhiêu đau lòng đều đem nói hết, phút chốc cô ngược mắt lên nhìn anh, giọng điệu hờn dỗi trách móc:

- Anh không tỉnh cũng được, cứ nằm đó đi, sau này em chẳng cho con mang họ anh đâu.

Mũi hếch lên như một đứa trẻ, cô lau vội nước mắt môi mím chặt quay vào trong. Cô biết cô có nói những nói cuối anh vẫn sẽ không tỉnh lại được nhưng nếu không nói cô có thể bị stress mà chết mất. 2 tháng qua cô chưa đêm nào ngủ an giấc, bao nhiêu tội lỗi cô đều gom vào người. Nếu không vì cô anh có lẽ đã không đi đến vùng bản núi để mà gặp nạn, nếu không vì cô anh đã không nắm dây vô tri vô giác không biết gì. Nỗi lòng của cô kìm nén suốt 2 tháng qua chưa từng than thở với bất cứ ai bất cứ người nào...

Quay đi vào trong, cô dặn lòng sẽ không khóc nữa, cô phải thật vui vẻ, thật vui để mà đón đứa bé sắp chào đời của anh và cô nữa chứ. Con là cầu nối của cô, là sức mạnh để cô có thể sống thật tốt mà đợi anh đến khi nào anh tỉnh dậy.

Mình ngược nhìn lẳng hoa hướng dương trên tủ, môi cô cong lên nhẹ, bàn tay vô thức xoa xoa bụng, cô nói nhỏ:

- Hướng dương...hy vọng...

Ngay khi cô quay đi cô đâu biết rằng trên chiếc giường bệnh chẳng chặt dây nhợ kia, người đàn ông với ngón tay khẽ động đậy, lông mi anh khẽ chớp chớp vài cái. Trong cõi lòng ai đó đang kêu gào muốn tỉnh dậy, muốn tỉnh dậy ngay lúc này...

Cái động đậy tay, cái chớp mắt nhẹ như là dấu hiệu của sự sống...sự hồi sinh một lần nữa.

Trong khuôn viên bệnh viện vang lên tiếng nhạc dịu dàng ảm áp như thay mặt nói hết tiếng lòng của một ai đó.

" Sẽ luôn thật gần bên em, sẽ luôn là vòng tay ấm êm

Sẽ luôn là người yêu em, cùng em đi đến chân trời

Lắng nghe từng nhịp tim anh, lắng nghe từng lời anh muốn nói

Vì em luôn đẹp nhất khi em cười, vì em luôn là tia nắng trong anh....Không xa rồi. "

Tình yêu có thể xấu xa đến mức mang đến nhiều nỗi buồn nhưng cũng có thể vụt dậy được một sự sống, đó người đời gọi là sự kỳ diệu của tình yêu!

17g34p - Hoàn chính văn.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Kiếp (Gã Cho Anh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.